

GÜNEBAKAN

Aydın Fen Lisesi Öğrenci Dergisi | Eylül 2011 | Yıl:13 | Sayı:23

Berfin.

GÜNEBAKAN

AYDIN FEN LİSESİ

Kültürel Öğrenci Dergisi

Eylül 2011 Yıl: 13 Sayı:23

SAHİBİ

Aydın Fen Lisesi Adına Okul Müdürü
A. TANSEL SARAYKÖYLÜOĞLU
atansel@mynet.com

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni
EMİNE ALTINSOY
eminealtinsoy@hotmail.com

EDİTÖR

Elif Melis KILIÇ

DİZGİ-REKLAM SORUMLUSU

Seda KARAMAN

DANIŞMA KURULU

Fatih ANIL
Ahmet AKAN
Emine TİRİÇ

KAPAK TASARIM

Berfin ERDOĞAN

GRAFİK TASARIM

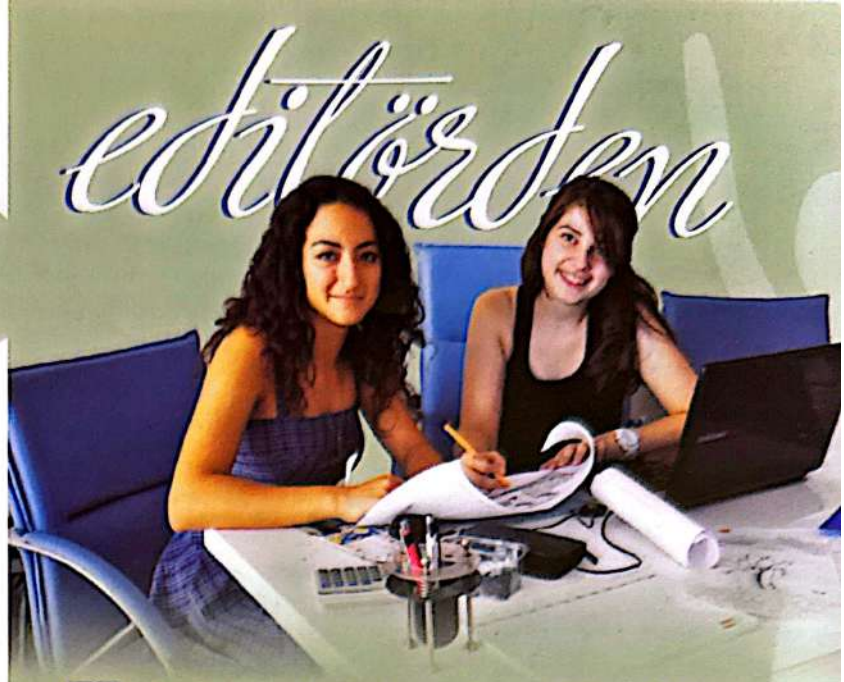
AHMET YELEGEN
grafikertr@hotmail.com

YAZIŞMA ADRESİ

Aydın Fen Lisesi
Kültürel Öğrenci Dergisi Günebakan
Girne Mah. 2203 Sokak No.4 09100 / AYDIN
Tel: 0256 219 14 98 Faks: 0256 219 23 66
E-posta: aydinfen@aydinfenlisesi.k12.tr
www.aydinfenlisesi.k12.tr

Tamamen Aydın Fen Lisesi öğrencilerinin özgün eserleri ve bakış açılarıyla hazırlanan Günebakan, Milli Eğitim Bakanlığı Sosyal Etkinlikler Yönetmeliği'ne uygun olarak Kültür, Edebiyat, Yayın ve İletişim Kulübü tarafından yayına sunulmaktadır. Dergi içeriğindeki yazı, çizim vb. tüm eserlerin sorumlulukları eser sahiplerine aittir. Ücretsiz olarak dağıtımı yapılan bu dergi üzerinden hiçbir maddi kazanç elde edilmemektedir.

editörden

Eveet, bu sene dergi çıkacak. Bunu da Kültür Edebiyat Kulübü yapar. 9'lar yeni gelmiş, 10'ların aklı havada, 12'ler zaten yaşamıyorlar. Sonuç olarak dergi 11'lere kaldı, neredeyse her sene tekrarlanan film...

Tamam iyi güzel ama ne yazacağız yani, her şey yazılmış biz baktık. Değişim, dalga, soru... E güzel de bulmuşlar! Biz de kafa patlattık, değişik fikirler için bir kamuoyu yoklaması yapalım dedik. İkinci kattaki ortak masanın üzerine bir kutu yerleştirdik ve fikirleri beklemeye başladık. Yaklaşık 2 hafta sonra "Pandora'nın kutusu" açıldı. İçinden neler çıktı neler... "Güneş"ten "ayna"ya, "boşluk"tan "sarmaşık"a, "duvar"dan "PES'te nasıl frikik atılır?"a kadar bir sürü fikir... Gel de seç şimdi. Kulüp toplantısında oylamaya sunduk ve fikirler arasından "kök" seçildi. İyi hoş birçok anlamı var ama masa başına oturduğunuzda aklınıza bir şey gelmiyor ki. Bu sorunun üzerine Altınsoy imdadımıza yetişti ve son sınıflardan kök konulu kompozisyon istedi yazılıda. 9. sınıflara ödevler verdi. -Zaten 9. sınıf psikolojisini çözdük Altınsoy'la. Sözlü notuyla çok güzel işler çıkabiliyor aramızda kalsın:)-

Sınıflar dolaşıldı, ilk uyarılar yapıldı, yazılar istendi. Kapı kapı dolaşıldı, paralar istendi.

Sonra elimizde bir iki taslak, üç beş kuruş para, sınıflar gözden çıkarılınca, "Bu kız/oğlan yazar herhalde." denilen kişilere başvuruldu, nokta atışlarına geçildi. Elden geldiğince sempatik olmaya çalışılarak her fırsatta rahatsız edildiler. Toplanan paranın üzerini de ricamızı kırmayarak okul idaremiz tamamladı.

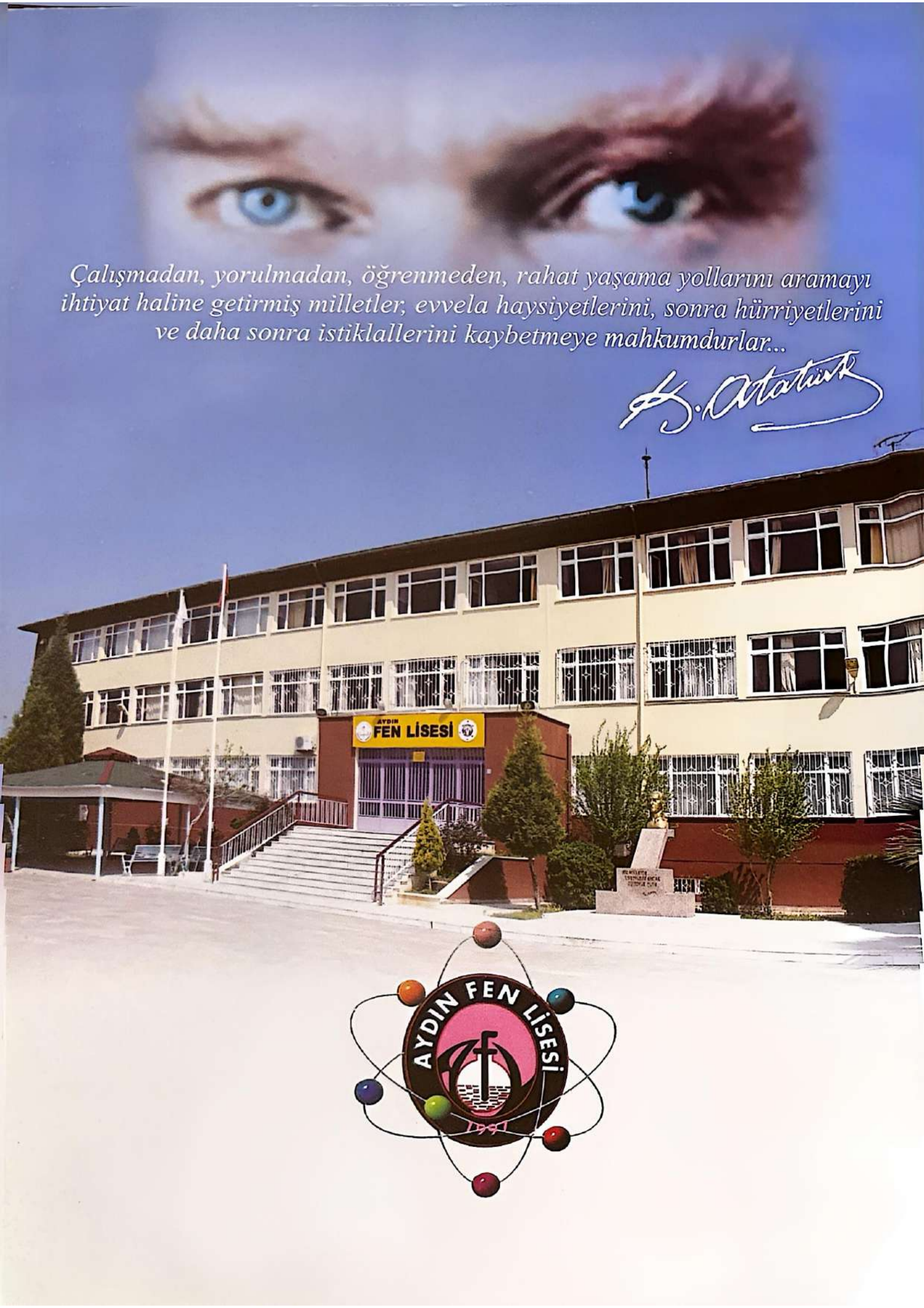
Sizin anlayacağınız "dergi"nin "derlemek"ten geldiğini iyice kavradık, yorucu ama zevkli bir sürecin suladığı bitki oldu "Günebakan"ımız.

Bu arada,

En sıkı çalışan yazar ödülüne "Çömelek" yazısı için mezunlarla tek tek görüşüp bir dediğimizi iki etmeden yapan Mustafa Kılınç, Aylin Uğurluoğlu ve Kardelen Berfin Tekin'i layık gördük.

Ayrıca yazım sürecinde emeği geçen 9. sınıf öğrencilerimize, Raziye Emre, Ceyda Gül Selcan Şentürk, Batuhan Taş, Mehmet Emin Kısa, Cansın Ayça Acay'a, kapak için Berfin Erdoğan'a, destek ve yardımları için mezunumuz Emre Gezer'e, maddi manevi desteği için okul idaremize, ve tabi ki her zaman her süreçte yanımızda olan Emine Altınsoy'a ve Kültür Edebiyat Kulübü'ne çok teşekkür ediyoruz.

• Elif Melis KILIÇ • Seda KARAMAN

Çalışmadan, yorulmadan, öğrenmeden, rahat yaşama yollarını aramayı ihtiyat haline getirmiş milletler, evvela haysiyetlerini, sonra hürriyetlerini ve daha sonra istiklallerini kaybetmeye mahkumdurlar...
M. Atatürk
AYDIN FEN LİSESİ
AYDIN FEN LİSESİ
1991

İçindekiler

GÜNCEL

5-6 **AFL Sizi Unutmayacak,** *Ege ŞENGÜN*
7 **Gelin Bakalım Neler Olmuş?,** *Çağdaş İRGİN / Bensu ASLAN*
11 **Dergicilik Tarihi,** *Elif Melis KILIÇ*
12-13 **Çocuklarımızın Masal Ülkelerine Yaptıkları Yolculukta Kılavuzları Bizim Masallarımız Olsun,** *Merve TAPLI*
14 **Muğlalı Gladyatörler,** *Bensu ASLAN / Göksu GÖKCEN*
15 **Bir Yıl Böyle Geçti**

EDEBİYAT

16 **Yeni Bir Başlangıç,** *Dilara DEMİRÖRS*
17 **Boş Oda,** *Nazlı Yağmur HASRET*
18 **Camgöbeği Atkı,** *Şeyma Nur PEKTAŞ*
19 **Züleyha,** *Suzan Elif KAYHAN*
20 **Hayatım,** *Gölgesiz Hayal*
20 **İnsan Kokusu,** *Ceyda Gül Selcen ŞENTÜRK*
21 **Aynaya Bakmak,** *Elif Melis KILIÇ*
22 **Ters Açı,** *A.A.B.*
22 **Aşk mı?,** *Oğulcan ALTINOLUK*
22 **Ben Çocuk Oldum,** *Nazlı Yağmur HASRET*
23 **Hayatım,** *Aylin DOĞAN*
23 **Zıt Kutuplar,** *Mert Deniz DEĞERLİ*
24 **Ölüm Gelip Bulmadan,** *Dilara Oruç*
25 **İki Kardeş,** *Merve SEREN*
25 **Hayat: Kırık Ayna,** *Ceyda Gül Selcen ŞENTÜRK*
26 **Bir Aşk Şarkısı,** *Buket CANLAN*
26 **Hülyalar,** *Gölgesiz Hayal*
27 **Turna,** *Hande ÖZEN*
27 **Çünkü,** *Oğulcan ALTINOLUK*
28 **Hayat Nasıl İsterse,** *Hatice Selma KARAÇALIK*

FELSEFE

29 **Hulusi,** *Dilşad ARABACI*
30 **Felsefeye Eğlenceli Bir Başlangıç İçin,** *Dilşad ARABACI*

TARİH

31-33 **Cumhuriyetin Kuruluş Senedi: Lozan Antlaşması,** *Emre GEZER*
34 **Maarif Kolejleri,** *Efe MİT*
35 **Barbar Türklermiş(!),** *Mustafa KILINÇ / Ali Cenk ÇAPAK*
36 **Oğlum Bile Olsa!..,** *Ali Cenk ÇAPAK*
37-40 **Depremin Rengi,** *Aysu YUMUŞAK*

MÜZİK

41 **Müzik,** *Metehan ÖZTÜRK*
42-43 **Müzik İkonları,** *Bilal KOYUNCU / Cansın Ayça ACAY*

SİNEMA-TİYATRO

44-45 **Sinema,** *Çağdaş İRGİN / Ezgi AÇIŞ*
46-47 **Aydınlı Bir Tiyatro Sevdalısı: Şükran Güngör,** *Pelin DOĞAN*

RESİM

48-49 **Japon Kültüründen Parçalar,** *Mustafa KILINÇ*

KİTAPLIK

50-51 **Kitaplık,** *Şeyma Nur PEKTAŞ / Özgün ÖZTÜRK / Kardelen Berfin ERDOĞAN*
51-52 **Kitabevlerini Dolaştık...**

SPOR

53 **Atatürk'ün Gerçek Takımı: "Güneşspor",** *Hüseyin Can ZENGİ*
54 **Pro Evolution Soccer (PES) nedir?**
54 **Pes'te Penaltı Nasıl Atılır?**
54 **Gelelim Frikik Nasıl Atılır Sorusunun Yanıtına...**

BİLGİSAYAR

55 **Bizim Bilgisayar Çekirdek Çitliyor**
55-56 **Yazılım Çeşitleri,** *Ahmet Can SOLAK*

57 **Çöm Ola, Şen Ol'a.** *Şeyma Nur PEKTAŞ, Ceyda Gül Selcen ŞENTÜRK*
58 **Önce Onlar Vardı,** *E. Serkan SÖZER*
59 **(İçsel) On Beşinci Yıl Konuşması,** *İlke MIRIK*
60-63 **Çömelek,** *Aylin UĞURLUOĞLU / Mustafa KILINÇ / Kardelen Berfin TEKİN*

AFL Sizi UNUTMAYACAK

Müdürlük kariyerine EN GENÇ FEN LİSESİ MÜDÜRÜ olarak başlayan ve dile kolay 14 senelik mesaiden sonra AFL'deki görevini tamamlayan Tansel Hoca okulumuzla bütünleşen isimlerdendi. Disiplini temel ilkesi olarak benimsedi ve herkes bunun sonuçlarını her yıl başarımızın gitgide artmasıyla gördü. Sevgili Müdürümüzün amacı başarıyı gelenek haline getirmekti. Başarının yanında sosyal ve sportif faaliyetlere de önem vererek okulumuzun bugünkü haline gelmesinde büyük rol oynadı. 14 senelik emeğinin ardından gözünün arkada kalmamasını okul olarak pek çok başarıya daha imza atarak misyonunu ve vizyonunu devam ettireceğimiz sözünü veriyor ve kendisine, yeni görev yerinde de çok başarılı olacağına inanarak başarılar diliyoruz.

Ege Şengün
Okul Meclisi Başkanı

Okul Meclis Başkanımızın dileklerine gönülden katılıyor ve sözü okul Müdürümüz Sayın A. Tansel Sarayköylüoğlu'na bırakıyoruz.

Aydın Fen Lisesi Ailesinin Değerli Fertleri,

Acısıyla, tatlısıyla sizlerle birlikte 3 yılı öğretmenlik, 11 yılı müdürlük olmak üzere toplam 14 yılı geride bırakırken Aydın Fen Lisesindeki görev sürem sona erdi.

Sevgili arkadaşlarım belki bir daha çalışmak nasip olur, belki de olmaz. Elveda diyebilmek zor iştir. Zor iştir güzel anıları uzaklara yolcu etmek. Kıyamadıklarını zamanın derinliklerine uğurlamak, hüzünlerin ve mutlulukların tadını sararmış sayfalarda bırakmak. Zor iştir; bitmeden başlamaya mecbur olmak. Başlayan her şeyin gün gelip biteceğini bilecek kadar sonsuzlukta yol almışsanız ve bütün kırgınlıkları yok sayıp ve yalnızca güzellikleri alıp götürebiliyorsanız belleğinizde; işte o zaman o zaman bir kahve telvesi gibi çöker yüreğinize ayrılık!

Biteni sorgulamadan; önünden ya da arkasından yaşamı ve yaşananları yargılamadan! Tıpkı bir film değil midir hayat ya da bir roman? Hep bir yerden başlayan, ama neden oradan başladığı asla sorgulanmayan ve nasıl yaşanırsa yaşansın "Son" sözcüğünün içimizde yarattığı o buruk tatla kapanan ya sonrası? Sonrasında anılar kalır hafızalarda...

Henüz kurumsal bir kimlik kazanmamış gerek fiziki olan gerekse donanım açısından yetersiz bir okuldu, Aydın Fen Lisesi. Başarı uzaktı başladığımızda. İlk yıllarda öğrencilerimizi Ankara Fen Lisesi ve İzmir Fen Lisesine ziyaret için götürürdük. Bu ziyaretlerde bir gün bu okullarla yarışacaksınız dediğimde beni pek hayalperest bulurlardı. Tabii nereden bileceklerdi. Aydın Fen Lisesindeki birliğin, beraberliğin takım çalışmasının sonucunda oluşacak sinerjinin bir gün bu okulların başarısını yakalayacak ve hatta son 4-5 yıl da bu okulları geçecek ve Türkiye birinciliğine götürecek bir başarıya dönüşeceğini, nereden bileceklerdi proje yarışmalarında bu okulların korkulu rüyası olacak bir okul olacağını, bunları tahmin bile edemezlerdi genç arkadaşlarım. Şimdi de bahçemizdeki

ağaçlar, tam donanımlı laboratuarlarımız, her sınıfımızdaki teknolojik imkanlar ve spor salonumuz şaşırtıyor herkesi. Tam bir dönüşüm yaşadı okulumuz 10 yıl boyunca. Bu başarıların bu dönüşümün hiç biri benim eserim değil. İdarecisiyle, öğretmeniyle, öğrencisiyle, memuruyla, teknisyeniyle, yardımcı hizmetler personeliyle, belletmen öğretmeniyle, okul aile birliği ile velilerimiz ile hepimize yani bize ait. Biz olduğumuz için başardık. Biz olduğumuz için dağlar aştık. Herkese binlerce kez teşekkür ediyorum. Bana inanan herkese teşekkürler. Filmin sonunda yapımda emeği geçenler yukarı doğru akıp giderken karanlığı fark edip, bir an önce dışarı çıkmak için ayağa kalkar ya seyirciler!

İşte o an; ya orada unutulup gidersiniz; ya da sevgi ve dostluk adına bir tat bırakabildiyseniz yüreklerde, onlarla birlikte ışığa doğru usulca yol alırsınız. Hem de sonsuza dek... Bilmiyorum hangisi!

Zaten bu aralar bilemediğim o kadar çok şey var ki!

Bildiğim; hayat umutla yoluna devam ediyor dostlarım ve en güzeli, yolculuk henüz bitmedi...

Bildiğimiz her başlangıcın bir sonu olduğu, korkutan sonlar değil bilemediğimiz, neyin başlamakta olduğu ve en güzeli coşkusu bilinmeyenin.

Güzel şeyler buldum ve öğrendim ben de. Son öğreneceğim şeyse, hoşçakal demekmiş sizlere, yaşayarak öğrenmek en etkili yol belki de.

Bunu demekten daha kötü olan hiç diyememektir bence. Kelimelerin bir yerlerde uyuması, seni duymaması. Demek istediklerini dile getirememek. Değerli arkadaşlarım ve sevgili öğrencilerim birlikte çalıştığımız süre içerisinde özverili çalışan bir ekip olarak; güzel, yararlı ve üstün başarılı çalışmalara imza atmanın sevinç ve mutluluğunu birlikte paylaştık.

Bu güne kadar olduğu gibi bundan sonra da, okulda birlik beraberlik ruhu içinde her arkadaşımın sevgi ve bilgi kaynağı olarak, öğrencilerimizin yaşamlarına, Atatürk ilke ve inkılapları doğrultusunda yön verip, engin meslek sevgisi ile güzel hizmetler sunmaya devam ederken, sevgili öğrencilerimin de başarma azmi ve gayreti ile Aydın Fen Lisesinin hanesine yazılacak nice üstün başarılara imza atacaklarına inancım sonsuzdur.

Herkesi sevgi ve muhabbetle kucaklarım. Hoşçakalın.

2010-2011 AFL gündeminde yer alan olayları sizlerle paylaşmak bu sene bize düştü. Gelin bakalım neler olmuş?

Çağdaş İRGİN & Bensu ASLAN

HOŞGELDİNİZ

Öncelikle yeni öğretmenlerimizden bahsetmek istedik. Yeni gelen pansiyondan sorumlu müdür yardımcısı Filiz Hocamız anaç kişiliği ve anlayışlı tavırlarıyla kendini sevdirdi.

Filiz Tanrısevdi

Okulumuza olan sevgisini her fırsatta dile getiren, bazen ani çıkışlarıyla hepimizi şaşırtan, babamızdan duymadığımız sözlerle (paşaam, aslaanıım, hadi ooluum) bizi uyandırmaya çalışan ama bu güzel sözleri daha fazla duyabilmek için yatağa bağlanmamıza ve böylelikle okula geç kalmamıza neden olan hocamız Nurettin Kılıççöte.. Hoş geldiniz :)

Nurettin Kılıççöte

AFL'de Bu yıl da Gelenek Bozulmadı...

Okulumuz geleneği bozmadı başarılarına bu yıl da çeşitli dereceler ekledi. 2010 LYS Türkiye 3.'sü olan Ege Coşkun okulumuza haklı bir gurur yaşattı. Fen lisesi olarak Emre Gezer sayesinde ilginç sonuçlar da elde ettik. Zira arkadaşımız sayısal bir okuldan Sözel Türkiye 66.sı olarak idealleri doğrultusunda eşit ağırlıktan öğrenci alan Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesine yerleşti.

SPOR SALONU

Okulumuz kapalı spor salonu bu sene itibariyle kullanımımıza açıldı. Basketbol takımı antrenmanlarımıza, beden eğitimi derslerimize ve dinleti çalışmalarımıza ev sahipliği yapan spor salonumuz, ilk seneden birçok anıya tanıklık edip, okulumuzun bir parçası halini aldı.

Okul idaremiz ve okul başkanımız Ege'nin işbirliği ile okulumuzda çeşitli kurslar açıldı. İsteyene gitar, isteyene bağlama, isteyene Müdür Başyardımcımız İsmail Hoca'nın verdiği resim kursu, meraklısına da robot kulübümüz var. Bir anda geçilen bu sosyalliğe kolay alışamayan okulumuz öğrencileri - hâlâ biraz afallamış olsalar da- bu durumdan gayet memnunlar.

Her yıl olduğu gibi bu sene de **Öğretmenler Günü kutlaması** konferans salonundaydı. Görevli 10. Sınıf öğrencileri farklılık yaratmak için çocuk şarkılarına flütleriyle eşlik ederek kutlamalara renk kattı. Profesyonel müzisyen edasıyla yeteneklerini gösteren ekibimiz "Çağdaş T ve Kelebekleri " flütleriyle öğretmenlerimizi çok duygulandırdı. Hatta bazı öğretmenlerimiz gülmekten ağladı. :P

İTÜ tanıtım için okulumuza geldi

Okullarını anlatan öğrenciler bir de robot gösterisi yaptı. Robotun dansı Sedat Hocanın yaptığı moonwalk kadar iyi olmasa da ilgi çekiciydi. Yaptığı ilginç hareketler ve kırmızıyı algılayan gözleriyle üstümüze doğru yürürken terminatör gibi görünmesi kısa süreli bir panik yarattı. Endonezya'daki maç görüntülerini izledikten sonra iyice ısındığımız robotu okul robot kulübümüz için istedik ama vermediler.

10-B sınıfından Çağdaş Tombul ve Hatice'nin yaptığı semenderlerde üreme konulu projeden uzun süre beklememize rağmen bir sonuç alamadık. Bir ara semenderlerden birinin hamile olduğu duyumu sınıfta yayılınca bütün gün kutlamalar yaptık. Ertesi gün semenderin hamile değil hasta olduğu ortaya çıktı ve semender çok geçmeden öldü. Üstelik cesedi diğer semenderler tarafından yendi.

Sevgiye hasret bir sokak köpeği okulumuzun sevgi ve şefkat kokan havası karşısında afalladı ve buradan ayrılamaz oldu. Özellikle aralarında özel bir bağ oluşan Efe Mit köpeğe kol kanat gerdi. 10. sınıfların verdiği isimle Pino ve 11. Sınıfların verdiği isimle Bekir okul idaresi tarafından barınağa gönderildi.

Okulumuzdaki olumlu enerjiyi sezen tek hayvan köpek değildi. Duvarın kenarında 3 kedi yavrusu bulduk. Arkadaşımız Kerem onlarla bir anne şefkatiyle ilgilendi. Onları temizledi, şırıngayla süt içirdi, oyunlar oynadı. İsimleri bile vardı. Ün-Zi-Le :) ama nankör kediler ertesi gün bizi terk etti.

Spor faaliyetleriyle başı dertte olan okulumuz bu sene futsal takımıyla sahalardaydı. Geçtiğimiz sene Aydın Lisesine basketbolda yenilince Müdürümüz basketbol kariyerimize son vermişti. Futsal takımımız müdürümüzün yüzünü güldürdü.

ADMAL'ı 4- 3, Aydın Lisesini 9-1 yenen takımımız İmam Hatip Lisesine yenilince gruptan çıkamadı. Bizi basketbolda yenen Aydın Lisesini futsalda ezerek öcümüzü aldık :) Antrenörleri Dilek Hocamızı tebrik ediyoruz. Çılgınsın Dilek Hoca!:)

Okul erkek basketbol takımımız yarı finale çıktı! İlk maçta Atatürk Anadolu Lisesini 55-33 yendiler. İkinci maçta Süleyman Demirel Anadolu Lisesine 40-35 yenildiler buna rağmen gruptan çıktılar. Sertan koç ve Dilek Hocanın çalıştırdığı bu ekip Cumhuriyet Lisesiyle yapılacak yarı final maçını da kazanırsa finale koşacaklar.

Voleybol turnuvaları çekişmeli maçlara sahne oldu. 9. Sınıflar arasında geçen maçı 9/C kazandı. (Maçlar daha uygun ve saygılı davranışlar çerçevesinde gerçekleşseydi (gereksiz tartışmalar olmasaydı) çok daha memnun olurduk gerçi!) 10/B – 10/A arasında geçen maçı 10/B aldı ve 11. Sınıflarla maça çıktı. 11/B iyi oynayarak aldığı maçtan sonra 9. sınıfları da geride bırakarak şampiyon oldu.

TÜBİTAK

İZMİR PROJE SERGİSİ

Bu yılki 9. sınıfların ilk şehir dışı gezisi İzmir'deki TUBİTAK Proje Sergisiydi. Gezinin en eğlenceli kısmının yolculuk ve Kazak At Çiftliği'nde yaptıkları kahvaltı olduğunu duyduk. O zamana kadar grup halinde gezen dönemimiz daha sonra ilgi alanlarına göre ayrılmışlar. Gerek sosyoloji projelerinin garipliği, gerekse matematik ve fen projelerinin başlıklarının uzunluğu henüz proje işine girmemiş olan 9. sınıfları oldukça şaşırtmış.
Bu projelerden sonra gittikleri Ege Üniversitesi'nde dinledikleri tanıtımda lügatlerine " canlı kadavra" diye bir kavram ekledikten sonra gidip huzur içinde yemeklerini yemişler ve gezilerini en az gidişleri kadar eğlenceli bir dönüş yolculuğuyla tamamlamışlar.

Bu sene ikincisi düzenlenen geleneksel Bahar Şenliğimiz çok renkliydi. Yarışmalara iki sınıf damga vursa da ; kimya deneyleriyle, yarışmalarla, müziklerle bütün okul çok eğlendi. Bayrak yarışında, elma yemede, ayran içmede, şınav çekmede 1. olan 11/B bahar şenliğinin en becerikli sınıfı seçildi ve kupa kazandı. İp atlama, halat çekme ve yumurta taşımasında 1. olan 10/B günün 2.si oldu. Üçlük atmada 1. olan 11/A en becerikli 3. sınıf oldu. Yarışmalar bitince kapalı spor salonumuzda Turkuaz halk oyunu grubunun gösterisini izledik. Daha sonra üniversite öğrencilerinden oluşan bir müzik grubuyla coştuk.
9. Sınıf öğrencilerinden Çağrı Ertem ve Mert Ak'ın çaldığı şarkılar hepimizin beğenisini topladı ve izleyenlerden büyük alkış aldı. Saatlerce dans ettik, terledik, yorulduk. Özellikle Alperen B'nin son apaçi dansı bizi bizden aldı. Ege ve Emre Gezer'e çok teşekkür ederiz. Onu bunu bırakın da biz çok iyi halat çektik :)

Yıl boyunca en pis oda seçilen 12 numara oda temizlememe cezası aldı. Filiz Hoca'nın bu cezayı verirken odada üreyen bakterilerin evrim geçirip odadakileri yiyeceği, odada birikken zehirli gazların bir gece ansızın insanları boğacağı, odaya bir girenin bir daha geri dönemeyeceği gibi düşünceler içinde olduğu zannediliyor. Bu arada odayı temizlemek için giren teyzelerden hâlâ haber alamadık.

AFL şenlikler, spor karşılaşmaları, hayvanlara yardımın yanında yarışmaları da ihmal etmedi.

Altınsoy'un gazabından korkan 9. Sınıflar katıldıkları yarışmalarda dereceye girdiler. Hilal Dilşad Arabacı 10 Kasım "Atatürk" konulu şiir yarışması birincisi, Aysu Yumuşak 24 Kasım Öğretmenler Günü ile ilgili yarışmada il birincisi, İpek Çamoğlu Aydın İl Gençlik ve Spor Müdürlüğünün düzenlediği 10 Kasım konulu şiir yarışması birincisi, Mehmet Emin Kısa 10 Kasım Atatürk'ü anma kompozisyon birinciliği, Oğulcan Altınoluk "Aydın Verimliliği Arttırma Projesi" kompozisyon ikincisi, Eren Yalçın "İstiklal Marşı" kompozisyon ikincisi, Ceyda Şentürk "Sosyal Güvenlik" konulu kompozisyon yarışmasında birinci, Sezin Dilara Emral ise aynı yarışmada üçüncü oldu. Osman Onur Kuzucu satranç turnuvası üçüncülüğü elde ederek madalya kazandı. Orçun Delice ve Elif Melis Kılıç TUBİTAK proje yarışmasında coğrafya alanında Ege Bölgesi ikincisi oldular.

Bütün arkadaşlarımızı başarılarından dolayı tebrik ediyoruz :)"

ENGELLERİ AŞMADA BİR ADIM DA BİZDEN

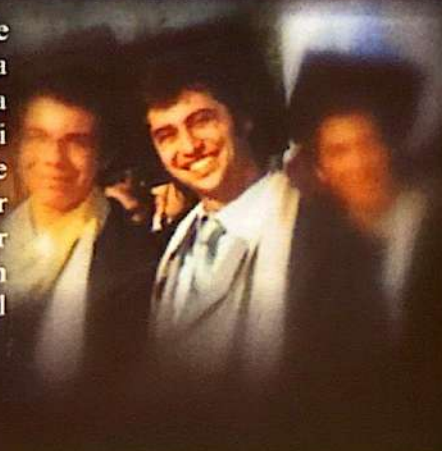
Okulumuzun öncülüğünde kısa bir sürede olmaz denileni oldurduk, 2009-2010 öğretim yılında "Doğayı Sev, Yeşili Koru" adıyla başlattığımız fidan dikimi ve geri dönüşümün ardından üçüncü basamak olarak plastik kapak karşılığında bir engelliye tekerlekli sandalye kazandırma projemiz başarıyla sonuçlandı .270 kg plastik kapak toplayarak karşılığında bir tekerlekli sandalye aldık. Engelli bir arkadaşımızın zorlukla değil, özgürce hareket etmesini görmek ve buna destek olmaksa bambaşka bir mutluluktu. Destek olmak için su şişesinden kavanoz kapağına bulduğu her plastik kapağı azimle toplayan öğrenci ve öğretmenlerimize teşekkürler.

MEZUN ÖĞRENCİMİZ ABDULLAH SAPMAZ'I KAYBETTİK

2004-2005 döneminde dergimiz editörlüğünü de yapmış olan Abdullah gördüğümüz kadarıyla kendini çok sevdirmiş. Biz onu tanıyamasak da öğretmenlerimizin gözlerini doldurduğu gerçeği ve bakışlarında gördüğümüz sıcaklık onun ne kadar içten ve iyi yürekli olduğunu anlatıyor bize. 'İçiniz rahat olsun ki onurlu ve şerefli bir yaşam olacak benimki... İnsanları seveceğim ölürken bile... Dokunduğum her şeyi daha güzel kılmaya çalışacağım.' demişsin...

Şimdi yattığın toprak sen kadar güzel.

Huzur içinde uyu...

-Beklemek şimdi hiç duymayan birine dünyanın en güzel şarkısını söylemek kadar anlamsız...

-Peki ya umut?

-Umut şimdi hiç görmeyen birine gökkuşağını anlatmak kadar zor ve imkansız...

Herkes gider mi... Herkes gider mi?

Söyle bana küçük adam... Söyle bana küçük adam...

Çok erken değil mi... Erken değil mi?

BİR KONMA GÖÇMEDİR İNSANIN HİKAYESİ

Bu iki menzil arasında yazılır mutluluğun, hüznün, sevginin, nefretin, merhametin en hakikisi. Dobra dobra açıkça yazılır ne varsa... Öyle ki insanın kendinden gizledikleri bile sıkışır satır aralarına. Diğer hikâyelere benzemez insanın hikâyesi; çünkü önce oynanır, sonra yazılır. Öte taraftan, silip de yeniden yazmak yoktur bu hikâyede, başkasını oynamak da..." Okulumuz geleneksel dinletilerinden birini daha büyük bir başarıyla gerçekleştirdi. Tam bir ekip çalışmasıyla yıl sonunda sergilendi.İnsanın hallerinin sema gösterisi, halk oyunları, şiir ve müziklerle dile getirildiği gösteri izleyicilerin beğenisini kazandı.

DERGİCİLİK TARİHİ

Elif Melis KILIÇ

Hızına yetişemediğimiz gündemi, olup biteni, gündelik yaşamın bütününü gazetelerden takip ediyoruz çoğunlukla. Fakat hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını bildiğimiz dünyada, okuduğumuz olaylarla ilgili farklı bakış açılarını, yorumları görmek ve kendi fikrimizi edinebilmek için köşe yazarlarıyla mı yetinmeliyiz? Borsa için ekonomi sayfalarında, müzik ve moda için pazar eklerinde, bilimsel gelişmeler için gündem sayfalarında aradığımız her şeyi bulabiliyor muyuz? Eğer ilgilendiğimiz bir alan varsa cevabımız muhtemelen "Hayır" olacaktır. **Zaten tarihte de gazetelerden sonra dergilerin çıkması hiç uzun sürmemiştir.** Osmanlıda ise matbaanın geç gelmesi nedeniyle yaklaşık 200 yıllık bir gecikme olmuştur. İlk dergi 1849'da basılan Vekay-i Tıbbiye'dir. Dergi, o dönemde yaşanan tıbbi gelişmelerin bir uzantısı olarak, ilaç ve tıbbi malzemeleri tanıtan bir meslek dergisidir.

İlerleyen yıllarda da benzer dergiler çıksa da, Osmanlı tarihinde atılım yılları olan 1860'lar, dergicilik tarihi açısından da öyledir.

Bu yıllarda sadece belli bir kesime hitap eden dergi kültürü, 2.Meşrutiyet'in ilanıyla Anadolu'da yaygınlık kazanmıştır.

Örneğin Musiki-i Osmani (1863) Türk tarihinin ilk müzik dergisi olma unvanına sahiptir ancak sadece 10 sayı yayımlanabilmiştir. İlk kadın dergisi de 1869'da Terakki Gazetesi'nin çıkardığı Terakki-i Mukadderat Dergisi'dir. Bu dergide batıdaki feminist hareketle ilgili bilgi verilmiş, kadınların eğitim görmesinin öneminin üstünde durulmuş ve kadınlardan gelen mektuplara yer verilmiştir. Bu bakımdan kadınların modern toplumdaki ve çağdaş uygarlıktaki konumunu göstermesi açısından önemi büyüktür. İlk çocuk dergisi de 1869'da Mümeyyiz Gazetesi'nin eki olarak çıkan Mümeyyiz Çocuk Dergisi'dir. Çocuk dergileri içerisinde en çok beğenilenlerden biridir.1869'da çıkan bir başka dergi de **Diyojen** olup, ilk müstakil mizah dergisi unvanını taşır.

Osmanlı döneminde edinilen birikim, Cumhuriyet döneminde daha da büyüyerek gelişti. Çok daha çeşitli dergiler yayın hayatına girdi.

1933 yılında adını "yoktan var etme" çabasından ilham alan **"Varlık Dergisi"** Türk edebiyatı dünyasında birçok yazarın kendini tanıtmasına vesile oldu. Yaşar Kemal, Aziz Nesin, Cahit Sıtkı Bedri Rahmi gibi çok önemli isimler yazar kadrosunda yer aldı.

1950'li yıllarda çeşitli politik görüşler çerçevesinde toplanan haber dergiciliğinin başını 1954'te yayınlanmaya başlayan Akis Dergisi çeker. Gazeteci Metin Toker'in yönetiminde yayın hayatına başlayan Akis, yayın hayatı boyunca büyük bir beğeniyle takip edildi.

Akis'in yanı sıra Yön ve Hayat dergileri de dönemlerinin iz bırakan yayınları arasındaydı. Hayat Mecmuası 1956'da yayına başladı, basında baskı kalitesinde ve reklâmda yenilikler meydana getirdi, yüz binleri geçen tirajı yakaladı. Magazinin, bugünkü televoleciliğin ilk örneklerinin görüldüğü modern aile mecmuası kalıbındaydı. Kapakları renkli ve tam boy artist resimleriyle kaplanıyordu.

Zamanında 'Dünyanın en çok okunan 3. mizah dergisi' unvanına sahip olan ve muhalif çizgisiyle öne çıkıp bir kuşağı yetiştiren kült mizah dergisi **Gırgır**, başarılı yayın hayatını günümüzde de sürdürmektedir. Fakat derginin eski hayranları şimdi çıkartılan Gırgır dergisinin eski derginin yerini doldurmadığını ısrarla söylüyorlar.

Ses Mecmuası da sayılarında tanıttığı birçok kişiyi ünlü ederek sanat dünyasına kazandırmış ve bu camiada beğenilerek takip edilmiştir.

Günümüzde de edebiyat alanında Türk Dili, K Dergisi, bilimsel anlamda NTV Bilim ve Bilim Teknik, mizah alanında ise **Uykusuz ve Penguen başarıyla yayına devam eden ve büyük kitlelere hitap eden dergileridir.**

Vee 13. yılında 23. sayısıyla yine gündeme bomba gibi düşecek olan, yerel ve ulusal çapta adını gündemin baş sıralarına yazdıran yayın organımız Günebakan Dergisi, dergicilikte sınırları zorluyor. Her geçen sayıda çarpıcı üslubu, zengin içeriği, artan tecrübesi ve takdire şayan başarısıyla çizgisinde kararlı duruşuyla ilerlemeye devam eden dergimiz yeni ve muhteşem bir sayıyla yeniden okurlarıyla birlikte.

Afiyetle okumanız dileğiyle...

ÇOCUKLARIMIZIN MASAL ÜLKELERİNE YAPTIKLARI YOLCULUKTA KILAVUZLARI BİZİM MASALLARIMIZ OLSUN

Merve TAPLI

Fen lisesinden sosyoloji projesi yapmanın pek akıl kârı olmadığını bilmeme rağmen Atlas dergisinde okuduğum bir yazı beni çok etkilemişti. Masalla ilgili derleme çalışmalarının yapıldığının anlatıldığı dergide bir yörük köyünde on bir on iki yaşlarındaki bir çocuktan masal bulup getirmesi istendiğinde derlemeciye verdiği " Ben hemen internetten bulup gelirim." cevabı derlemeciyi şaşırttığı gibi benim de bu konu üzerinde düşünmeme sebep oldu. TUBİTAK proje çalışmaları çerçevesinde edebiyat sosyolojisi alanında bir çalışma yapabileceğimi düşündüm ve altta anlattığım çalışmayı gerçekleştirdim. Bu çalışma esnasında bana yardımcı olan babama, sıkıcı proje çalışmalarını zevkli hale getirmek için bir gülüşü yeten öğretmenim Altınsoy'a, bizden yakın ilgilerini esirgemeyen Cumhuriyet İlköğretim Okulu 4-C sınıfı öğretmeni Ayşe Ayaz ve öğrencilerine, Yılmazköy İlköğretim Okulu İdarecileri, 4. Sınıf öğretmeni Mustafa Ataş ve öğrencilerine, Foto Barış (Kenan İnanç) ve ne yazık ki 30.04.2011 tarihinde kaybettiğimiz ve kaybı bizi ve sevenlerini derinden etkileyen çok değerli bir bilim insanı olan, çalışmalarımız esnasında bize kitaplığını açan, açmakla kalmayıp kitapları ve bizi arabasıyla gocunmadan taşıyan Yardımcı Doçent Cevdet Özdemir'e teşekkürü borç bilerek çalışmamdan bahsedeceğim. Zira dergimizin konusu olan KÖK konusu belki en çok masallarla ilişkilendirilebilirdi.

TDK'nin hazırladığı Halkbilim Terimleri Sözlüğü'nde masal "İnsanoğlunun evren, dünya, yaşam, doğa, toplum ve kendisiyle ilgili tarihsel oluşum, düşün, istek ve izlenimlerinin az ya da çok değişikliğe uğrayarak ağızdan ağza geçme yoluyla çağımıza ulaşan geleneksel anlatı örnekleri" diye tanımlanıyor.

Tanımdan da anlaşılacağı gibi kültürü aktarmada en önemli kaynaklardan biri masallardır.

Masalların toplum için üç önemli işlevi vardır:

1. Toplumu eğitmek
2. Toplumu eğlendirmek
3. Kuşaklar arasında kültür aktarımını sağlamak.

İncelediğimizde ilk iki madde için evrenseldir diye kabul edilen masalın milliyeti fark etmiyor. Üçüncü madde söz konusu olduğunda durumun pek de iç açıcı olmadığını görüyoruz. Hızla küreselleşen dünyamızda güçlü basım, ses ve görüntü tekniğine sahip olan yabancı masalların karşısında çocuklarımız Türk masal geleneğinden uzaklaşma tehlikesiyle karşı karşıyalar. Bize düşen görev kendi masallarımızı unutmadan, ilgi çekici yollarla Türk masallarıyla çocuklarımızı tekrar tanıştırmak ve böylece milli kültüre yabancılaşmanın önüne geçmektir.

Peki bunu nasıl yapabiliriz? Öncelikle masallar hakkında yapılmış araştırmaların sonucu şu; Böyle bir masal bulduk, derledik, buyurun okuyun. Oysa masallarımızı en çok masal dinleyen grup olarak kabul edilen çocuklara görselliğin çok önemli olduğu günümüzde ilgi çekici bir biçimde aktaramıyoruz. Bu sorunu çözmek için bir anket hazırladık. Anket sonuçlarına göre çocuklar ulaşmak istedikleri masal kaynaklarını kitap, anne-baba ve televizyon olarak sıraladılar. Fakat , yine anket sonuçlarına göre, çocukların çoğunluğu anne, babasından masal dinlemiyor. Anne, babadan dinlenmeyen masalın yerini masal kitapları, DVD ve CD'leri dolduruyor. Bu eksikliği gidermek için sırada derlenen masalı istenen kaynaklar aracılığıyla çocuklara ulaştırmak var. Bunun için seçtiğimiz

yol stop-motion tekniğiydi.Oyun hamurundan hazırladığımız materyalleri bir stüdyoda fotoğrafladık.

Fotoğraflarla bu teknikten yararlanarak video oluşturduk. Anketi uyguladığımız grup hazırladığımız videoyu büyük bir ilgiyle izlediler. Bir resim çizerek masalın sonunu kendilerinin getirmesini istedik. Videoda kullanılan fotoğrafların bir kısmını ve çizilen resimlerden seçilen iki tanesini hazırladığımız masal kitabında kullandık. Sonuç olarak elimizde yerli bir masaldan derlenmiş video ve kitap var.

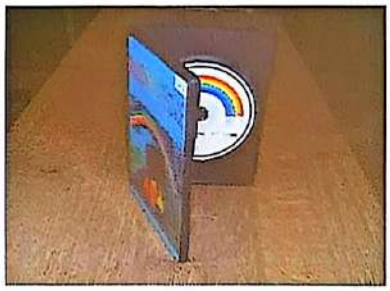

Anketle öğrenmek istediğimiz sadece çocukların masal kaynağı değildi. Çıkış noktamız yabancı masalların daha çok bilindiği ve çocukların yabancı masallara daha kolay ulaştıklarıydı. Anketi hazırlarken de bu sonuçları elde edebileceğimiz soruları kullandık. Beklediğimiz gibi ilde ya da köyde, veli ya da çocuk olsun yabancı masallar Türk masallarına göre üstünlüğünü koruyor. Bizi en çok üzen sonuç ise Türk masalı diye bildikleri masalların aslında yabancı masal olmasıydı. Bunların dışında çocukların masallardan etkilendikleri yön hayal gücü; en çok etkilendikleri masal ve masal kahramanı yabancı; çoğunluğu anne-babasından masal dinlemiyor; çoğunluğu evinde masal kitapları, DVD ve CD'leri bulunduruyor.

Araştırmamız sırasında en çok duyduğumuz cümlelerden birkaçı şunlar; "Anneannem hep anlatırdı. E tabi televizyon yok o zamanlar.", "Biz de zamanında çok dinledik ama şimdi hiçbirini hatırlayamıyorum.", "Ben çocuklarımı uyuturken masalları aklımdan yazardım.". Gördük ki hâlâ derlenmemiş masallar var ve unutulmaya yüz tutmuş, başka öneriler geliştirdik. Mesela her ilin Milli Eğitim Müdürlüğü gönüllü öğretmenlerden oluşturacağı bir komisyona derslerde kullanılabilecek masalları derletebilir ya da Milli Eğitim Bakanlığının onayı ile İlköğretim okullarında sosyal etkinlik çalışmasında belirlenen etkinlik saatlerinden biri Türk Halk Edebiyatı dersine çevrilebilir. Sosyal etkinlik saatinde öğrencilere sınıf seviyelerine göre uygun tekniklerle bu masallar üzerinden; masalın sonunu getirme, masalı tiyatrolaştırma, masalı günümüze uyarlama veya oyun hamuru ile masalı canlandırma, resimleme çalışması yapılarak çocukların kültürleriyle bağları pekiştirilebilir.

Bana göre kaybedilmemesi gereken değerlerimizden biri de masallarımız. Bu nedenle masallarımızı çocuklarımıza tekrar tanıtmalıyız. Bu konuda en büyük görev bize düşüyor. Elimizden geldiğince masallarımızı yaymalı ya da unutturmamak için çaba göstermeliyiz.

Fotoğraf 1

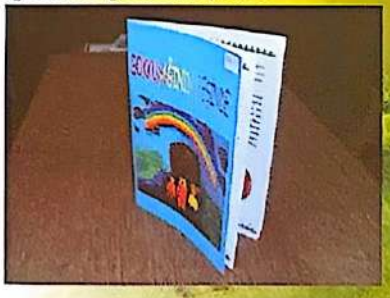
(1) Derlediğimiz masalla hazırladığım "Gökkuşağının Peşinde" adlı masalın DVD'si,

Fotoğraf 2

(2) DVD'nin öğrencilere izlettirilmesi ve (3) aynı masalın çocuklara en çok ulaşma yollarından biri olan kitap haline getirilmiş hali.

Fotoğraf 3

MUĞLALI GLADYATÖRLER

Dövüşüverin gariiii

Bensu ASLAN & Göksu GÖKCEN

Duyduk ki Eskihisar Köyü'ndeki Stratonikeia Antik Kenti'nde 2008 yılından beri arkeolojik kazı, araştırma, koruma ve onarım çalışmaları yapılıyormuş. Biraz araştırınca başka antik kentlerden farklı olarak Anadolu'nun en büyük gymnasiumunun burada olduğunu öğrendik. Bu yapının yakınlarında da gladyatör mezarları bulunuyor. Mezarlardan gladyatör stelleri çıkarılmış ve Anadolu'da hiçbir kentte bu kadar çok gladyatör steline rastlanmamış, biz de bunun üzerine bir proje yapılabilir diye düşündük. Tarih öğretmenimiz Gül Hoca'yla konuşup hemen işe koyulduk. Bu projeyi yaparken bu stellerin incelenmesiyle Muğla'nın tarihi ve kültürel zenginliğinde gladyatörlerin yerini anlatmak istedik.

Peki kim bu gladyatörler?

Gladyatörler, yasal olarak ölümü hak etmiş görülen, hayatta kalma şansı arenadaki dövüşlere bağlı olan ve dövüş zamanları dışında kendileri için hazırlanan oldukça kötü koşullardaki hücrelerde yaşamak zorunda olan kişilerdir. Başlangıçta verilen cezanın en ağır şekilde çektirilmesi amacı taşıyan dövüşler giderek bu amacından saparak bir tür meslek haline gelince ağır suçlular, savaş esirleri ve asi kölelerden oluşan grubun yerini sonraları özgür vatandaşlar, soylular, atlı sınıfından kimseler ve senato mensuplarının aldığı görülmüştür.

Dövüşçüler arenada kılıç, hançer, gama, pala, mızrak, dirgen, file, topuz gibi silahlar kullanmışlardır. Bunun yanında arenaya çıkan dövüşçüler kafalarını ve yüzlerini darbelere karşı korumak için önü açılabilen ve rahat nefes almayı sağlayan delikli metal miğfer (Galea), ellerine yuvarlak veya dikdörtgen formdan oluşan kalkan (Parma) ve ayrıca bacak, göğüs ve kollar için farklı türden oluşan elastik zırhlar taşımışlardır.

Peki Roma'da dövüşen gladyatörlerin mezarları Muğla'da ne arıyor? (Ç.İ: Allah'ın köyünde gladyatörün ne işi var be?)

Başladığı dönemlerde Roma'daki birkaç büyük meydanda sergilenen gösteriler, halkın yoğun ilgisiyle karşılaşınca daha büyük gösteri mekânlarına ihtiyaç duyuldu. Bu nedenle imparatorluk sınırları içindeki metropollerde, devasa ve muazzam gösteri merkezleri inşa edilmiştir. Suriye ve Mısır da bu merkezlere örnek olmuştur. Yani önceden sadece Roma ve civar kentlerdeki oyunlarda boy gösteren gladyatörler, Anadolu'nun büyük kentlerinde de görülmeye başlamıştır. (tabi o zamanlar Muğla böyle küçük değilmiş, kanalizasyonu olduğunu bile düşünüyoruz)

Muğla'daki antik kent öyle sandığınız gibi küçük de değil. Karia olarak adlandırılan bu kent mezarların bulunduğu Stratonikeia'yı da kapsıyor. Roma için oldukça önemli olan bu bölge Bizans döneminde piskoposluk merkezi bile olmuş. Bu da gladyatörlerin Muğla'ya nasıl geldiğini açıklamamızı kolaylaştırıyor.

Dedik ya bu kent Anadolu'nun en büyük spor alanına sahip. Burada Gladyatörler için soğuk yıkanma odası, yağlanma odası, tarih ve felsefe gibi derslerin öğretildiği genç erkekler odası, torba odası ve pudra odası olarak kullanılmış. Bu gladyatörlerin Stratonikeia'da doğmuş, burada büyüyüp yetişmiş, başka büyük kentlerde de dövüşe çıkmış oldukları düşünülüyor. (Ç.İ: Muğla'da spor mu yapılır tarladır oralar kandırmayın milleti :))

Bu dövüşçüler burada eğitiliyor, başka kentlerde dövüşüyor ve ölmeyip emekli olabilirlerse Muğla'da yaşıyorlardı. (Muğla işte emekli kenti) öldüklerinde ise spor alanının yakınlarındaki gladyatör mezarlığına gömülüyorlardı. Biz bir avuç gladyatör bekliyorduk ama en çok gladyatör stelinin Muğla'dan çıktığını öğrendik, bozuntuya vermeden araştırmamıza devam ettik.:)

Hatta öyle bir şey öğrendik ki ağzımız açık kaldı. Gladyatör filmine konu olan, gladyatörlerin en ünlüsü sayılabilecek Akhilleus'un mezarı da burada bulunuyormuş. Bir de Droseros var ünlülerden (Akhilleus öldürene kadar ünlüymüş yani :)) bakın ne yazıyor Droseros'un mezarında : "Beni Kader Tanrıçası'nın oyunlarıyla Akhilleus öldürdü. Bir zamanlar sahnede ben vardım; şimdi arenada Akhilleus var."

Bu kadar ünlü gladyatörün yetiştiği, yaşadığı, öldüğü Muğla bu yönüyle pek bilinmiyor. Bu konuda yapılan çalışmalardan biri de Muğla müzesine bir gladyatör salonu açılması. Biz gittik gördük, Özel ışıklandırması, ilgi çekici yazıları ve film sahneleriyle sergilenen mezar taşları oldukça etkileyiciydi.

Romanın Muğla'daki mirası olan bu antik kent TÜBİTAK tarafından pek ilgi görmedi ama bizden size tavsiye gidip bu kenti en azından müzeyi gezin.

Gladyatörleri sevin, sevmeyenleri uyarın! (Ç.İ: İki dua edin en azından o kadar adam öldürmüş ihtiyacı vardır oralarda.:))

bir yıl böyle geçti

Yeni Bir Başlangıç

Dilara DEMİRÖRS

Kavurucu yaz sıcağından asil çınar ağacının gölgesiyle korunuyordum. Fotoğraf albümünü elime aldığımda birden gözümde çocukluğum canlandı. Ne kadar güzel günlerdi…

Bir ağaç güneş ışığı aldıkça beslenir, yağmuru tattıkça gelişir,rüzgarı hissettikçe güçlenir. Köklerini sürekli daha derine ulaştırmaya çalışır. İnsanı bir ağaç gibi düşünürsek güneş aile değerlerimiz, yağmur eğitimimiz, rüzgârlar deneyimlerimizdir. Başarılarımız arttıkça yapraklarımızı çoğaltır, meyvemizi verir serpiliriz. Köklerimiz bizim için bir dayanak olur. Toprağa gittikçe daha sıkı tutunuruz.

Albümün kalın kapağını açtığımda gördüğüm fotoğraf çok tanıdıktı. Dedem, babam, annem ve ben. Kardeşim henüz doğmamıştı. Bisiklete binmeyi yeni öğreniyordum. Ve bir diğer fotoğraf… Kardeşim doğmuş, annem mutlulukla gülümsüyor. Sayfaları değiştirdikçe geçmişimi hatırlıyordum, anılarım etrafımı sardıkça köklerim beni geri çağırıyordu.

Yaşadığımız yer bizi biz yapandır. Huylarımız, kişiliğimiz çevremize göre değişir. Hatta dış görünüşümüz bile etkilenir. Doğduğumuzda kulağımıza söylenen ismimiz bir insanı temsil ettiği gibi bir dünyayı da belirtir aslında.

Anneannemin konuşmasını anlayamazdım bazen. Fiillerin sonuna getirdiği ekler beni gülümsetirdi. O anlamazdı neye güldüğümü. mekânlar değiştikçe konuşmalar değişiyordu. Yaşım ilerledikçe bu hoşuma gitmemeye başlamıştı. Şiveli konuşmalar,değişik giysiler komikti benim için. Büyüğün önünde bacak bacak üstüne atılmazmış, yemek hep beraber yenirmiş, kızlar gece dışarı çıkamazlarmış. Yok gelenekler,yok ayıplar… Oysaki diğer ülkeler böyle miydi? Kararlıydım, Avrupa'ya gidecek ve buralara bir daha asla dönmeyecektim.

Yeni doğmuş bir bebek göremez. Zamanla ışığı seçmeye başlar, gitgide açılır gözleri. Annesini tanır ilk,hareket eden nesneleri takip etmeye başlar. Aslında her şey yabancıdır ona. Garip sesleri anlayamaz, dille tanışmamıştır daha. Onun yanına gelen insanların ne yaptıklarını anlayamaz. Yeni bir ortama gelmiştir ve annesinin sıcak kalkanı artık yoktur. Vücudunu kendisinin koruması gerektiğini zamanla öğrenir. Bir şeyler öğrenebileceği, deneyimler kazanabileceği koca bir hayat vardır önünde.

Gittim. Arkadaşlıklarım güzeldi beni kabul etmişlerdi. İşimde başarılıydım. Okuduğuma değmiş diyordum. Fakat bir şeyler eksikti sanki. Hiçbir zaman önceki tadı alamıyordum hayattan. Küçüklüğümdeki dili anlayan yoktu. Afiyetle yediğim yemekleri bilen yoktu. Bir eğlencede topluca çıkıp salına salına çökertme oynayan yoktu. Kısacası benden biri yoktu. Köklerimden kopunca beni ben yapan bir şey kalmamıştı elimde. Kısa süre sonra büyük bir yalnızlık hissi her yanımı sarmıştı.

Fotoğraf albümünü kapatıp defteri aldım elime. Bir başka fotoğrafın ucu gözüküyordu içinden. Açtım sayfayı;benim lise mezuniyetinde çektirdiğim fotoğraftı. Yıpranmıştı, ıslanıp kurumuş. Açılan sayfadaki yazı dikkatimi çekti. 1 ay önce yazılmıştı annemin o güzel el yazısıyla:

Bugün kızımı uğurlayalı tam 6 yıl oldu.İlk zamanlar arardı ama 5 yıldır onun ne yüzünü gördüm ne de sesini duydum. Ah güzel kızım benim… Bir gün geri dönecek biliyorum. Okulunu bitirip işinde usta olup evine dönecek. Onu çok güzel karşılayacağım. En sevdiği yemekleri yaparım. Odasını yıllardır kullanmadı bir güzel temizlerim mis gibi olur. Babası kızıyor bazen artık o gelmez diye. Ama benim kızım çocuk daha, bilemez o. Hatasını anlayınca döner. Dönecek, biliyorum.

Döndüm anneciğim döndüm. Kızın büyümemişti daha. Gelmeye korkuyordum. Rüyamda senin melek yüzün çağırdı beni. Bunu bekliyordum,senin ellerini sıkı sıkı tuttum tekrar, çocukluğumdaki gibi. Kapıyı açtığında babam kızar gibi baktı, korktum ya beni affetmezse diye. O kadar kızdım ki kendime, yaptığım hataya. Babamın sarılmasıyla anladım affedildiğimi. Mis gibi kokular geliyordu mutfaktan, döktürmüşsün yine. Hemen koştum sana, bir süre baktın. Ve yılların hasreti dökülüverdi gözlerimizden. Özlemişim sana sarılmayı. Konuşulacak o kadar çok şey birikmiş ki.

Size bakıyorum şu an. Babam mangalı yakıyor, sen o güzel salatanı hazırlıyorsun kardeşimle. Ben küçüklüğümden beri çok sevdiğim bu çınarın dibinde oturmuş anılarımı, hasretimi, yalnızlığımı unutup yeni bir sayfa açıyorum. Sizinle, benim insanımla, köklerimle.

BOŞ ODA

Nazlı Yağmur HASRET

Kadın boş odaya girdi... Konuştuğunda sesi ses doğuruyordu. Boş... Bomboş... Kapıyı kapattı. Odaya baktı sıcacık bir gülümsemeyle... Bu odayı kalbindeki en güzel eşyalarla dolduracaktı...

Kadın önce odanın bir köşesine camdan bir aşk koydu... Kırılgan, narin... İçine kırmızı bir ümit koydu... Hala bir ümit vardı aşkının içinde... O ümidi her gün suluyordu kadın... Sonra kahkahasını astı duvarlardan birine... Tam karşısındaki duvara da gözyaşını... Heyecanını aldı eline... Kapağını açınca tatlı bir müzik çalıyor, dans ediyor bir balerin... Ardından pembe çocukluğunu aldı, odanın diğer köşesine koydu... Kocaman pembe bir çocukluk... Ona sarılarak uyurdu bazı geceler... O pembe çocukluğun eline balonlar verdi sonra... Patlamasını hiç istemediği, renk renk, cıvıl cıvıl balonlar... Sonra beyaz bir yorgunluk koydu odanın ortasına... Rahat... Yorgunluğuna uzanırdı, kitap okurdu, müzik dinlerdi... Düşünürdü, düşünürdü, düşünürdü... Uyuyakalırdı... Huzurunu daha yeni yıkayıp ütülemişti... Beyaz huzur... Pencereye astı onu da... Desenleri çok tatlıydı... Odayla uyumlu oldu huzuru... Bir ayağı diğerlerine göre kısa olduğu için sallanan bir öfkesi vardı geçmişinden kalan... Her seferinde suskunluğunu katlayıp kısa olan ayağın altına koyuyordu... Öfkesini sallanmaktan kurtarıyordu böylelikle...

Eşyalar çok yakışmıştı odaya... Her şey tamamdı... Buydu işte onun tüm dünyası... Bir oda dolusu eşya... Son olarak kapının yanına bir boy yalnızlık astı... Yalnızlığına baktı... Saçını düzeltti, makyajını tazeledi... Ve gülümsedi...

Bu oda, bu eşyalar... Hepsi ama hepsi onun... Hepsi geçmişinde bırakmak istediği ama yapamadığı, bırakamadığı bir adamın hediyeleri... Ne tuhaf, ne garip değil mi? Camdan aşk da o adamın hediyesi, bir ayağı kısa olan öfke de... Duvarda asılı kahkahası da o adamın hediyesi, gözyaşı da... Korkuyordu... Camdan aşkın içindeki kırmızı ümidini suluyordu fakat o ümit boynunu büküyordu her geçen gün... Sebebini bilmiyordu kadın... Ya solup giderse ümit... Belki de çoktan solmuştur...

Nefes alamıyordu... Geçmişiyle uğraşmayı bırakmalıydı artık. Çünkü bu geleceğine ve her şeyden önemlisi kendine zarar veriyordu... Odadan çıktı. Bunalmıştı. Kendinden kaçıp yine kendine sığınan bir kadındı o... Kadın... Her şeyden önce kadındı o... Bir yaz çiçeğiydi kışın da hayatta kalmasını bilen... Bu kışı da atlatırdı elbet...

Dışarı çıktı. İki yanı ağaçlarla kaplı bir yolda yürüyordu kadın... Yağmur çiseliyordu... Toprak kokusu... Şöyle bir çekti içine havayı... Bir anda yukarı kalkıp aşağı inen göğsü onu daha bir kadın yapıyordu... Rüzgara saldığı siyah bukleleri omuzlarına dökülüyordu. Uzaklara dalıp giden masmavi iki bulut vardı, içinde damla biriktiren... Dokunsalar boşalacaktı. Ayağına giydiği kırmızı piyanolar tek bir notayla eşlik ediyordu ona: Tak Tak Tak...

Bir banka oturdu sonra. İçinde o kadar büyük bir sessizlik vardı ki... Sustu... O kadar çok dert yandı ki sessizlik... Dinledi... O kadar derin bir boşluk vardı ki içinde... Üşüdü... Her şey üstüne o kadar çok geliyordu ki... Ağladı...

Derken bir elin sıcaklığını hissetti omzunda... Başını kaldırdı... "Ne oldu, neyin var senin?" diyen bir çift şefkatli göz... Adam iş yerinden bir arkadaşıydı... Sadece üç aydır tanıyordu... Ne zaman içinde korkunç bir boşluk hissetse o adamı buluyordu yanında... Belki de o adamdı bu boşluğu dolduracak olan... Kim bilir? Belki de bulmuştu artık aradığını...

Adam yanına oturdu... Kadın sustu... Adam sustu... Beraber sustular... Sessizliğin haykırışlarını dinlediler... Bir süre sonra sessizlik de sustu... Bu iki yürek baş başa kaldı...

Adam kadının ellerini tuttu, gözlerine baktı... "Senin ağlamana hiç dayanamıyorum." dedi adam... Çölün ortasında nereye gittiğini bilmez bir halde dolaşan ruhuna bu adam bu cümleyle kana kana su içirmişti... Kadın gülümsedi... Adam gülümsedi... Adamın avuçlarında hâlâ kadının elleri... Sustular... Sessizlik anlatıyordu zaten her şeyi... Birbirlerine aşıktılar... Adam kalbindeki tüm sevgiyi dudaklarına döktü bir anda... "Seni seviyorum." dedi kadına. Kadın adama baktı, baktı... En son ne zaman gerçekten heyecanını eline almıştı, kapağını açıp çalan müziği dinlemişti, dönen balerini seyretmişti? En son ne zaman camdan aşkının içindeki kırmızı ümidi bu denli büyük bir sevinçle sulamıştı? Kolundaki zamanı çıkardı. Dünyanın durmasını istediği an hep öyle yapardı...

Bir an durdu kadın... Heyecan bir yana, ümit bir yana, aşk bir yana... Ya korku? Korku sardı sarmaladı yüreğini... Ya içindeki boşluğu dolduracağına inandığı bu adam geçmişinde bırakmak istediği adam gibi bir oda dolusu eşya verip, sonra çekip giderse?

Adam kadına baktı, baktı... Kadın susuyordu... Sonu acıklı biten bir kitap gibiydi kadının gözleri... Adam hiç soru sormadan oradan okuyordu kadının tüm hissettiklerini... Kadın, içinde büyük bir boşluk... Suskun... Kadın, çölün ortasında kalmış... Susuz... Kadın, o odadaki eşyalar yüzünden mutsuz...

Bu oda, bu eşyalar... Ne eşyaları atabiliyor, ne odayı kilitleyebiliyordu... Kadın eli kolu bağlı... Sadece korkuyordu...

Kadın kalbi böyledir... Bir adam gelir eşyaları verir, gider... Yeni eşyalar geldiğinde bile kadın eskileri atmaya kıyamaz... Bunları atamadığı için hep geçmişinin hasreti ve geleceğinin ümidiyle yaşar... Bugününü unutur...

"Yapamam." dedi kadın... "Neden?" diye sormadı adam... Çünkü kitabı bitirmişti...

Bu öykü Sait Faik Öykü Yarışmasında dereceye girerek, dereceye giren öğrencilerin öykülerinden oluşan kitapta yayımlanmıştır.

CAMGÖBEĞİ ATKI

Şeyma Nur PEKTAŞ

Geçenlerde, geçen dediğim de geçtiğimiz pazar işte. Televizyon izliyorum, ağzım nasıl kurudu; ama gittim baktım mutfağa, su yok, bitmiş.

- Kadriyeee... Akçeşme'ye gitmek lazım, su bitmiş.

- Aman anne, kim gidecek şimdi. İçiver musluktan.

- Olmaz, dokunuyor gelin, bilmiyorsun sanki.

- Of ben gidemem valla, görmüyor musun dışarıyı.

Kadriye, gelinim. Dedim Dinçer'e, bizim köyden güzel, söz dinleyen, temiz bir kız alalım diye. Dinlemedi beni. Gitti, getirdi evime bu yabanın kızını. Neler çekiyorum ben bundan... Aman ne diyorum be, tövbe. Allah'ın yazdığı şeye laf edilir mi hiç. Belliydi. Akçeşme'ye filan gideceği yoktu bunun.

- Kendim giderim ben de.

- Ne yaparsan yap, söz dinlediğin mi var!

Bahçeye çıktım, bizim yadigârı aldım, el arabasını... Rahmetli benim bileziklerden birini satıp almıştı bunu. Ne çok kızmıştım ona, bu mavi boyalı şeyi aldı getirdi bahçeme, diye. Ne iyi yapmış aslında. Şimdi boyası filan döküldü gerçi; ama işimizi görüyor mu görüyor.

- Hacı teyze n'apan böyle soğukta?

- Merak etme Makbule, atkımı aldım sırtıma bir şey olmaz. Akçeşme'ye gidip gelicem zaten.

- Sen bilirsin.

Atkım sırtımda, el arabasıyla çıktım yola. İki adım yürüdüm, soluğum kesildi hemen. Kafamı kaldırdım, baktım. Elif'ti bu. Bu gözleri çok iyi tanıyorum, kendimi görüyorum bu kızda. Benim gibi, aynı anda hem anasını hem babasını kaybetmiş küçücük yaşta. Camgöbeği atkıma bakıyordu. Rengine takıldı belli ki gözü. Dışarısı soğuk olmasa çıkarır verirdim hemen, ama şu öksürüğüm yok mu? Öyle böyle, o gün doldurdum suları, döndüm eve. El arabasını koydum yerine, dinlene dinlene çıktım merdivenleri. Eve girdim, bağırıyordu gene bizim deli.

- Dinçer, ne oluyo, başladın gene?

- Ana gel otur, bir şey diyecem sana.

- N'oluyo?

Bu ses tonunu bilirim. Biraz çekingen, biraz cesur, biraz korkak, biraz ısrarcı. Taa yirmi beş sene evvel de aynı sesle geldi oturdu yanıma. Kadriye ile evlenmek için ne dil döktü, karşı çıktım fayda etmedi, sonunda razı olsun ben de. Ama o, o zamandı. Şimdi ölsem de razı gelmem. Bir kız görmüşmüş de, aşık olmuşmuş.

- Olmaz Dinçer, izin vermem.

- Hemen karşı çıkma. Bak, sen de bıkmadın mı bundan?

- Doğru konuş, o benim gelinim. Yirmi beş sene az mı kahrını çekti bu kadın senin? Her şeyden önce çocuklarının anası o. Sütümü helal etmem.

Dinçer dinlemedi beni yine, yirmi beş sene evvel olduğu gibi. Kadriye'yi gönderdi memleketine. İşte bütün bunlar bir haftada oldu. Şimdi sesini duyuyorum.

- Ana biz geldik, diyor Dinçer.

Hiç sesim çıkmıyor. Suskun, sert bakışlarımla karşılıyorum onları. O kız içeri adımını attığı anda tanıyorum. O bir çift gözü. Hayatın acımasızca bir kenara savurup mahzunlaştırdığı ve bir o kadar da küstahlaştırdığı bu bir çift gözü... Elif bu. "Daha 16 yaşındaki bu kız mıydı, benim kazık kadar oğlumun aklını başından alan, onu böylesine düşüncesiz ve bencil yapan?" diye düşünüyorum. Hiçbir şey söylemeden çıkıyorum evden. Kar yağıyor yine lapa lapa. Camgöbeği atkım yanımda yine. "Neler çekti bu atkı benimle. Gelin olurken annem koymuştu çeyizime. O gün bugündür, bizim buraların soğuğundan bununla korunurum ben. Yeri geldi, fırından yeni çıkmış ekmeklerin üstüne örttüm soğumasınlar diye. Tarlada yastık oldu başıma." Şimdi ne oluyor, ben de anlamıyorum. Bembeyaz sokaklar, simsiyah oluyor birden. Makbule'nin sesini duyar gibi oluyorum.

- Hasan koş, Hacı teyze düşmüş.

Demek kardan ayağım kaymış ve düşmüşüm. Başımı sert çarpmış olmalıyım ki, kafamdan omurlarıma kadar inen derin acıyı hissediyorum. Şimdi, kararan dünyamda hayal meyal yüzler görüyorum. Ama bir şeyi, o bir çift gözü çok net görüyorum. Elif... Camgöbeği atkıma bakıyor yine.

- Al, diyorum. Senin olsun.

Camgöbeği atkım bu küçük kızın kalkanı olacak artık. Onu kötülüklerden, soğuklardan ve belki de oğlumdan koruyacak.

Bunları düşünürken geçip gidiyorum bu yalan dünyadan.

Züleyha

Suzan Elif KAYHAN

Koyu kırmızı bir elbise, upuzun, omuz kısımları kabarık, kolları omuzların hemen dibinde, büzgülü... Bir dekoltesi var tabii. Bir baba kızmaz o kadarcığa ama bir delikanlının yüreğini pazar günü çamaşır teknesine eğilirken küt küt çarptırır mı, orası bilinmez. Her şey mükemmel olmaz ya, bu güzel elbisenin iki de eksiği var: Biri Züleyha, diğeri ise işte o pazar gününden kalma çamaşır suyu lekeleri.

Ferit Bey tam da bu elbiseyi gördüğünde kızını düşünüyordu. Güzeller güzeli, kömür gözlü Züleyha'sını. Karısı Şehriban Hanım hamileyken o da inanırdı "Erkek adamın erkek çocuğu olurdu." Ama biricik karısı doğumdan hemen sonra ölünce anladı. Şehriban, ona en az kendisi kadar güzel bir nesil bırakmıştı. Bir baba kızına işte o gün âşık olmuştu. Bakıyordu da şimdi şu vitrine Nar Tanesi'ne bu elbise ne de çok yakışacaktı. Kızının küçükken her korktuğunda boynuna sarılışı geldi aklına. Küçücük ellerini sımsıkı dolayışı... Züleyha, sorsan hatırlamazdı bile o günleri. Çünkü bırakmıştı Ferit Bey yıllar önce kızını öpmeyi, ona "yavrum" demeyi. Öyle her fırsatta sevilmezdi çocuk. Ayıptı. Sonra şımarırsa nasıl başa çıkardı? En fazla uyurken öpebilirdi işte o da öyle yaptı. Gözleri doldu Ferit Bey'in. Çarçabuk sildi. Kimse bir erkeği ağlarken görmemeliydi ya hani. Ondan... Cüzdanını çıkarttı. Baktı. Sonra da aniden dükkâna girdi.

***

Züleyha... Kalaycılar Sokağı'ndaki iki katlı ahşap evin -tavan arasını unutmamalı- gözlerinde ışıksız bir gecenin karanlığını taşıyan en kıymetli parçasıydı. Gözlerinin karalığına inat, Züleyha'nın ak pak bir kalbi vardı. Öylesine geniş... O kadar ki açıp baksan içine, kalpten başka bir şey bulamazdın. Teni tarçın kokardı. Talibi olmaz mıydı hiç? Çoktu. Ne var ki vermezdi babası. Züleyha da sevinirdi aslında bu duruma ama belli de etmezdi. Evleneceği adama gönlü aksın isterdi. Az biraz da saftı bizim kız. Yıllarca mahallenin burnu havada, okullu kızları "Cahil cühela" demiş dalga geçmişlerdi de o "Ah be Züleyha!" anlamıştı.

Babasından çok korkardı Züleyha. Dün ne feci bir gündü. Düşündükçe hâlâ rengi atıyordu. Akşamüzeri mahalleye yeni gelin gelmesine rağmen hemen mahalleliyle kaynaşan kendinin de çok sevdiği Şükriye Abla uğramış, sıkıla sıkıla konuşmuştu: "Yüreciğim dayanmadı be güzelim. Söyleyeyim hadi dedim. Şu okullu tazeler var ya hep kandırıyorlar seni. Sana 'cahil' diyorlar, sen sitem ediyorlar sanıyorsun. Vallahi içim acıyor! " Genç kadın sustu Züleyha'ya baktı. Kız boyuna halıdaki desenleri inceliyordu. "Ah ablam be!" diye iç çekti Züleyha. Kaldırdı kafasını. Kömür gözleri tutuşmuş, yanıyordu. "Zamanında mektebe kafam basmıyor dediydim de okumadıydım. İşte sonra da bu burnu sümüklü, ev nedir, yuva nedir bihaber cahiller çıktılar tepemize!" Tam o anda fark etmemişlerdi ama Ferit Bey kapının önünde durmuş, dinliyordu. İçeri girdi hışımla. Attı elindeki paketi yere çıktı, gitti. Nutku tutuldu iki kadının da. Züleyha koştu, açtı paketi. İçinde koyu kırmızı bir elbise. Buruk bir tebessüm yerleşti dudaklarına. Dedik ya Züleyha güzel kızdı vesselam. Azcık da saftı. Ama düşünmeden edemedi. Acaba yerinde bu elbise olsa yirmi beş yıl çamaşır suyuna basıldıktan sonra yine böyle kalır mıydı? Kalmazdı değil mi? Kalmazdı ya! E peki o sevmez miydi o kızların okudukları kitapları, severdi. Hem de mahalledeki hiç kimsenin babasının kitaplarının sayısı ve kalınlığında kitapları yoktu. O kitapları okşar sever, tozunu alırdı. Hem de çamaşır suyu bastırılmamış bezlerle. Neme lazım. Üstündeki o güzelim renkleri gider de. Renkleri sever o,kitapları da. Öyle ağırbaşlı bordo, siyah ciltli olanları değil ama. Sadece kapağına bakarak içindeki bütün yazılanları kafasında canlandırabileceklerini...

Evet Züleyha severdi kitapları. Hele de kalın kallavi olanlarını... Bir tek hatası vardı. O da kitaplarla yalnızca bu elbise renginde karanfiller kurutmasıydı.

Hayatım

Deniz mavisiydi tüm geçmişim, kapanan sayfalar kokardı kokun. Hayallerimde saklıydı tüm isteklerim engeldi bana gün ışığı. Can attım ölüme doğru yanlış demeden. Bir damlaydın kendi gözlerimden akan yere düşünce bin bir parçaya ayrıldım. Umudum vardı sanki küçük bir zaman içinde ama yine kağıtlar eskitiyorum neyse ki karaladıkça tükendi umudum.

Arkasında ufku gördüm yaklaşmaya çalıştım. Bir ürperti kapladı içimi aniden, ilk hissettiğim zaman meraklandım. Derin bir deniz mavisi... İlerledikçe sardı bedenimi, ruhumu; çizerdim üzerine belli belirsiz kaybolurdu hemen. Hâlbuki şimdi nereye bakarsam bakayım görüyorum daima. Adım atacak yer kalmadı, ben de istemezdim böyle olsun ama boyumu çoktan aştı. Belki bir damlacık üzüntü dedin tüm yaşadıklarıma ama yetti silmeye neyim varsa...

Gölgesiz Hayal

İNSAN KOKUSU

Ceyda Gül Selcen ŞENTÜRK

Kendisiyle alay edercesine her gece parıldayan yıldızlar bu gece buğulu bir camın ardındaymış gibi görünüyorlardı. O ise evinin balkonundaydı. Anlam vermeye çalışan yabancı gözlerle dışarıdaki dünyaya uzun uzun baktı. Elini usulca kaldırıp havayı yakalamaya, onu hissetmeye çalıştı. Bu gece havada tuhaf bir şeyler vardı. Derin bir nefes çekip, hayatı doldurdu içine. Kimse bilmezdi ama o, yaşamın kokusunu alabiliyordu. Sokakların, evlerin, farklı hayatların ve insanların kokusunu...

Evinden hiç çıkmazdı ama olan biten her şeyi bilir, herkesi tanırdı. Her denizden, her insandan, her acıdan ve her hayattan bir nefes tatmıştı. Hava idi onun arkadaşı. Ona bu hikayeleri anlatan, onunla oyunlar oynayan... Gittiği her yerden bir şeyler getirirdi ona. Güzel bir kadının saçını okşayan havaydı, süzülen bir martının kanadına dokunan da, gökyüzünün gözyaşlarıyla ıslanan da... Yeni doğan bir bebeği kucaklayan da oydu, son nefeste uğurlayan da...

Denizin tuzunu alırdı içine. Bazen de ormanın yeşilini ya da gökyüzünün sonsuz mavisini... Ama en çok insanlarla bir arada olur, onlara dokunurdu hava. Gülümseyen dudaklarda, beyazlamış saçlarda veyahut acı çeken yüzlerde gezinirdi. Çığlık olup taştığı da olurdu dudaklarda, sonu bir türlü gelmeyen cümlelere dönüştüğü de...

Silah tutan ellere dokunduğu da olurdu. Nefretle bakan gözlere de rastlardı sıkça. Sonra cansız bedenlere dokunur veya ruhsuz bedenlere can olurdu.

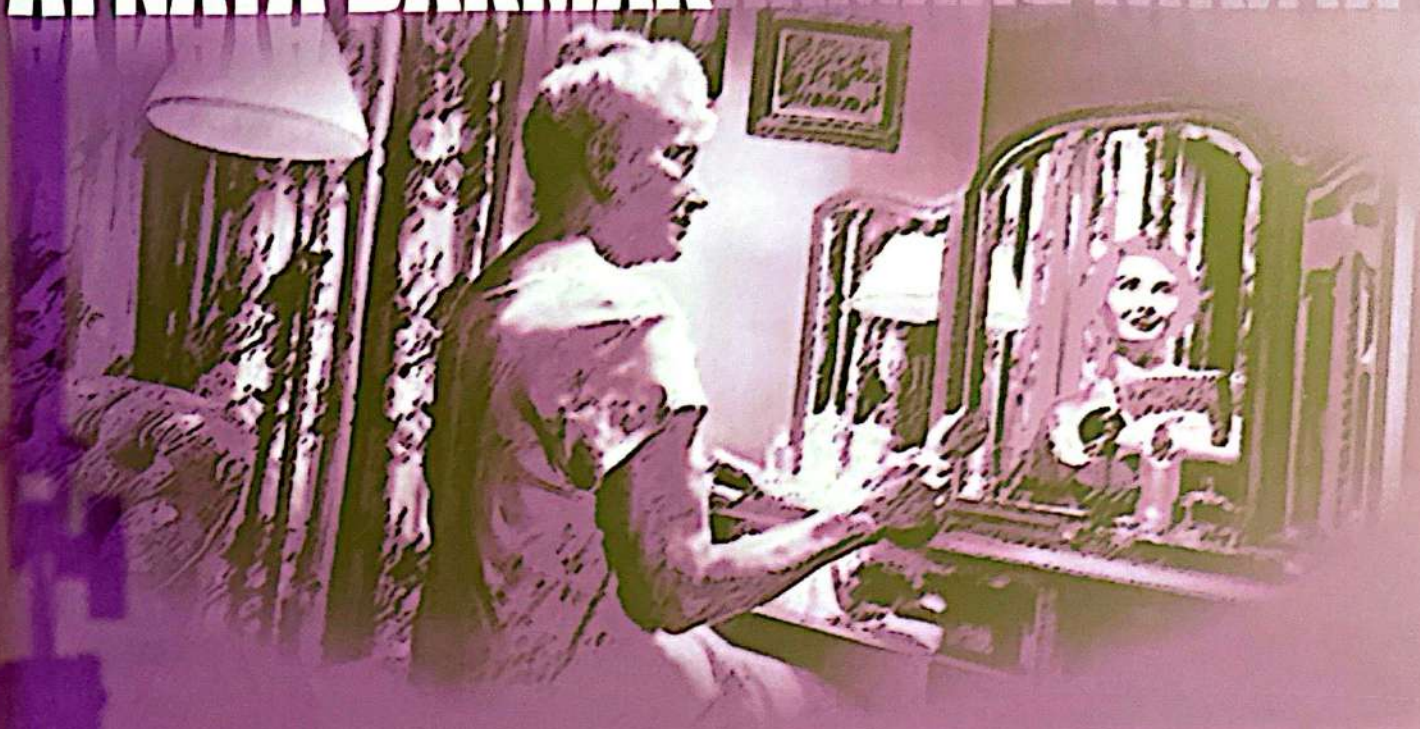
Şimdi ise evinin balkonunda duran bu adama hayatın kokusunu getiriyor, ona maceralarını anlatıyordu. Adam bir nefes daha tattı dünyadan. Üzerine mutluluk parfümleri sıkılmış ama buram buram acı kokuyordu hayat. Çünkü sevginin kokusu kaybolmuştu artık. "İnsan" gibi kokmuyordu insan. Değişmişti, çok değişmişti. Bencilliğin, hırsın, paranın kokusu bastırıyordu diğerlerini. Ve artık insan kokmuyordu dünya.

Adam korktu. Evine girip tüm pencereleri kapattı, kapıları kilitledi. İçeri başka bir şey girmesin istedi. Kendini kaybetmiş insanlardan korkan bu adamın sevdiği şey artık, yalnızlığın kokusuydu.

AYNAYA BAKMAK

Elif Melis KILIÇ

Aynaya baktı. Gözlerini kaçırdı. Tekrar denedi. Bir daha, bir daha... Haydi artık biraz cesaret! Bir yandan gerçekten kaçmak istiyor, öbür yandansa kendine yediremiyordu böyle korkakça davranmayı. Kafasını dağıtmaya çalıştı umutsuzca. Hiç düşünmese daha iyiydi bunları. Herkes nasıl yaşayıp gidiyordu, o da öyle yaşayıp gitseydi ya. Hayat üzerine düşünmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... Ne zaman düşünse kalbine bir şeyler saplanır, bir telaştan kemer iflas eşiğinde bir esnafın kravatı gibi sıkmaya başlardı boğazını. Can havliyle bir pencere bulup sokağa dikerdi gözlerini. Gülüşen, konuşan, yürüyen insanlar... Bir yere yetişiyor, birini bekliyor, zamanın üzerinde rahatça kürek çekiyorlardı. Neden onun yelkeni rüzgarsız olsundu? Yelkenine rüzgar doldurmak için köşedeki büfeden bir gazete alır, bilmediği sokaklara gider, bir kahvede yerli yersiz sohbet ederdi. Evet, kaç sene olmuştu o kemeri takmayalı? Hatırlamıyordu. E tabi ya... Ondan takmıştı zaten yeniden o küstah süslü kemeri. Tamam, artık kaçırmıyordu gözlerini, fark etmeden sabitlemişti aynaya. Baktı, baktı, baktı... Olan buydu. Elmacıkları çürümeye yüz tutmuş, kazlar ayaklarını derisine dokundurmuş, o durgun suyu bulandırmış, kırıştırmışlardı. Yakın gözlüğü kullanmaya başladığından beri kaşlarını kaldırarak bakıyordu karşıya, alnındaki kırışıklıklar ondan olmalıydı. Ah, yine o şemsiye... Kendinden her kaçtığında o şemsiyenin altında bulurdu kendini. Yine yapıyordu aynı şeyi. Bu sefer olmazdı, artık değil.

' Tokasının üzerindeki gümüş işleme... Fazla tanıdık, rahatsız edici...'

Düşününce, her sabah yüzünü yıkarken bakıp kanıksadığı suratını şimdi yadırgamamalıydı. Kendi istemişti yelkenine rüzgar doldurmak. Aslında yadırgadığı şey elmacıklar, kaz ayakları değildi. Biraz daha içerdeydi aradığı.

' Şemsiyeyi delmenin zamanı geldi. En azından iğneyle şimdilik.'

'İşte koyu kahverengi kayış...'

Tamam tamam, evet biliyordu, içerdeydi, ama tarif edemiyordu. Tam olarak neydi? Değişen şey birkaç röntgen, bir torba ilaç, önünde uzayıp giden merdivenler değil miydi, niye böyle olmuştu birden?

'Sıra şemsiyenin tellerinde. Hadi biraz gücünü kullan.'

'Deri kayışın üzerindeki delikler...'

Yine itiraf zamanı. Biliyordu, biliyordu. Yaşadığı hayat, nasıl söylesin, nasıl dese... öylesineydi. Evet, sadece öylesine. Tek diyebileceği buydu. Ama ne yapsın, herkes de mucit olamazdı ki bu hayatta!

'Olmadı bu, şemsiyeye sarıldın yine.'

Kabul ediyordu.

'Gümüş çubuk, ilk delikten geçiverdi.'

'Öylesine'den ziyade 'boşuna'ydı hayatı. Boşuna, boşuna, boşuna...Yok canım, çok acımasızca değil miydi bu laf da? Haklılık payı var mıydı? Yok yok, olur mu öyle şey... Gülünç... 'Boşuna'ymış.

'İkinci delik...'

Kurtulmak istiyordu. Köşedeki büfeye gidip bir gazete almalıydı. Kendine boş yere eziyet etmenin anlamı yoktu. Kahvede biraz laflardı.

'Kayışın soğukluğunu ensesinde hissetti.'

'Kaçma yağmurdan artık.'

Her şeyin bir açıklaması olmalıydı. Herkes mezara giderdi, zaten bu iş böyle bitmiyor ki. Kendi halinde bir adamdım ben. Ruhum, bedenimi bırakıp gidince de kendi halinde bir adam olacak. Değil mi? Değil mi?

'Kemerin gümüş işlemesi adem elmasına tam oturmuştu.'

'Şemsiyesi rüzgardan uçuvermişti.'

Kemer fazlasıyla tanıdıktı. Aynı acı koku, aynı sert doku... Gümüş işlemeli toka. Aynı rahatsızlık, nefes daralması aynı, evet, çok tanıdık... Şahdamarının atışlarını hissetti. Panik, endişe, yok tarif edemiyordu.

Silkelendi, tamir etti şemsiyesini ve köşedeki büfeden gazete almaya gitti.

TERS AÇI

A.A.B.

Merdivenleri çıkacaksın adım adım.
Hayallere kapılacaksın gün be gün
Her gün döne dolaşa aynı yere geleceksin
Yatacak bir yerin olsun diye
İnsanlar arasında kaybolacaksın
Belki de bir köle olacaksın
Sırf bir adamın egolarını tatmin etmek için mi?
Belki ağlayacaksın gecelerce
Direneceksin büyümeye
Ama istemeden de olsa büyüyeceksin günlerce
Sonunda yıllar gelip geçecek
Her ne olursa olsun
Akarsu içerisindeki balık misali
Ne kadar direnirsen diren
Açgözlü bir ayının pençelerine düşeceksin
Sadece çocukların senden güzel bir hayat yaşasınlar diye
Belki de ölümü göze alacaksın
Ama hiçbir şeye yaramayacak yaptıkların
Ne çocukların senden daha mutlu ve huzurlu olacak
Ne de ırmağın bahtsız kaderini değiştirebileceksin
Sonra birden anlayacaksın ki suç bizde
Bizim yapabileceklerimiz insan olmanın gücüyle ilgili
Hayallerimiz ve arzularımız dev gibi
Belki o hayali hak etmiyoruz
Belki de o yükü kaldıramayız
Ama şunun farkında olmalıyız ki
Biz ne okyanusu hayal edebilir
Ne de ırmağı tersten akıtabiliriz
Atalarımız gibi biz de toprağın altına
Kafamızda binlerce soru işaretiyle
Gömülüp yok olup gideceğiz
Nereye gittiğimizi dahi bilmeden

Aşk mı?

Oğulcan ALTINOLUK

Duruyorsa zaman onsuz geçen saniyelerde, yanındayken bile tutkuyla özlüyorsan, en büyük acın onun kızgın bakışları olmuşsa kavgalarınızda, bir -sadece bir- sözcüğüne binlercesiyle karşılık veriyorsan, gözlerin artık hep onu görüyorsa dünyada, ondan ayrılacağın günü cehennemin buz tutacağı gün olarak belirlemişsen renksiz hayallerinde, o sana bir şey anlatırken o bir şeyi kıskanıyorsan sebepsiz yere, adını unutmuşsan bağıra bağıra sevgilim demekten, o sana git dediğinde kalbin kanıyorsa sessiz bir sızıntıyla, her günün ayrı bir değeri olduğunu düşünüyorsan ona hiç utanmadan bakarken , ben diyemiyorsan biz biz hep biz olacağız demekten o aşk perisine, söylediğin iltifatların hiç bitmeyeceğinin farkına vardıysan şiirlerinde...

Aşkın tanımını yapabilirsin bütün özgür dünyalara.

BEN ÇOCUK OLDUM

Nazlı Yağmur HASRET

Ben çocuk oldum
Çıplak ayaklarımla koştum ıslak toprak üstünde.
Kollarımı açtım rüzgâra karşı
Hooop, bir anda rüzgâr oldum.
Dolaştım sokak sokak
Yavru bir kedinin yanağına
Öpücük kondurdum.
Sonra kedicik oldum
Mırlayarak gittim koca çınarın yanına.
Döndüm etrafında,
Sokuldum ona,
Cilve yaptım biraz,
Sonra çınar ağacı oldum.
Elma lezzetinde sesler çıkartıyordu yapraklarım.
Aşık bir kumru geldi kondu dalıma,
Sıcacık bir ekmek kokusuyla sevdi yapraklarımı,
Sonra aşık kumru oldum.
Çırptım kanatlarımı sevgiliye giden yolda
Bir tüy düştü kanadımdan
Uçan balona değdi tüy
Sonra kıpkırmızı bir uçan balon oldum.
Belki de utancımdandır kırmızılığım
-Tüy değdi ya tenime-
Yükseldim göğe doğru
Tam çok yoruldum derken
Pamuk şekerden bir bulut gördüm yumuşacık
Yattım bulutun üstüne
Oh dedim, biraz dinleneyim şurada
Sonra
Sonra bulut oldum
Ve haykırdım dağlara denizlere:
"Hey tabiat ana
Aşığım sana
Söyle sana olan sevgimin büyüklüğünü
hangi hediye anlatır?"
Dedi ki
"Yağmur yağdır bana"
Yeni gelin gibi nazlanarak gelen yağmurlardan
Sonra nazlı yağmur oldum
Bütün camları tıklattım
Bütün çiçekleri suladım
İyice karıştım toprağa
Sonra toprak oldum
Muzip bir çocuk
Çıplak ayaklarıyla koştu ıslak toprak üstünde
Ben çocuk oldum.

Hayatım

Aylin DOĞAN

Küçücük bir fidandım önce,
Köklerim büyüdü sessizce.
Dallandım, budaklandım.
Dağları aştı, uzaklara gitti köklerim.
İlkbahar gelince
Süslendim narince.
Sonbaharı görünce
Sarardı, soldu yapraklarım.
Ve döküldü sonunda,
Savruldular rüzgâra karşı bir ahenkle.
Çıplak kaldı vücudum.
Kış gelince titredim, üşüdüm.
Gün saydım ilkbahara.
Böyle geçti yıllar, yıllarım.
Yaşlandıkça büyüdüm, geliştim.
Yüce göklere uzandı dallarım.
Güçlü toprakları aştı köklerim.
Güneşi her gördüğümde ağladım
Çünkü ona hiç ulaşamadım.
Günün birinde bir haylaz oduncu
Köklerimi geride hatıra bırakıp
Aldı götürdü ulu gövdemi.
Güneş üzerime bir daha düşmez oldu.
Ateşin sıcağında kavruldu parçalarım.
Önce kör oldum, göremedim.
Sonra öldüm.

ZIT KUTUPLAR

Mert Deniz DEĞERLİ

Bip, ,bip , bip !!! Yine o berbat sesle uyandım sabah. Üşengeçliğimden aylarca değiştirmediğim o alarm sesiyle. Annem girdi içeriye. Yataktan kalktığımı görüp her zamanki o klişeleşmiş cümleyi kurdu. "Uyandın mı oğlum?". Bu cümleye her zaman hayır uyuyorum diye karşılık vermek isterdim ama annemi üzmek istemezdim tabi. El yüz yıka, kahvaltı falan derken sonunda evden çıktım. Okula varmama çok az kalmıştı. Son köşeyi döndüm ve ne olduğunu anlamadan yere kapaklandım. Önümde de bir kız yerdeydi. Keşke çarpışıp düştüğüm kız sıradan bir kız olsaydı ama 7/24 beni gıcık edip, durmaksızın bana laf sokmaya çalışan Gökçe adlı bir canavardı. Hemen başladı dırdıra "Ya biraz yavaş, hiç insanlık öğrenmedin mi sen, hayret bir şey ya !" Kalkmasına yardım etmeye çalıştım beni itti. Ben de sinirlendim bıraktım gittim onu. İçimden düşündüm. Bir insan nasıl bu kadar uyuz olabilir. 2 senedir bu kızdan yediğim lâfların haddi hesabı yoktu. Söylene söylene okulun yolunu tuttum. Edebiyat dersinde hoca ders anlatırken birden adımı söyledi. Tabi ben pencereden dışarıya seyrettiğim için önce bir şaşırdım. Sonra ağzından şu sözcükler döküldü hocanın " Gökçe ile sen grup çalışmasında eşsiniz" bu bir felaketti. İkimizde itirazlarımızı sürdürdük ama hoca bizi kestirip attı. Sonra mecburen sözleştik ve bir kafede buluşup ödevi bitirmeye karar verdik. O günün akşamı kafede buluştuk ve ödeve başladık. Ödevi yapmaya devam ederken Gökçe'yi de yakından inceleme fırsatı bulmuştum. Aslına bakılırsa çok güzel bir kızdı. Ama bir insanın her sözü mü batardı bir insana , "Sen zaten şöylesin, şu özelliğini hiç sevmiyorum, uf beni deli ettin "tarzında bir sürü lâf işitince insanın ister istemez siniri bozuluyor. O akşam bu çalışmanın bir günde bitmeyeceğini anladık. Ve bu akşam çalışmaları epey bir devam etti. Bir süre sonra o akşamları iple çekmeye başlamıştım. Çünkü onun yanında olmanın beni eğlendirdiğini fark ettim. Birbirimizle sürekli bir yarış içinde olmamız ve sürekli birbirimize kusur bulmamız belki de beni ona yaklaştırıyordu. Aslında böyle düşündüğüm için bir bakıma kendime kızıyor, duygularımı dizginlemeye çalışıyordum. O kız iki yıldır hayatı bana zindan eden kızdı. Ona karşı böyle karışık duygular hissettiğim için kendime kızıyordum. Sonunda o çalışmayı bitirdik ve hocaya teslim ettik. Aslında bu durum beni bayağı rahatlattı. Sonuçta artık onu daha az görecektim. Ama ertesi akşam gelen telefon beni çok şaşırttı. Arayan Gökçe'ydi. Beni dışarı, takılmaya çağırıyordu. İşte o an eteklerim zil çalıyordu. İstemsiz biçimde sevinip, şarkı söylemeye başladım. Yarım saate anca hazırlanabildim. İlk kez böyle bir şey başıma geliyordu. Buluştuk, sinemaya gittik en son bir yere oturduk. İçim içime sığmıyordu. Aslında kendimi aptal hissediyordum. Birden söyleyiverdim. "Senden çok hoşlanıyorum!" Bu öyle gereksiz bir zamanda, öyle saçma bir şekilde söylenmiş bir sözdü ki kızın yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Sonra gülümsedi. " Neden olmasın, belki bir süre senle idare edebilirim ." Sonra oradan ayrıldık onu evine bıraktım. Eve dönerken düşündüm. Nerden nereye. Birbirini boğazlamak isteyen iki insan şimdi ne halde. Galiba bu diyalektik gibi bir şey. **tez + antitez = sentez! :)**

ÖLÜM GELİP BULMADAN

Dilara ORUÇ

"Kaç günümü bu şekilde harcadığım umurumda değil!"

Diye düşündü kendi kendine. Evindeki kısa ve karanlık koridoru geçti ve en aydınlık odaya girdi. Küçük bir odaydı burası insana dingilik verebilecek tarzda bir havası vardı. Kum beji duvarları, koyu kestane rengi kitaplıklar ve duvarlarla uyumlu koltukları olan oval bir odaydı. Kapıdan girdiğiniz an büyük pencereleri ve şu sıralar hâkim olan sonbahar havasının izlerini ve ağaçlardaki imzasını görebilirdiniz. Pencerenin önündeki tekli antika koltuğuna oturdu. Artık gününün öyle büyük bir kısmını burada geçiriyordu ki koltuğun oturma yerinde belirgin bir çöküklük oluşmuştu. Başını geriye doğru attı ve tavana baktı. Sefilliğini düşündü. Ölümün onu burada, bu şekilde bulmasından bile korkar olmuştu artık. Dünyaya hiçbir faydası olmayan bir insandı bugünlerde. İşe gitmiyordu, sokağa çıkmıyordu, cep telefonu uzun süredir kapalıydı. Buharlaşmış gibiydi sanki. Ölürse cesedinin bulunması için kokmasını beklemesi gerekecekti herhalde. Nasıl bu hale gelmişti peki? Aslında diğerlerine kalsa onu bu hale getirebilecek tek bir mantıklı neden yoktu. Hani şu ' rahat battı'lardandı o. Oysa kimsenin içinde bulunduğu durumdan haberi yoktu. Onu ancak boşluk hissini gerçekten hissedenler anlardı. Aslında güçlü karakteri olan bir kadındı. Hatta bazen başkalarının duygusuzluğa yorabileceği kadar sağlam bir görünüşü vardı. Babası öldüğünde bile dimdik durmuş, tek bir damla gözyaşı bile dökmemişti. Cenazeden sonra evine gitmiş, çalışma masasının başına geçmiş, çayını yudumlarken yarına yetiştirmesi gereken çizimini tamamlamıştı. Hayat onun için hep devam etmişti yani. Kariyerinde hızla yükselen başarılı bir mimardı. Kontrol hep en önemli şeylerden biri olmuştu onun için. Ve işte bir gün, bir sabah kalktığında artık istediği hayatın bu olmadığına karar vermişti. Sabahlığını üstüne geçirmiş, mutfağa gidip kendine bir çay demlemiş ve sütlü kahve tonlarındaki şimdilerde oldukça kullanılmış görünse de eskiden yeni sayılabilecek koltuğuna oturmuştu. Başını kaldırıp da çayından bir yudum alırken bu koltuğa neredeyse hiç oturmadığını fark etmişti. Çünkü hayatı genelde mutfak yatak odası ve çalışma odası üçgeninde geçerdi. Sabahın erken saatlerinde bu odaya hiç girmemişti ya da girse de bu kadar güzel olduğunu fark edebileceği şekilde bakacak fırsatı olmamıştı hiç. Hayatın akıcı temposunda ertelemişti hep bir şeyleri.İşte bu yüzden hep eksik kalmıştı. Sorun şu ki bunları fark edebilecek kadar bile düşünmemişti kendini. Sahi şu 30 yıllık yaşamı boyunca ne yapmıştı kendisi için? Evet, başarılı bir mimardı hatta alanında en iyilerden biriydi. Güzel bir evi ortalamanın çok üstünde bir maaşı vardı.Bu koşullarda birçok insandan daha mutlu olmalıydı belki ama her nasılsa bütün bu maddi şeyler yetmiyordu ona. ontrolünü kaybetmişti ve damarlarındaki bütün kan çekilmiş gibi geliyordu ona.Böyle böyle kaç gün geçmişti acaba?Ne kadar süredir bu haldeydi hatırlayamadı? Sonra bir gün işten eve dönerken aklına lisedeyken edebiyat öğretmeninin okuduğu hikâye gelmişti.

"Nereden gelirse gelsin; dağlardan, kuşlardan, denizden, insandan, hayvandan, ottan, böcekten, çiçekten. Gelsin de nereden gelirse gelsin!.. Bir hişt hişt sesi gelmedi mi fena. Geldikten sonra yaşasın çiçekler, böcekler, insanoğulları...". O zaman gülüp geçmişti Hişt hişt gibi komik bir adı olan bu hikâye okunduğunda. Çağla bademi rengi eşeği de, cik cik değil de hişt hişt diyen kuşları da merak etmişti aslında. **Şimdi anlıyordu işte yazarın neden hişt hişt diyen birisini aradığını.** Kendini yokladı ve yok olan kariyeri için en ufak bir endişe bile duymadığı için sevindi. Yıllar sonra artık gerçekten olmak istediği kişi gibi davranabildiği için mutlu oldu. Günlerdir bir çıkış yolu bulmak için düşünüyordu. Aklına tek bir fikir geliyordu ama bunu yapabileceğinden emin değildi. Çayını yudumlamaya devam ederken ayaklarını karnına doğru çekti kollarını bacaklarına doladı ve sımsıkı yumdu gözlerini.İçinde onu dinlemesi için yalvaran sese kulak verdi . Bir an küçük bir kızken geleceği için kurduğu hayaller geldi gözünün önüne. Şaşırdı. O çocuk ruhunu sonsuza dek kaybettiğini düşünüyordu çünkü. Gözlerini açtı ve güneşin ışığında acıdıklarını hissetti ama bu acı hoşuna gitti. Sonra martıları gördü birden ve sokaktaki çocuk seslerini duydu. Yaşadığını hissetmeye başladı yeniden. Yorgun bir gülümseme yerleşti yüzüne. Yeterli parası vardı. Yeterli cesaretin de hep orada yanı başında olduğunu gördü. Ne yapması gerektiğini de biliyordu. Antika koltuğundan kalktı, mutfağa gidip çayını tazeledi. Çalışma odasına yöneldi ve banka hesaplarını kontrol ettikten sonra bir havayolu şirketinin sitesine girdi. En yakın saatteki ilk yurtdışı uçağına bir bilet ayırttı. Otomatik bir hareketle yatak odasına gitti,kırmızı bavulunu açtı eline gelen en basit giysilerini tıktı içine. Eski hayatından pek fazla şey götürmek istemiyordu yanında.İşi bitince kapadı bavulunu ve fermuarı çekti. Mutfağa gidip bir çay daha aldı. Sakince antika koltuğuna geri döndü ve son kez görmeyi umduğu muhteşem manzaraya bakarak yudumladı çayını. Fincanını bıraktı soldaki sehpanın üstüne. Yanına gerekli olan her şeyi aldıktan sonra o karanlık koridordan geçti tekrar. Ceketini aldı ve çıktı gitti.

Bu öykü Sait Faik Öykü Yarışmasında dereceye girerek, dereceye giren öğrencilerin öykülerinden oluşan kitapta yayımlanmıştır.

İKİ KARDEŞ

Merve SEREN

Tatlı bir bahar rüzgarı esiyormuş yemyeşil kırların birinde. Çiçeklerin yapraklarını, kuşların tüylerini okşayıp soğuk ve karlı kışın tüm kötü anılarını da yanına alarak geçip gidiyormuş. Bu şirin rüzgarın kollarının arasında taşıdığı tohumlardan birini toprağa düşürmesiyle, hem bu mutlu kırlara bir can daha katılmış hem de birbirini çok seven iki kardeşin hikayesi başlamış.

Beraber açmışlar gözlerini bu iki kardeş, toprağın altında. Önce biraz korkmuşlar karanlıktan, ne yapacaklarını bilememişler. Sonra alışmışlar, hem karanlığa hem birbirlerine. Oyunlar oynamaya, sohbet etmeye, gülüp eğlenmeye başlamışlar. Solucanlarla arkadaş olmuşlar. En sevdikleri şey de solucan arkadaşlarından, kendilerinin hiç görmediği, bu toprağın üstünde var olan ışıklı hayatın hikayelerini dinlemekmiş. Solucan her defasında başka başka şeyler anlatırmış. Bir gün yemyeşil yapraklarıyla büyük heybetli ağaçları, bir gün ışığıyla göz kamaştıran güneşi, başka bir gün ise cıvıl cıvıl sesleriyle neşe saçan kuşları... İki kardeş hiç ses çıkarmadan, heyecanla bu hikayeleri dinliyor ve toprağın üstündeki bu yaşama beraber gidebilmenin hayallerini kuruyormuş. Onlar büyüdükçe içlerindeki bu istek de büyüyormuş. Zaman geçtikçe anlamışlar ki bunu beraber yapamayacaklar. Çünkü gelen her yeni gün, birini toprağın üstüne ne kadar yaklaştırıyorsa, diğerini de toprağın derinliğine o kadar indiriyormuş. Sımsıkı sarılarak denemişler direnmeyi; ama başaramamışlar. En sonunda bir gün şanslı olan, gözlerini o yeni, güzel güneşli olan dünyaya açarken diğeri karanlığa ve yalnızlığa açmış. O günden sonra kendi dünyalarında yaşamaya ve büyümeye başlamışlar. Şanslı olan kardeş çiçeklenmiş, kedilerle köpeklerle arkadaş olmuş, kuşların neşeli şarkılarını dinlemiş ve mis gibi kokusuyla herkesi kendine hayran bırakmış. Kardeşi ise her gün biraz daha derinlere inerek yaşamaya devam ediyormuş. Solucanlarla dertleşiyor, bu karanlık dünyadan ne kadar sıkıldığını anlatıyor ve bir gün kendisinin de kardeşinin yanına gidip gidemeyeceğini soruyor, her defasında aynı yanıtı alıyormuş: "Sen köksün. Toprağın üstünde yaşayamazsın, kardeşinse çiçek. O da toprağın altında kalamaz. Ama aranızda kopmaz bir bağ var. Sen kardeşinin sana gönderdiği yiyeceklerle hayattasın, o da senin ona gönderdiğin suyla hayatta." Aldığı her cevapla kendini biraz daha kötü ve şanssız hissediyormuş. Kardeşini her gün biraz daha fazla kıskanıyormuş. En sonunda içindeki kıskançlık tüm sevgisini öldürmüş. Artık canı istemezse suyunu kardeşine göndermiyor, yapraklarını kurutana kadar bekliyor sonra tekrar yukarı salıyormuş. Çiçek ise çok üzgünmüş. O ayrılsalar bile her zaman kardeşini düşünüyor ve özlüyormuş.

Günler böyle geçmiş ve yaz yerini sonbahara teslim etmeye başlamış. Havalar soğudukça çiçek canlılığını ve mis kokusunu yitirmeye başlamış. Kök ise henüz kışı hissetmiyormuş. En sonunda çiçek tamamen kurumuş. Bunu solucanlardan duyan kök yaptığı her şey için çok pişmanmış. Bu pişmanlıkla yavaş yavaş ölümü beklemiş.

HAYAT: KIRIK AYNA

Ceyda Gül Selcen SENTÜRK

Rüzgar her zaman ters yönden eser. Güneş hep yanlış yerdedir. Ve aşk... Hep yanlış yer ve zamanda gelir. Neden? Belki ben yanlış yöndeyimdir esen rüzgâra göre, güneşe yanlış yerden bakmışımdır ve aşkı hep yanlış yerde, yanlış zamanda beklemişimdir. Belki de aynalardan bakıyorumdur hayata. Arkamı dönüp, gerçek hayata bakmaktan korktuğum için. Hayat, aynada sanal göründüğü için. Gerçek hayatla yüzleşmekten, ona doğrudan bakmaktan korktuğum için. Tek açıklama bu olmalı ters giden hayat için.

Evet, hayata aynalardan bakıyorum. Bu yüzden güneş ters, rüzgar ters... Bu yüzden yanımda olması gereken kişileri karşımda görüyorum. Ayna tersine gösteriyor her şeyi, yanıltıyor.

Eğer insanlar riyâkar, hayat hoyrat görünüyorsa bu da mı aynaların suçu? Ayna mı güzel göstermiyor hayatı? Ruhum yorgun, ruhum yaşlı ama aynalar bana gencecik bir bedeni gösteriyor. Yorulmamış, hiç kırılmamış, dinç bir bedeni... Sorun aynalarda değil o zaman. Bir suçlu aradım belki de, "Aynalar suçlu!" dedim. Hayır, sorun hayatta. Sorun insanlarda. Bencil, çıkarcı, duygusuz, acımasız insanlarda... İçimizdeki güzel duyguları yok eden, iyi niyetimizi kötüye kullanıp sömüren insanlarda...

Aynaların hiçbir suçu yok. Onlar olduğu gibi gösteriyor hayatı. Bizi yanıltan hayat. O yanıltıyor bizi, yanlış gösteriyor insanları, yanlış tanıyoruz. Ama artık şaşırtmıyor beni.

Ne de olsa hayat, kırık bir ayna gibi.

Bir Aşk Şarkısı

Buket CANLAN

Ortalık sessizdi. Bu soğuk havada küçük mantosunun altında titreyerek bekliyordu. Etrafa bakmaya çalıştı. Sonra da küçük bir hamle yaptı. Bir elini dışarıya uzatabilmişti. Minik elleriyle uzanmaya çalışıyordu toprağa. Uzansa dokunuverecekti sanki. Ama tutuyordu elini o küçük mantosu sıkı sıkıya. Hareket edemiyordu dilediği gibi. Beklemeye başladı. Hayata tutunmak için bu küçük tohum köklerini bırakmalıydı toprağa. Ulu ağaçlar gibi olmak istiyordu. Kökünün küçük bir kısmını çıkarabilmişti anca. Başarabilecek mi bilmiyordu. Tüm bu düşünceler ile tüm gün debelendi kendini hayatta tutmayı sağlayabilmek için. Yorgun düştü ve uyuyakaldı. Tüm gece uyumuştu ki sabah bir güzel kuş sesiyle uyandı. İnanılmaz bir şakımaydı bu: büyüleyici, sarhoş edici. Kendinden geçti gonca, tüm benliğinden sıyrılmıştı adeta. Kendine geldiğinde çırpındı, çırpındı... Başardı sonunda; köklerini ve ufak tomurcuğunu çıkarabilmiş, atabilmişti mantosunu. Gökyüzüne kavuşmuştu ve hayata tutunmayı başarmıştı o muhteşem sesin sahibi sayesinde.

Meraklı gözlerle o mükemmel sesin sahibini arıyordu. Göremedi, gitmiş olacaktı. Hani neredeydi o? Benliğine bir ateş düşmüştü sanki. Gitmişti o, yoktu... Günler, günleri kovaladı. Tam solmak üzereyken, yüreği pare pare dökülürken bir fısıltı gibi söylenen bir şarkı duydu. Hemen o yöne bakmaya çalıştı var gücüyle. Baktı ve işte oydu. Çok uzaktaydı ama görmüştü sonunda sevdiğini... O an kanının çekildiğini hissetti. Yaprakları titriyordu heyecandan. Ne yapacağını bilemez halde bakıyordu sadece. Donakalmıştı. Bu ruh karmaşası içinde ne yapacağını düşünmeye başladı. Bilemiyordu. Bu sırada seke seke dolaşan bülbül, gülün yanına kadar geldi. Ne kadar güzel diye geçirdi içinden. Gül kıpkırmızıydı alev gibi, aşk gibi... İncecik yaprakları ahenkle dans ediyordu rüzgarda. Gül hafifçe gözlerini kaldırdı baktı sadece, bülbüle ne diyebilirdi ki? Aylardır beklediği sevdiği yanındaydı. Dakikalar böylece geçti. Konuşmaya gerek kalmamıştı zaten. Fark etmeden aynı dili konuşuyorlardı... Açmıştı tüm kalbini işte gül, zaten nasıl kayıtsız kalabilirdi ki böyle bir durumda. Benliğinde sadece onu hissediyordu. O akıyordu sanki damarlarından. Ne yapabilirdi ki seviyordu işte. Bir anda bülbül sessizliği bozdu. "Gitmem gerek." Ve uzaklaştı. Anlayamadı gül. Donakaldı. Ne, nasıl, neden demeye kalmadan uçup gidiverdi. Dayanamadı bu duruma. Ne yapacağını bilemedi. Köklerini sökmeye çalıştı topraktan, başaramadı. Hayat içine çekiyordu sanki ama o ölmek istiyordu. Bıraktı kendini toprağın üzerine, can verecekti bekleyerek. Boylu boyunca uzanmıştı toprağa.. Tam verirken son nefesini bülbül çıkageldi. Gözlerini kapatıverdi o anda son gördüğü yine bülbülün yüzüydü. Bülbül cansız bedenini aldı gülün, inanamadı. Pişman olmuştu yaptığına. Gülle birlikte toprağa bağlanmak korkusundan nedenini belirtmeden çıkıp gitmişti ya oradan. Alabildiğine pişman ve çaresizdi.

Gülü nazikçe kanadının altına aldı ve son şarkısını söylemeye başladı. Günler sonra bitap düşüp o da yavaşça can verdi. Gül ve bülbül sonsuzlukta yaşayacaklardı artık aşklarını... Sevdiğinin yanında gözlerini kapatırken hayata, aklından geçen sadece buydu bülbülün...

turna

Hande ÖZEN

Beklentilerin fazla, umut bağlayanın çok olduğu bir kuştur turna. Bunca yükün altında kalabilmiştir ama. Üzerinde çağlardır çok efsane kurulmuştur. Herkes kendi derdinin çaresini aramıştır onda. Ya da yaptıklarının mükâfatını beklemiştir.

İlk defa kağıttan turna kuşu yapmayı öğrendim bugün. Ardından onlarca efsanesini.. Şimdi de hepsinden bahsedelim.

Çin kültüründe güzel bir kadını temsil eder turna. Bir hikayesinde genç bir adam, bir kadına tutulur. Onunla yaşamaya başlar. Genç adamın ailesi bunu duyunca güzeller güzeli kadını istemezler ve ona saldırırlar. Kadın bir anda turnaya dönüşüverir ve uçup gider. Turnaya aşkın anlamı yüklenir böylece. Turnaların eşlerini kaybettiklerinde intihar etmelerinden dolayı belki de aşkı temsil ettiğine inanmışlardır.

Bir başka hikayede de yine genç bir adam yaralı bir turnayı bulur, iyileştirir. Ardından da genç, güzel, hamarat bir kadını sever ve onunla evlenir. Kadın dikiş yapmayı bilir ve bu hüneriyle adamı zengin eder. Ama kadın günden güne solar gider. Genç adam da onu bir gün nakış yaparken izlemeye karar verir. Kadının turnaya dönüşüp her gün bir tüyünü yolup onunla dikiş yaptığını anlar. Kadın sırrının açığa çıktığını anlayınca turnaya dönüşür uçup gider. Bunun sonucunda da hiçbir iyiliğin karşılıksız kalmayacağı anlamı yüklenir. Uzak doğuda da turnaların çok uzun yıllar yaşadığına inanılır. Turnalara ölümsüzlük uzun yaşam anlamları verilir.

Türk kültüründe de vardır turna kuşunun bize anlattıkları. Şans, refah, umut akla gelir turna denilince. Son olarak beni en çok etkileyenine gelelim. Ama bu seferki diğerlerinden farklı çünkü bu efsane değil gerçek bir hikaye.

Hiroşima'ya atom bombası atıldığında Sadako 2 yaşındaydı. 10 yıl sonra kanser teşhisi kondu. Hastanede kalmaya başladı. Orda tanıştığı kanserli yaşlı bir hastayla araları oldukça iyiydi. Ama yaşlı hastanın durumu kötüleşmiş ve o ölmüştü. Ama ölmeden önce Sadako'ya bin tane turna kuşu yapmasını söylemişti. Çünkü inançlarına göre bin turna kuşu yapıldığında tanrılar sağlığına kavuşmana yardım ederlerdi. Sadako da hemen başladı turna kuşlarını yapmaya. Durumu da günden düne kötüye gidiyordu. Onun bu turna kuşu çabası gazetelere de yansıdı. Bir sabah 644. turna kuşunu yaparken daha fazla dayanamadı. Turna kuşlarını tamamlayamadan öldü. Ama posta şirketleri çok uzun zaman hastaneye turna kuşu taşıdılar. Çünkü Sadako'nun bu çabasını duyan herkes turna kuşu yapıp gönderiyordu. Sadako'ya gönderilen bütün turna kuşları Japonya'da bir müzeye alındı. Ve turna kuşu barışın simgesi oldu.

Sonuca gelip toparlamanın vakti şimdi de. Önümde turuncu turna kuşum, ben de ona farklı anlamlar yüklüyorum kendimce. Biz var oldukça umut etmeye devam edeceğiz ve sanırım bu yüzden daha çok turna kuşuna ihtiyacımız olacak...

çünkü

Yaşamdan en güzel dakikaları seçtim. Her saniyesinde sen vardın çünkü. Kalbimden en güzel odaları seçtim. Her bölümünde sen vardın çünkü. Kelimelerden en güzel şiirleri seçtim. Her dizesinde sen vardın çünkü. Yıldızlardan güneşi seçtim. Her parıltısında senin gizemli parıltın vardı çünkü. Duygulardan nefreti seçtim. Bana duyduğun nefretti çünkü. Meleklerden Aris'i seçtim. En güzeli –sana benzeyeni- oydu çünkü. Bir tek bizi seçemedim. Yıldızlara insanlar filmlerde ulaşırdı çünkü.

Oğulcan ALTINOLUK

Hayat Nasıl İsterse...

Hatice Selma KARAÇALIK

Şimdi size tembel işi bir masal anlatayım. Öyle çok betimlemeyle uğraşamam, ayrıntılarla boğuşamam. Hem zaten siz boşlukları kendiniz, kafanıza göre doldurmayı seversiniz. Ben bir söyleyeyim siz bin anlayın, beni de çok yormayın.

Zamanın birinde; ister yüzyıllar önce de, ister günümüzde olsun de, orası önemli değil, zamanın birinde işte; yiğit mi yiğit, kahraman bir genç varmış. Senin kahramanın nasılsa bu da aynen öyleymiş, mükemmelmiş yani... Sarışın seviyorsan sarışın olsun, esmer istersen esmer... Görünüş de önemli değil bence ya senin istediğin gibi olsun tipi. Zaten anlatacağım masalda da güzellik yarışmasına girmiyor bu genç... Sen kafanda dilediğini canlandır ben de sadede geleyim. Bu genç; yeteneklerini, güçlerini ve en mühimi zamanını değerlendirmek isteyen; tüm bu nimetlerin kıymetini bilen bir gençmiş. Öyle başında kavak yelleri esen, boş işlerle uğraşan gençlerden değilmiş hani. Anlayacağınız, sıra dışı hatta olağanüstü bir kahramanımız var. Ee... Kahraman ya bu genç; sıvamış kolları gezmiş diyar diyar herkesin derdine çare bulmak için. Nice iblisleri yenmiş, zalim kralları alaşağı edip ülkeleri adalete kavuşturmak için savaşmış, binlerce ejderin canını alıp binlerce güzeli kurtarmış. Kim feryat etse yardımına koşarmış.

Gezerken tuhaf bir diyara rastlamış. Dillerini bilmediği bu garip insanların bir sıkıntısı olduğu her hallerinden belliymiş de anlayamıyormuş ne dediklerini bizimki... Bakınmış, aranmış ne olabilir diye bulamamış. Görünürde bir problem yokmuş. Herkesin kendine yetecek malı mülkü, giyeceği, yiyeceği varmış; başlarını sokacak güzel güzel evleri varmış. Memleket de bolluk bereket içinde yüzüyormuş; dağı, tepesi bir başka güzelmiş buraların. Kahramanımız da hem bu güzelliği yakından görürüm, hem de belki gezerken sorunlarını tespit edebilirim diye düşünüp dolaşmaya başlamış.

Masmavi gökyüzü, yemyeşil ormanları, gürül gürül akan çağlayanlarıyla cennete benzeyen bu memlekette ne olabilir ki insanları mutsuz eden? Hoş, genç çok görmüş, insanlara rahatın da battığını. Düşünmüş düşünmüş bulamamış da ne olduğunu dertlerinin. Sonunda pes etme seviyesine gelmiş. Bütün gün dolanmış ama ne bir canavara rastlamış ne de olmaması gereken bir durumla karşılaşmış. Her şey tıkırında görünüyormuş. Öyle bırakıp gitmelerden nefret edermiş, günümüzde moda olan boşvermişlik hiç ona göre değilmiş. Ama sorunu bulamamış ki çözsün... O böyle çırpınırken akşam olmuş, karanlıkla beraber sessizlik de çökmüş. İşte o zaman bir inleme duymaya başlamış genç. Çok gelişmiş kulaklarıyla hemencecik tespit etmiş yerini bu sesin. Toprağın altından geliyormuş meğer. İyi de tek bir kaynağı yokmuş inlemenin. Orada biri değil, birileri varmış demek ki. İhtimaller gelmiş aklına; zombiler, hayaletler, sızlayan kemikler, diri diri gömülenler hatta toprak altında işkence odaları bile olabilirmiş. Kazmaya karar vermiş. Kazmış ama çok değil. Pek derine inmesine gerek kalmamış, görmüş inleyeni. Bir kaya imiş karşısına çıkan. Masal ya: taş, toprak veya kayalar inler de ağlar da... Hem zombi deyince hiç umursamadınız o normal mi sanki? Her neyse biz devam edelim... Bizim mükemmel kahramanımız kayanın ne söylediğini anlayıvermiş. Neden halkın dediğini anlayamamış madem böyle ileri teknoloji sahibiymiş mi diyorsun? Yani sen her şeyde mantık mı arıyorsun? Eğlenmek burada amaç, öyle muhteşem olaylar kurgulayıp sizi şaşırtmak değil! Çok iyi bir kurgu istiyorsan sana bir film önereyim bak "Prestij"i izle... Şaşırmak, mantığını ve beynini kullanmak istiyorsan da "Başlangıç" filmini izleyebilirsin, fena değil... Ama şimdi benim böyle bir iddiam yok. Öyle çene çalıyorum. İstesem ben de yaparım da... Şu an sınava odaklandım. Evet bazen gerçek kurgudan daha acımasız oluyor. Düşünsenize üç saat on beş dakika hayatımızın bundan sonraki akışını belirliyor ve orada ne yazık ki umutlarımız, sevinçlerimiz, korkularımız yani bizi biz yapan şeyler değil de yalnızca bilgimiz sınanıyor hem de yüreğimiz avaz avaz korkarken.

Kayalar ağaçların kökleri yüzünden feryat ediyorlarmış bu kadar... Ağaçların kökleri kayaları yavaş yavaş oyuyor, deliyormuş. Sonunda kayalar un ufak oluyormuş. Kayalar öyle acılar çekiyormuş ki böyle inliyormuş. Yüreği dayanmayan kahramanımız sarılmış kayalara, tek tek taşımış onları dağın yükseklerine, köklerden uzağa. Halkın da sevindiğini görünce sabah emin olmuş dertlerini çözdüğüne. Mutlu mesut gidecekken tam da, dağlardan aşağı yuvarlanıp tepelerine yağmış kayalar ufacık bir depremle. Kimi ölmüş, kimi yaralanmış. Beş dakika önce hayır duaları eden halk sövmeye başlamış kahramana. Linç edeceklermiş neredeyse. Zor kurtulmuş gariban. Anlamış hatasını bazen hayatın doğal akışına müdahale edilemezmiş.

Hulusi

Dilşad ARABACI

Bir sabah Hulusi adında bir kurbağa uyanır ve doğan güneşe göz kırpar. Yeni bir gün daha başlamıştır onun için ve o da ne? Yanında beyaz bir kâğıt görür üzerinde bir şeyler yazan. Sarışın, gözlüklü ve açıkçası biraz tuhaf bir kızdan öğrendiği alfabenin bir gün işine yarayacağını tahmin etmiştir.

Hulusi okur: "vırak vırak !" yok canım, sadece şaka. Hulusi diğer kurbağalardan farklı olarak vıraklamayı sevmez. Ne diyorduk? Ha, Hulusi okur:" Sen kimsin? 'ben, benim işte!' dışında kalan cevaplarla ilgileniyorsan felsefeye çok uzak değilsin demektir. Sıradaki sorular da muhtemelen şunlarla benzerdir: Tüm bu şeyleri bu şeyler yapan ne? Bir şey diğer şeye nasıl dönüşür? " Kâğıdın bundan sonrası o kadar ıslaktı ki okunmuyordu. Hulusi'nin canı sıkıldı. Zira hoşuna gitmişti sorular. "ben, benim işte" cevabı ona yetiyordu gerçi ama şeylerin nelerden oluştuğunu hiç düşünmemişti. Ama birdenbire aklına geldi. Bütün her şeyin özü suydu! Kim bilmezdi ki biraz su adamı kendine getirir, bir parça su ağaçları yeşertir? Yepyeni bir şey bulmuşçasına sevindi kurbağa. Nerden bilebilirdi,(M.Ö. 580'li yıllarda) Miletoslu Thales bunu sevimli bir kurbağadan çok önce düşünmüştü.

Kurbağa sevinedursun, o sarışın, tuhaf kız o tarafa geliyordu. Hulusi onu fark ettiğinde çoktan kaptırmıştı kâğıdı kıza. Kız şöyle bir baktı kurbağaya."Dur." dedi." hatırlayacağım şimdi adını. Hu... Hurşit? Yok, yok. Hah, Hulusi! Sende bir farklılık olduğunu biliyordum. Ama nasıl olup da diğerleri gibi yok atomdan, yok hücreden oluştuğunu anlayamıyorum. Biyoloji öğretmenim duymasın, ben sana söyleyeyim, Anaksimandros'tan yanayım ben." Değinmiştim değil mi, nasıl diyeyim, biraz kaçık olduğuna? Devam etti:" Anaksimandros şeyleri oluşturan şeyin belirsiz olduğunu söylemiştir. Agnostizm kokuyor değil mi?" Deli meli. Çok şey biliyor bu kız, belli. Onu dinlemeye bayılıyor kurbağa. Bu yüzden sordu:" Başka kimler var bu konuda söz söylemiş?" Gözlerini kısıp, dikkatlice baktı kız Hulusi'ye ve dedi ki :" Vırak mı? Eğer Anaksimenes de şeylerin özü konusunda sadece vırak deseydi felsefe tarihi altüst olurdu herhalde. Neyse ki o maddelerin kökünün hava olduğunu ileri sürmüş. Suyun, toprağın ve ateşin özünün de incelmiş hava olduğunu iddia etmiş hatta." Anaksimenes mantıklı adammış diye düşündü Hulusi. Ama diyelim ki her şeyin özü havaydı, nasıl dönüşüyordu hava diğer maddelere? Soruyu kıza yöneltince aynı kısık, şaşkın gözlerle baktı ona, cevap verdi:"Vırak tabii. M.Ö.500'lü yıllarda bir yunan kentinde yaşayan Parmenides de sormuş bu soruyu kendine. En sonunda da var olan her şeyin her zaman var olmuş olduğu sonucuna ulaşmış. Çevrenin sürekli değiştiğini söyleyen duyularımıza da güvenmemeliydik ona göre. Fazla tembel bir bakış açısı bence bu fazla kolay bir yol. Öyle değil mi?" Gecikmeden ve kıza olan hayranlığını gizleyemeden cevapladı kurbağa:" Sen öyle diyorsan..." Sürekli gözlerini kısıyordu bu kız! "Yine de hemen kabul etmemek lazım yeni fikirleri. Herakleitos etmemiş mesela. Hatta Parmenides'in tam aksine her şey değişir demiş." Gözleri parladı birden Hulusi'nin."Ah, o 'aynı nehirde iki kez yıkanamazsınız' diyen hayta değil mi? Uyuz oluyorum o herife. Ona ne benim banyo keyfimden yahu!" Kız dönüp, gülümsedi kurbağaya. "Anlıyorsun sen herhalde felsefeden? Empedokles de anlıyordu. Ama o bir dere kıyısında değil de Sicilya'da yaşıyordu. Bir de vıraklamıyordu tabii ama bu ortaya yeni bir fikir atmasına engel değildi. O iki filozofa da hak verdi. Ona göre her şey değişmiyordu ancak duyularımıza yine de güvenebilirdik. Su yine suydu ve ateş yine ateş. Ona kalsa her şey su, hava, ateş ve topraktan oluşuyordu ayrıca. Bu dört ana madde sevgi sayesinde birleşiyor ve çatışma yüzünden ayrılıyordu. Bundan 2500 yıl önce yaşaması bu fikrin mantıklı olması için yeter sebep sanırım."

Empedokles'ten hoşlanmadı Hulusi. O ne öyle ne şiş yansın ne kebap! Her neyse. Kıza sordu:" Peki hiç mi yok, bizim gerçeklerimize yaklaşabilen?" Gözleri parlıyordu kızın, kurbağaya konuşurken. "Hulusi senden hoşlandım. İleride iyi bir filozof olacağa benziyorsun. Ne var ki insanlar, genelde filozoflardan hoşlanmazlar. Mesela her şeyin daha küçük şeylerden oluştuğunu ancak en küçük özde bile büyük bütünden bir parça bulunduğunu düşünene Anadolulu Anaksagoras'ın başı bu yüzden yanmış. Kırkından sonra Atina'ya gitmiş, burada tanrıtanımaz olmakla suçlanmış(!) orayı da terk etmek zorunda kalmıştır. İşte böyle Hulusi... Gerçi insanoğluna bunlar yetmez. Kim bilir daha neler düşünmüşlerdir. Sırf bu yüzden, düşünmekten, kim bilir kimlerin derisi yüzülmüş, kimlerin kafası koparılmış, kim bilir kimler asılmıştır. Sen de durmuş burada vıraklıyorsun. Aşk olsun yani.

Ne diyeceğini bilemedi Hulusi. Hazırlıksız yakalanmıştı ve kız haklıydı. Neden yaşıyorum diye sordu kendine. Nasıl yaşamalıyım dedi sonra. Dayanamadı haykırdı:"Neden ben?" diye kıza. Gürültülü bir vıraklama duydu kız. Gülümsedi." Gerçek hayat felsefe ile –belki de sadece fark etmekle – başlar." dedi. Bir kurbağanın hayatı değişti.

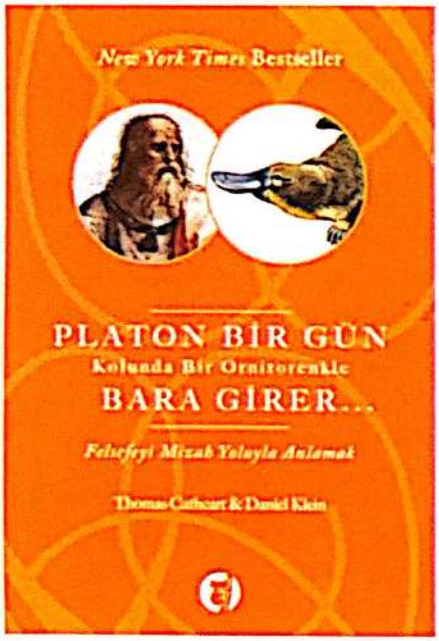

Bu muhteşem üç kitap ile birlikte kendinizi olağanüstü eğlenceli bir felsefe dersinin içinde bulacaksınız. Felsefi kavramların esprilerle nasıl aydınlatılabileceğini, mizahın da aslında büyüleyici bir felsefi içerik barındırdığını göreceksiniz."

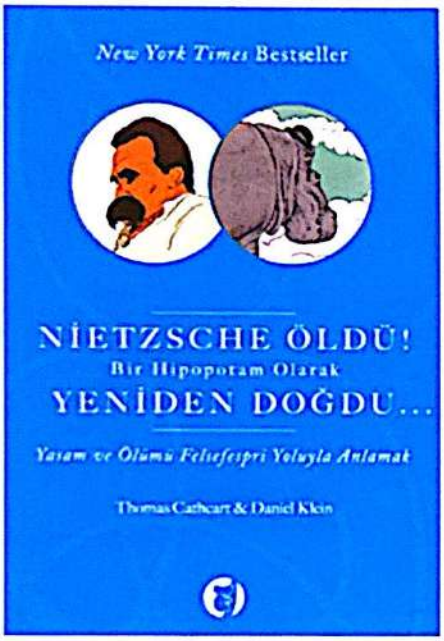
Düşünmek eğlencelidir. Üstelik hâlâ geç değil (;

Dilşad ARABACI

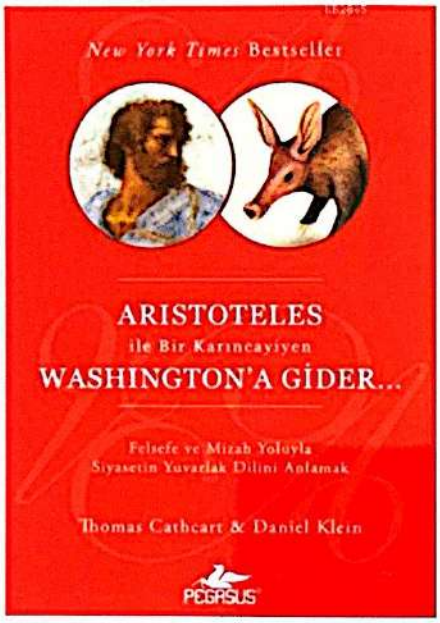
Felsefeye eğlenceli bir başlangıç için:

Harvard'lı iki felsefe profesörünün (Thomas Cathcart ve Daniel Klein'in), felsefe akımlarını, bölümlerini ve konularını komik hikâyeler ve fıkralarla anlattıkları "felsefeyi mizah yoluyla anlamaya çalıştıkları" eğlenceli bir kitap.

Konusu itibariyle önceki kitapları Platon Bir Gün Kolunda Bir Ornitorenkle Bara Girer 'den daha ağr ancak yine de olabildiğince eğlenceli. Yaşam, ölüm, ölümlülük, ölümsüzlük olduğundan belki de felsefe, psikoloji ve kara mizah bir araya gelmiş.

Bu iki felsefe profesörü bu kez bir olup politikacıların ve siyasetçilerin sırlarını ifşa ediyor. Ya da şöyle diyelim,"Bu kitap mantık ve felsefeyi mi, yoksa politikacıladın hiç bitmeyen zırvalarını mı açıklıyor emin değilim. İşte bu yüzden bu kadar eğlenceli bir kitap!" demiş Markos Moulitsas.

Alain de Botton, bütün zamanların en büyük düşünürlerini seçip, bu dâhilerin yazdıkları arasında günlük yaşama ilişkin bilgece yaklaşımları bir araya getiriyor. Felsefe ile edebiyat aynı potada erirken ortaya şaşırtıcı derecede esprili, ama aynı zamanda rahatlatıcı bir yapıt çıkıyor.

Kitabı altı bölüme ayıran yazar, her bölümde bir filozofun yaşamından ve yazdıklarından yola çıkarak ayrı bir sorunu ele alıyor. Toplum tarafından kabul görmemenin tesellisini Sokrates'te, yeterince paraya sahip olmamanın tesellisini Epikuros'ta, düşkırıklığı yaşamının tesellisini Seneca'da, kendini yeterince hissetmenin tesellisini Montaigne'de, kırık bir kalbin tesellisini ise Schopenhauer'de buluyor. Başkalarının yaşantısını kıskanarak acı çekenlere Nietzsche'yi öneriyor.

CUMHURİYETİN KURULUŞ SENEDİ: LOZAN ANTLAŞMASI

EMRE GEZER

Mudanya Ateşkes Anlaşması'nın imzalanmasından sonra İtilaf devletleri, Ankara Hükümetini Lozan'da başlayacak olan barış görüşmelerine davet etti. Savaş meydanlarında kazanılan zafer, şimdi de masa başında tekrar edilerek adeta ülkenin kuruluş belgesi imzalanacaktı bu anlaşma sonucunda. Önemi bu denli büyük olan Lozan görüşmelerine şüphesiz ki haklarımızı sonuna kadar savunacak, başarılı, atak, hazırcevap ve milli çıkarlarımızı koruyan birinin gitmesi gerekirdi. Atatürk'ün bu kişiyi seçmesi için fazla düşünmesine gerek yoktu: İsmet İnönü.

Bölerler, parçalarlar ve yutarlar. Milletlerin istiklalleriyle oynamak bu kadar basittir onlar için; sadece üç hamle. Bu düzen, emperyalizmdir; şerefiyle yaşayan, bayrağı için ölen, namusuyla can veren halkların baş düşmanı. Ama bu sefer galip gelemez. Tankları, tüfekleri, silahları, nifak tohumları baş edemez bu milletle. Çünkü karşısındaki, Anadolu'nun cesur halkı Türklerdir ve onların başındaki komutan da Atatürk'tür. Doğu milletlerinin ilk zaferidir Kurtuluş Savaşı. Batı'nın bağımsızlık tutkusu karşısındaki ilk diz çöküşüdür. Anadolu ihtilalinin anahtarıdır bu mücadele ve Lozan da bu galibiyetin eşsiz ve onurlu bir belgesidir.

Başbakan Rauf Orbay bu seçime muhalefet edip Lozan'a kendisi gitmek istese de Atatürk bunu uygun görmedi ve İsmet İnönü'yü Dışişleri Bakanlığına getirerek Lozan Heyetinin başına Ankara Hükümetinin temsilcisi olarak atadı.

Aynı anda İtilaf devletleri de boş durmuyor, görüşmelerde Ankara'yı zorda bırakmak için planlar hazırlıyordu. Bunun için kendilerine en uygun yardımcı Osmanlı Hükümetiydi. Savaş boyunca her türlü isteklerini eksiksiz yapan İstanbul Hükümeti görüşmelerde de ikilik çıkararak Ankara'nın elini zayıflatacaktı.

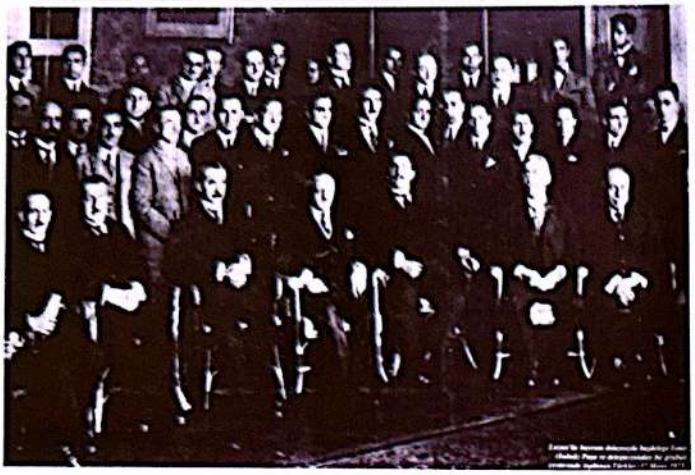
Ancak hesapları tutmadı, aksine Gazi bu gelişmeyi fırsat bilip saltanatın kaldırılması teklifini meclisin gündemine taşıdı. TBMM'de her ne kadar bunu engellemeye çalışan bazı muhalif vekiller olsa da onların da oyunları tutmadı ve meclis 1 Kasım 1922'de saltanatı hilafetten ayırarak padişahlığa son verdi. Böylece hem Lozan'da Türk tarafını sadece Ankara'nın temsil etmesiyle kazançlı konuma gelindi, hem de bu fırsatla meclisin her yönden en büyük sorunu olan saltanat da tarihin sayfalarına karışıp gitmiş oldu.

Lozan heyetinin başkanı İsmet Paşaydı. Paşanın haricinde de iki delege bulunuyordu heyette, biri Rıza Nur(sağlık bakanı), diğeri de Hasan Saka(maliye bakanı). Devamında da konularına göre birçok danışman, basın danışmanı, gazeteci ve katip olmak üzere 25 kişilik bir heyetten oluşuyordu Lozan ekibi.

Barış Konferansı, 21 Kasım 1922 Salı günü Lozan şehrinin Mont Benon Gazinosu'nda toplandı. Tarafsız İsviçre Konfederasyonunun Başkanı Habab'ın konuşması ile açıldı. Diğer devletlerin temsilcilerine gösterişli koltuklar ayrılmışken paşaya sıradan küçük bir koltuk konulmuştu. Paşa "Neden böyle?" sorusuna "Koltuk bulamadık efendim" cevabını alınca "Ziyanı yok, bulana kadar bekleriz" dedi. İşte Mudanya görüşmelerinden sonra İngiliz temsilcisi General Harrington'ın istihbarat birimlerine "bu adama dikkat edin" diye not ettiği bu ufak tefek, gösterişsiz, başındaki kalpağıyla savaş meydanlarından yeni çıktığı anlaşılan bu Türk Paşası daha görüşmeler başlamadan dik duruşunu belli etmişti. Lord Curzon'dan sonra söz alan İsmet Paşa, daha ilk andan itibaren istiklal ve hakimiyet davasını önemle belirtmiş, "Bütün medeni milletler gibi hürriyet ve istiklal istiyoruz" diyerek sesini duyurmuştu.

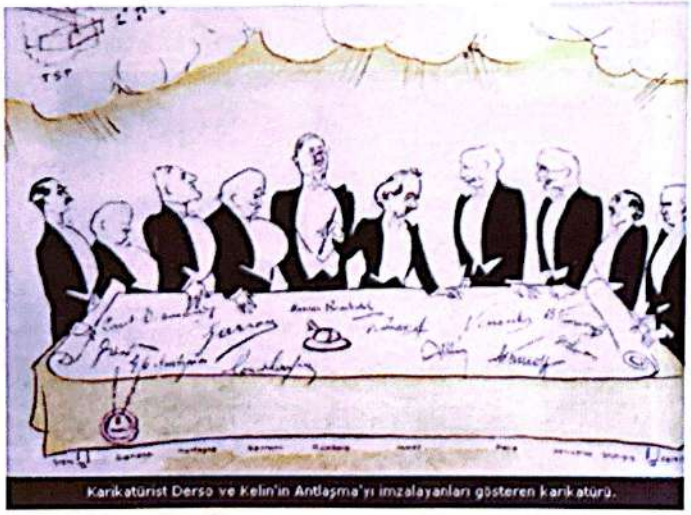
Konferansa İngiltere, Fransa, İtalya, Japonya, Yunanistan, Romanya ve Yugoslavya katılmıştı. Türkiye ise bu ülkelere karşı tek başınaydı, kendini destekleyen tek bir ülke yoktu konferansta. Boğazlarla ilgili

görüşmeler sırasında konferansa Ruslar ve Bulgarlar da katıldı. ABD ise sadece bir gözlemci bulunduruyordu. Temsilciler Kurulu'nun görevi çok zor görünüyordu. Çünkü bu konular sadece 3-4 yıllık meseleler değildi. Yüzyıllık hesaplar görülüyordu. Rakipleri, yenilmiş bir devlete tasfiye koşullarını dikte ettirmeye gelmişlerdi. Karşılarında da yenik Osmanlının sinmiş bir paşasını bulacaklarına zannediyordu. Ancak kan dökülmüş bir toprak için pazarlık yapmanın ne demek olduğunu en iyi bilenlerdendi İsmet Paşa.

Atatürk ve TBMM, temsilciler kuruluna kesinlikle taviz vermemeleri gereken 3 konu hakkında stratejik bilgi vermişti. Bunlar: Misak-ı Milli, Ermeni sorunu ve kapütilasyonlardı. Görüşmeler daha başladığı andan itibaren kıran kırana geçiyordu. Türkiye'nin masaya galip devlet sıfatıyla oturmasına rağmen, her daim sömürmeye alışmış Avrupa devletlerinin temsilcileri yeni kurulan bu ülkeden koparabildikleri kadar taviz almayı hedefliyorlardı. Her konuyu kendi istekleri doğrultusunda çözmek istiyor, İsmet Paşa ayak diredikçe işi sürüncemeye bırakıyolardı.

Her konuda aynı süreç yaşanınca görüşmeler çıkmaza girdi. Masabaşında adeta iki dünya çarpışıyordu; güçlüler ve haklılar. Tam bir sinir harbi yaşanıyordu. İsmet Paşa, sabrıyla ve izlediği taktikle Britanya İmparatorluğunun yüzlerce yıllık diplomasi tecrübesinden geçmiş parıltılı İngiliz aristokrasinin önde gelen isimlerinden olan Lord Curzon'u deli ediyordu. Ve Curzon en sonunda patladı: "Her dediğimizi reddediyorsunuz. Hiçbir isteğimizi kabul etmiyorsunuz. Hepsini cebimize atıyoruz. Yarın harap bir memleketi imar etmek için önümüzde diz çökeceksiniz.İşte yardım istediğinizde şimdi bu cebimize koyduklarımızı tek tek çıkarıp önünüze koyacağız!"

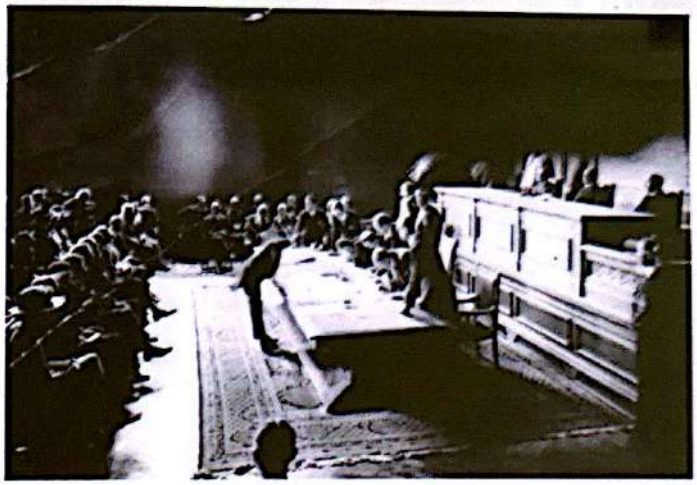
Karikatürist Derso ve Kelin'in Antlaşma'yı imzalayanları gösteren karikatürü.

Emperyalizmi anlatmak bu kadar kolay olurdu herhalde. İşte böyle kan donduracak, mazlum milletlerin bağımsız yaşama hakkına bile tahammül edemeyen bir anlayış. Bu sözler paşanın kafasına bıçak gibi kazındı. Ömrü boyunca bu sözleri hiç unutmayacak ve her ne pahasına olursa olsun bir kuruş borç için Batı'nın kapısını çalmayacaktı.

Ve sonunda Curzon resti çekti, imzalasanız da imzalamasanız da ben gidiyorum dedi. Trene binip Paşaya haber gönderip "ülkenizi kurtarmak için yarım saatiniz var, yoksa gidiyorum" dedi. Paşanın bu reste yanıtı ise çok kısa oldu: "Uğurlar olsun!"...

Bunun üzerine konferans 2 Şubat 1923 günü dağıldı. Kendisine sonucu soran gazetecilere paşa "Esareti kabul etmedik" şeklinde cevap vererek dönüş trenine bindi. Mecliste boynuna ip geçirmekten bahseden muhalif vekillerin karşısına eli boş dönecekti. Hem kendisi hem de ülkesi için sancılı ve sıkıntılı bir dönem başlayacaktı.

Savaş ihtimalinin tekrar belirmesi üzerine Mustafa Kemal Paşa, Türk Ordusu'na İzmit ve Silivri'ye yığınak yapmasını emretmişti. Ancak bu dönem Avrupalı devletlerin 1923 Nisanında Türkiye'yi tekrar görüşmelere çağırmasıyla son buldu. Paşa Lozan'a bu sefer daha tecrübeli ve güvenli gidecekti. Bir de Gazi'nin önerisiyle yanına eşi Mevhibe Hanım'ı alacaktı. Önderlik ettiği devrimleri önce kendileri uygulayan bu devrim kadrosu Batı'ya medeni Türkiye imajını çizmeyi de unutmuyordu. Cumhuriyet tarihinin en uzun süreli başbayanı Mevhibe İnönü'nün Lozan'a inerken

ilk defa başı açık olacaktı.

Lozan görüşmelerinin ikinci faslı ilk safhaya nazaran daha sakin geçiyordu. Bütün tartışmalara rağmen ortak bir noktada buluşulabiliyor her iki tarafın karşılıklı tavizleriyle çözüme daha çabuk yaklaşılıyordu. Bu nitelikte devam eden görüşmelerin sonucunda temmuzda bir sonuca varıldı. Anlaşmanın maddeleri genel olarak şu şekildeydi:

-Yunanistan sınırı, Mudanya Ateşkes Anlaşması uyarınca Meriç Nehri sınır kabul edilerek çizildi.

-Suriye sınırı, Fransa ile imzalanan Ankara Anlaşması esas alınarak çizildi. Suriye içinde kalan ve Süleyman Şah'ın mezarı bulunan Caber Kalesi Türkiye toprağı sayılacaktı. (Hatay, Suriye'de kaldı; ancak özellikle Ata'nın girişimleri sonrası Hatay 1939 yılında anavatana katıldı.)

-Irak sınırı, İngilizlerle daha sonra yapılacak olan görüşmelere bırakıldı. (1926'da İngiltere ile imzalanan anlaşma sonucu Musul Irak'a bırakıldı, bunun karşılığında Irak petrollerinin gelirlerinden Türkiye 25 seneliğine %10 pay alacaktı.)

-İran sınırı, 1639 yılında Osmanlı-İran arasında yapılan Kasr-ı Şirin Anlaşmasına uygun olarak çizildi.

-Kapütilasyonlar tamamen kaldırıldı.

-Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşayan bütün azınlıklar Türk vatandaşı sayılacaktı.

--İstanbul'da yaşayanlar hariç Türkiye'deki bütün Rumlar ile Batı Trakya'da yaşayanlar hariç Yunanistan'daki bütün Türkler yer değiştirecekti.(Nüfus mübadelesi)

-Türkiye kendinden istenen savaş tazminatını reddederek kabul ettirmiş ve Yunanistan'dan savaş tazminatı olarak Meriç'in öbür yakasındaki Karaağaç ve yöresini almıştı.

-Osmanlıdan miras kalan borçlar adil bir şekilde Osmanlıdan ayrılan bütün devletlerarasında bölüştürüldü. Türkiye'nin kendi payına düşen kısmı, isteğine uygun olarak Fransız Frangı şeklinde ödemesi kararlaştırıldı. Duyun-u Umumiye tarihe karıştı.

-Boğazlar, trafiğini başkanlığını Türkiye'nin yapacağı uluslararası bir komisyonun yönetmesi ve iki yakada onbeş'er km askersiz alan oluşturulması şartıyla Türkiye'ye bırakıldı.(1936'da imzalanan Montrö Anlaşmasıyla boğazlarda kesin hâkimiyet Türkiye'ye geçmiştir)

-Gökçeada ve Bozcaada Türkiye'de kalacak şekilde ve 12 Adalar silahsız ve askersiz olma koşuluyla İtalya'ya bırakıldı.

-Ortodoks Patrikhanesi tüm siyasi yetkilerinden arındırılmak şartıyla İstanbul'da kalacaktı.

-Yabancı okulların yetkileri kaldırılarak hepsi Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlandı.

-Türk kıyıları arasında yapılan her türlü ulaştırma hakkı (kabotaj) yalnız Türk gemilerine tanındı.

Rauf Bey başkanlığındaki hükümet, anlaşmanın imzalanması için onay vermekten kaçınıyor ve süreyi geciktiriyordu. Bunun üzerine Gazi devreye girerek İsmet Paşa'ya anlaşmayı imzalama yetkisi verdi. Haberi alan İsmet Paşa, Gazi'ye şu telgrafı çekmişti: "Her dar zamanımızda hızır gibi yetişirsin. Dört beş gündür çektiğim azabı tasavvur et. Büyük işler yapmış, yaptırmış bir adamsın, sana bağlılığım bir kat daha artmıştır. Gözlerinden öperim, pek sevgili aziz kardeşim! "

Paşa bu şartlardan oluşan anlaşmayı imzalamak üzere Lozan Üniversitesi'nin konferans salonunda emin adımlarla ilerledi. Cebinden Gazi'nin kendisine gönderdiği altın kalemi çıkararak masaya oturdu. İmzaladığı şey Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş senediydi. Törenden sonra üniversitenin merdivenlerden inerken Türk Devriminin ilk safhasını bitiren bu anlaşmayı imzalamanın mutluluğu içindeydi. Çok yorulmuştu ama başarmıştı işte...

Atatürk Lozan Anlaşması için şu sözleri söylemiştir;

"Bu antlaşma, Türk milleti aleyhine, yüzyıllardan beri hazırlanmış ve Sevr Antlaşması ile tamamlandığı sanılmış büyük bir suikastın çöküşünü bildirir bir belgedir. Osmanlı Devri'ne ait tarihte benzeri görülmemiş bir siyasi zafer eseridir!"

MAARİF KOLEJLERİ

Efe MİT

1955 yılında Maarif Vekâleti'ne yani şimdiki adı ile Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı olarak kurulmuş yabancı dil eğitimi veren bu okullara sınavla girilmekte ve orada yedi yıllık eğitim görülmekteydi. Sayıları altı adet olan bu okullar Eskişehir, İzmir (Bornova), İstanbul (Kadıköy), Konya, Samsun ve Diyarbakır illerinde bulunuyordu.

Tarihçe

Çoğunluğu İstanbul merkezli olmak üzere yabancı dilde eğitim-öğretim yapan birçok yabancı kökenli ortaöğretim okulu zaten çok uzun yıllardan beri Türkiye'de faaliyet göstermekteydi. Örneğin bunlardan en köklü olanlarından İstanbul Robert Koleji 1863'te, Tarsus Amerikan Koleji ise 1888'de kurulmuşlardı.

Cumhuriyetin kuruluşunun hemen ikinci yılında, 1924'te çıkartılan "öğretim birliği" yasasının (eski adıyla Tevhid-i Tedrisat Kanunu) gereği olarak ülkedeki bütün eğitim ve bilim kurumları gibi bu okullar da bu tarihten itibaren Türkiye Cumhuriyeti Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlanmışlardır. Bunlardan milli eğitime uyum sağlayamayan ve kendi kurallarından taviz vermeyen bazıları kapatılmıştır, örneğin 1928 yılında *Bursa Amerikan Koleji* kapatılmış ve bu durum uluslararası gerginliğe bile sebep olmuştu. Yıllar içinde meydana gelen toplumsal gelişmeler doğrultusunda yukarıda bahsi geçen okullara alternatif oluşturacak yeni eğitim kurumlarına gereksinim doğdu. Maarif kolejleri de bu gereksinimi kapatıp yabancı okullara olan bağlılığı yok etmek için kuruldu.

1954/1955 öğretim yılında Milli Eğitim Bakanlığı, TBMM Tutanak Dergisi (1955 Cilt 5)'nde de yayımlanan şu kararı ile yabancı dilde eğitim yapacak ve yabancı okullara alternatif oluşturacak dört adet okul açılması kararlaştırmıştır:"Memleketimizle dünya milletleri arasında günden güne artan kültürel ve ekonomik temaslar ve yurdumuzda büyük bir hızla gelişen iktisadi ve teknik çalışmalar için belli başlı dünya dillerini hakkıyla öğrenen, ilmi çalışmalardan daha geniş ölçüde faydalanmasını bilen gençlere şiddetle ihtiyaç hissedilmektedir." 1954 yılında alınan bu kararla dört ilimizde bu okulların kurulmasına karar verildi. Bu iller İstanbul, İzmir, Konya ve Eskişehir olacaktı. Fakat TBMM'de 23 Şubat 1955 tarih ve 47. toplantısının 2. oturumunda kabul edilen bütçe yasasıyla Samsun ve Diyarbakır'a da birer adet okul açılması kararlaştırılarak bu çekirdek okulların sayısı altıya çıkartıldı.

1955/1956 eğitim-öğretim yılında eğitime başlayacak olan bu okulların yabancı dil eğitimi veren diğer okullar gibi adının kolej olmasına karar verildi ve Maarif Kolejleri olarak anılmaya başlandı. Merkezi sınavla öğrenci alan bu okullarda orta ve lise kısımları bir arada bulunacak ve bu okulların hazırlık sınıfıyla beraber öğretim süresi yedi yıl olacaktı. Maarif Kolejleri gösterdikleri başarılar ile beğeni kazanmış Milli Eğitim Bakanlığı'nın 9 Mart 1974 tarihli ve 11108 sayılı genelgesi ile lise sayılmış ve 1 Aralık 1975 tarihli 11459 sayılı genelgesi ile de Anadolu Lisesi adını almıştır.

1976 yılında Anadolu Lisesi adını almış bu okulların özel bir yönetmelikle sayılarının arttırılmasına karar verilmiştir. 1993 yılına gelindiğinde sayıları 193'ü bulmuş bu okulların yanı sıra Anadolu Öğretmen ve Güzel Sanatlar Liseleri de açılmıştır. Devletleştirilen Nişantaşı ve Beyoğlu İngiliz okullarıyla (High School) Galatasaray Lisesi ve İstanbul Erkek Lisesi ile 17 İmam Hatip Lisesi de aynı kapsama alınmıştır.

Eğitim Programları

Maarif Bakanlığı Kolejlerinde bütün derslerin yabancı dilde verilmesi mümkün değildi. Kanunlar gereği sadece Fen Bilgisi dersleri ve Matematik dersleri yabancı dilde öğretilmekteydi. Sosyal Bilimler alanına giren derslerin Türkçe öğretilmesi zorunluluğu vardı (Ülkedeki bütün okullarda olduğu gibi). Bunun yanı sıra yabancı dil eğitimine özel bir ağırlık verilmekteydi. Resmi gazetede de tespit edilmiş olduğu gibi bu okullardaki yabancı dil öğretiminin amacı "Öğrencilerin takip ettikleri yabancı dilde konuşabilme, anlayabilme, kendi konularındaki metinleri Türkçeye çevirebilme ve yazı ile yeterince ifade edebilme güç ve yeteneğini kazanmalarını sağlamak", "öğrencilere bilimsel ve teknolojik gelişmelerle, yabancı dildeki bu tür yayınları izleyebilme, uluslararası toplantı ve tartışmalara da katkıda bulunabilme güç ve yeteneğini kazandırmak" şeklinde özetlenebilir. Eğitim kalitesinin yüksek tutulması amacıyla öğrenci alımında yapılan seçicilik öğretmenler için de uygulanmış, ayrıca 1957 yılında ABD ile yapılan ikili kültür anlaşması gereği yabancı uzmanlar ve barış gönüllüleri bu okullarda öğretmen olarak görev almış bu durum 1969 yılına kadar sürmüştür. 1957–1969 yılları arasında görev yapan yabancı uyruklu öğretmenler arasında İngiliz, Amerikalı, Pakistanlı, Avustralyalı ve İskoç öğretmenler ilk sıralarda bulunuyordu. Sınıflardaki öğrenci sayılarının belli limitleri aşmamasına özen gösterilen bu okullarda 1960'larda orta öğretim okullarında çok sık rastlanmayan ve o yıllarda büyük yenilik sayılan *lisan laboratuarları* faaliyete geçirilmişti. Bu okullarda her zaman tam gün eğitim yapılmıştır.

Bu okullarda verilen eğitim sayesinde ülkemizdeki yüksek kalitede eğitim görmüş insan sayısı artmış, ülkemizin dışa bağımlılığı azalmış ve Türk milli eğitimi yabancı okullarla rekabet edilebilmiştir. Fakat sayılarının arttırılması ile kaliteleri düşmüş ve giderek özel okullarla rekabet edemeyecek seviyeye gelmiştir.

BARBAR TÜRKLERMİŞ(!)

Mustafa KILINÇ & Ali Cenk ÇAPAK

Kavimler Göçü'yle hızlanan bu serüvenle Orta Asya'nın bozkırından ayrıldık. Gerek Avrupa gerekse Ruslar bizi hep bir kelimeyle nitelendirdiler: "BARBAR". Gerekçeleri ise bizim sürekli tüketen ve göç eden bir toplum olduğumuzu düşünmeleriydi. Öyle ki bu asılsız iddia günümüze kadar ulaşmış ki günümüzde de örnekleri görülmektedir. Bazen bu çirkin tanıya biz bile inanıyoruz(inandırılıyoruz).

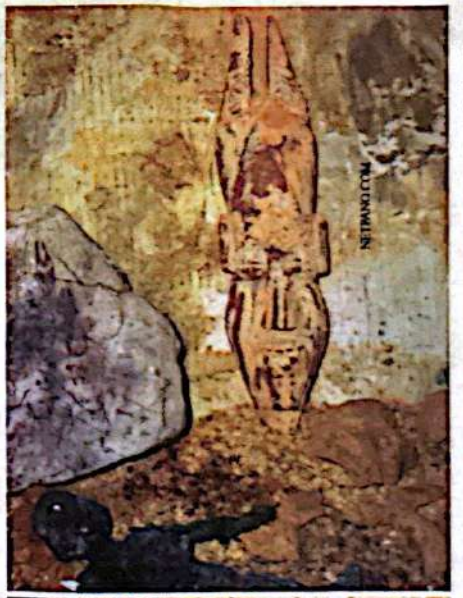
Ata binmekten kağıdı kullanmaya kadar çoğu şeyi bizden öğrenen Avrupa devletleri tarafından suçlanmak aklımıza bir sözü getiriyor : "Dinime küfreden Müslüman olsa.". Orta çağ erkeklerini etekten kurtardığımız için bizlere teşekkür etmeleri gerekirken medeniyetimize dil uzatıyorlar ve eleştiriyorlar. Ama bize bu tanıyı koyan Medeni Kavimler(!) Orta Asya'da yıllarca birikmiş kültürün farkında değiller. Biz bu yazımızda size Asya'da atalarımızın yaptığı üç yüz metrelik yapılardan, atalarımızın siluetlerinden ve dünyada eşi benzeri görülmemiş mumyalama tekniklerinden bahsedeceğiz. Bugüne kadar pek çok spekülasyona sebep olan 'beyaz piramitler' çok tartışıldı. Kimisi gerçek dedi, kimisi yok dedi. Bazı araştırmacılar ise, Çin'in bu piramitlerdeki çok önemli bilgilerin açığa çıkmaması için büyük bir çaba gösterdiğini ve bunun için bu piramitleri ve içindeki bilgileri gizlediğini söyledi.

Ama bir gerçek var ki, Çin'in Xian'daki yasaklanmış bölgede, uydudan tespit edilmiş piramitler var. Bölgenin yasaklı olma sebebi bilinmiyor. İzinsiz girenlere çok ağır ceza veriliyor.

Çinin Xian bölgesinde, yaklaşık 1500 kişinin yaşadığı bir köyün etrafında, 300 metre olduğu söylenen dev bir piramit ve etrafında çeşitli boyutlarda pek çok piramitler olduğu ifade edilmektedir. Bu piramitler Orta Amerika'daki piramitler gibi düz bir tepeye sahiptir. Bu piramitlerin 5000-6000 yıllık oldukları tahmin edilmektedir. Beyaz piramitleri, 2. Dünya savaşı sırasında Amerikalı pilot James Gaussan, Hindistan'dan Chungking'e erzak taşırken gördüğünü rapor etti. Kireçtaşından yapıldıklarını tahmin ettiğini söyledi.

Çin'in, bu piramitleri gizlemek için üzerlerine toprak döküp ağaçlandırdığı da ortadadır. Bilgisayar kullanmayı çok az bilen bir kişi bile Google Earth programından bölgenin adını yazıp fotoğraflarını görebilir.

Bölgede bulunan köylüler piramitlerin bulunduğu arazilerin şifalı olduğunu söylüyor. Hasta çocuk ve hasta hayvanların iyileşmesi için bölgeye götürüldüğü söyleniyor. Gene aynı bölgede bulunan köylüler, bilgin kişilerden duyduklarına göre piramitlerin dünyanın ilk kütüphanesi olduğuna inanmaktadırlar. Piramitlerin yapılış tarihine bakıldığında dünyada bilinen ilk kütüphanenin, beyaz piramitlerden yüzlerce yıl sonra yapıldığını görebiliyoruz. Bu köylülerin iyice yaşlı olanları ise piramitlerin tepelerinde kristal yapıların bulunduğunu söylüyor.

İlginçtir ki yörenin halkı piramitleri "Kabba" olarak adlandırıyor. Kabba bana "kubbe" kavramını anımsatıyor. Ana piramide gelindiğinde Çinliler: "Orası aslında Türklerin atalarına ait mezarlık. İçeride mumyalar var, piramidin içi çok soğuk, orada ayrıca, Türklerin atalarına ait resim ve yazılar var." diyorlar. Yazıların ve mumyaların, sadece bir bölümde olduğunu, diğer bölümlerin kapalı olduğunu söylüyorlar. Aralarından biri ayrıca şu bilgileri veriyor: "Küçükken, köyde hastalanan çocukları bu piramidin içine götürüp, mumyaların yanında bir müddet beklettikten sonra, hasta çocukların iyileştiklerine şahit oluyorduk, biz de ağabeyimi bu piramitlere götürmüştük"

Bölgeye girilmek istendiğinde Çinli köylüler, mezarlığı ziyarete senede bir gün izin verildiğini, o günün dışında girmenin yasak olduğunu söylüyorlar." Bölgede Çin askeri olmadığı görülüyor fakat Çin Devleti'ne ait muhbirlerin olduğunu söylüyorlar.

Beyaz Piramitlerin rengi kıraç toprağın rengine benziyor. Çinliler, günümüzden 20-30 yıl önce helikopterle piramitlerin üzerine toprak doldurmuşlar. Ve tohumlama yaparak bitki çıkmasını sağlamışlar. Fakat yıllar sonra, kasırga ve fırtınaların etkisiyle, bu piramidin üzerindeki bitki örtüsü ve toprak tamamen kalkmış. Neden bunlara beyaz piramit denmiş anlamış değiliz. Çünkü renkleri hiç de beyaz değil.Çinli köylüler, "zaman zaman piramitlerin üzerinde büyük ışıklar gördüklerini" söylüyorlar. Bu olay bizim aklımıza askeri bir faaliyet olabileceği düşüncesini getiriyor. Piramitlerin içinde dikkatimizi çeken işaretler var.

Sonuç olarak insanlık tarihine böylesine katkısı olan yapıtların saklanması etik bir davranış olmadığı gibi Türklerin yıllarca tarihe zarar veren insanlar olarak görülmesi ayrıca üzüntü vericidir.Belki size şu anda bu yazı şehir efsanesi gibi gelmiş olabilir . fakat inanın konuyu size tüm delilleriyle aktarmaya çalıştık. Bir milletin kültürünün yok olması demek bir ağacın köksüz ayakta durmaya çalışması gibidir.

Oğlum Bile OLSA!..

Ali Cenk ÇAPAK

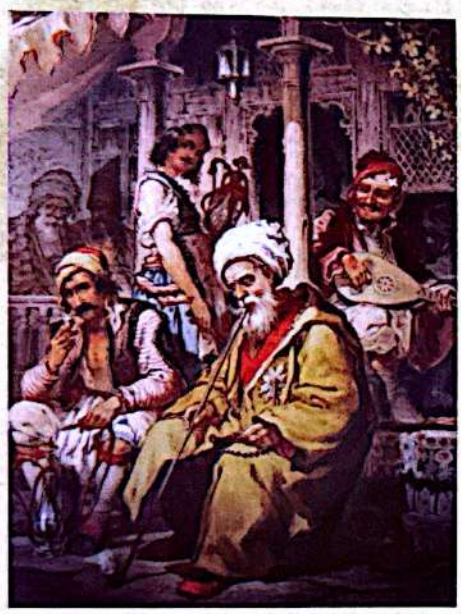
(Metin kurmacadır, gerçek kişi ve olaylarla ilgisi yoktur.)

BÖLÜM 1

Süleyman Bey Libya sancak beyi idi. Ömrünün büyük bir kısmını Devlet-i Aliyye'nin başarısı için harcayan bir Beyydı. O Yavuz Sultan Selim Kuzey Afrika'yı fethederken hep yanında yardımcı olarak bulunmuştu. Yavuz Şah fetihlerden sonra onu bu Araplaşmış Afrika coğrafyasına atamıştı. Saçında tek kara tel kalmayacak kadar ilerlemişti yaşı. Tek bir oğlu vardı. Oğluna çok düşkündü Bey. Çok güvenirdi oğlu Hemdem'e. Ta ki o güne kadar…

BÖLÜM 2

Konaktaki hararetli günlerdendi. Tartışmanın en şiddetlendiği yerde muhafız içeri girdi: " Süleyman Beyim oğlunuz Hemdem geldi." Bey tereddüt ederek " Beyler biraz ara verelim. Buyurun gelsin." Hemdem eli yüzü kan ter içinde korkak adımlarla babasının önüne geldi. Dizlerinin bağı çözülürcesine yere yıkıldı. Babasının önünde eğildi.. Süleyman Bey gibi kalbi iman dolu bir kişinin bu davranışı hoş görmesi yakışık almazdı. Hiddetle bağırdı : "Kalk! Önce saygın olacak! Biz yalnızca Allah'a ve bu cihanın hâkimi Hünkârımıza secde ederiz." Hemdem babasının bu lafını başıyla onayladı. Etrafına bakarak derin bir nefes aldı ve söze başladı: " Baba bana verdiğin Bingazi'ye ihanet ettim. Son bir yılda ticaret kervanlarından mal çaldım, vergiyi sultanın belirlediğinin üç katı olarak belirledim. En büyük ihaneti ise bunların suçlusunun Devlet-i Aliyye olduğunu söyledim. Bingazi'de isyan çıktı. İnsanlar çıldırmış gibi yakıp yıkıyorlar." Konakta bu lafların üzerini acı bir sessizlik aldı. Ta ki Süleyman Beyin haykırmasına kadar: " Ey oğul! Bugüne kadar tek bir lokma haram geçti mi boğazımızdan? Sen ne yaptın? Tekrar bir sessizlik başladı konakta. Ama o kadar uzun sürmedi içeri ulak ve yanında bir manga yeniçeri girdi. "Ey Libya Sancakbeyi Haramzade Tuğrul Bey! Hünkârımızdan size mesaj var. Bey emir kuluna mektubu getirmesi için işaret etti. Mektubu açtı okudu. Her ne kadar ağlamak istemese de ağlıyordu Bey. Mektup kısa ve yeterince anlaşılırdı:

Kulum Tuğrul Bey,

Sen benim silah arkadaşımdın. Bu ihanet niyedir? Derhal yanıma gelesin!

Bey oğlunu çok severdi. Onun için her şeyi yapmaya hazırdı. Mektubu saygıyla kılıfına koydu. Ardından gayet babacanca: " Yiğidim bu gece burada geceleyelim. Sabaha gideriz. Olur mu?" Ulak düşünmeden: "Korkarım böyle bir şey imkânsız. Seni götürmek zorundayız. Bize kızma Beyim. Biz meseleyi bile bilmeyen emir kullarıyız. Elçiye zeval olmaz." Bu laflar Bey'in çaresizliğini ortaya koyuyordu. Bey: "Peki o zaman. İkindi vaktinde çıkalım yola yiğidim." Ulak Beyin bu isteğini saygıyla karşıladı. Belirlenen saatte geleceğini söyleyerek ayrıldı. Süleyman Bey bir daha hiçbir zaman oturamayacağı divanına oturdu. Amaçsızca konağı izliyordu. Hemdem babasına bir şeyler saçmalıyordu. Ama sözleri Bey'in umurunda değildi. Bey oğlunu son kez öptü. Oğlan: "Baba hâlâ şansımız var. Başkaldırabiliriz." Bey acı bir gülümseme ile konaktan ayrıldı. Yol boyunca gayet saygılı davrandılar Bey'e. Kahire, Filistin, Ürdün, Şam, Diyarbekir derken vardılar İstanbul'a. Yol boyunca suskunluğunu Yavuz'un karşısına çıkarılınca bozacaktı. Vakit gelmişti Hünkâr yirmi metre ilersinde kabul yerinde vezirleriyle oturuyordu. Normalde böyle bir olayda Bey'i Anadolu Kazaskeri'nin yargılaması gerekirdi. Ancak Yavuz eski dostunu bizzat yargılamak isteğindeydi. Suskunluğu ilk bozan Yavuz oldu:" Niye yaptın Beyim?" Bey kafasını kaldırdı. Gayet gururluydu. Kendinden emin bir tavırla:

—Vurun boynumu Hünkâr'ım!

—Neden? Hainsin yani kabul ediyorsun. Bey bu söz üzerine hiddetlenerek:

—Asla Sultanım. Sadece burnunun ucundaki sorumsuzlukları ve aptallıkları göremeyecek kadar aptalım. Yavuz şaşırmıştı bu söze. Olayda bir hain vardı. Ancak kıvrak zekâsıyla bunun Bey olmadığını anladı ve:

—Bey sen görevinin üzerine görev vermişsin. Suçun ölüm değildir. Sürgüne gideceksin. Bey daha da hiddetlendi:

—Bir suçlu varsa o da benim. İdamımı istiyorum. İçim rahat etmeyecek hakkın huzuruna kavuşmadıkça. Yavuz hayretler içinde Bey'e son bir kez daha sarıldı. Vezirler, kâtipler ve diğerleri. Herkes hayretler içindeydi. Yavuz:

—Sen çok büyük adamsın. Başkasının hatasını kendinden kaynaklı olduğunu düşünüyorsun. Bey suskunluğunu bozmadı. Bunun üzerine Yavuz:

—Peki. Piri Mehmet Bey! İsteğini yerine getirin. Kapıkulları Bey'yı odadan götürürken Bey gülüyordu. Yavuz Şah bile şaşkınlıkla bıyığıyla oynuyordu. Hiç olmadığı kadar rahattı. Ölmeyi isteyen bir adamdı artık O. Yağmur yağıyordu dışarıda. Dışarı çıkmak istedi. Onayladılar. Güldü. Ardına bakmadan koştu, koştu…

Güldü.

DEPREMİN RENGİ

Aysu YUMUŞAK

Deprem... Yıkıcılığıyla dur durak bilmeden ezip geçen deprem her milletin sözlüğünde farklı anlamlar buldu yıllarca. Farklı gözlüklerden bakılınca farklı renkler saçtı etrafa. Korkunç renkler. Kıpkırmızı bir parça aşk kadar sarsıcı ve kapkara öfke gibi ürkütücüydü. Ürküttü. Depremin renkleri vardı ama deprem biz insanları hep kızıla, maviye ve çokça da siyaha boyadı. Deprem ardından acıyla batan bir günün kızılı, gözlerden akan yaşın mavisi ve karanlığın siyahı. Acımadan, durmadan boyadı deprem her milletin geçmişinde farklı renklere.

Renkler her tuvalde farklı yansımalar buldu, farklı ışımalar... Mesela buz mavisi Sibirya'da inanılan şu ki Tanrı Tuli'nın kızağında Dünya var. Bu kızağı da pireli köpekler çekiyor. Pireler yüzünden her kaşınışta sarsılıyor Dünya'mız. Sonsuz maviliğe... Yahut sapsarı toprağa gömüyor Meksika'da inanılana göre. Meksika'da El Diablo adındaki canavar şeytani arkadaşlarıyla, Dünya'yı karıştırmak istedikleri muzip günlerinde Dünya'da, şimdi "fay" dediğimiz yarıkları açıyor. Meksika'nın sapsarı topraklarına gömüyor insanları bu şeytani canavar. Ve oradaki insanların tüm renkleri uçup gidiveriyor. Bu koca canavarın aksine minicik karıncalar var bir de. Karıncaların diğer hayvanların çoğundan da devasa bir farkı... Değerleri var karıncaların. Çalışkanlık değerleri...

Karıncanın peşine, minik depremler oluyor
Yabanıl ot kokuları, sonra düşler, düşüyorum...
(AHMET TELLİ)

Değerler demişken, insanların kaybettikleri değerler de mevcut maalesef. Kaybedilen her değer için bir gözyaşı düşüyor paletimize ve katıyor renkleri birbirine... Bunu bize en iyi öğretecek örneğimiz ise Romanya... İnanmış ki Dünya, kaybetmemeli rengini. Umudun yeşili, güvenin beyazı ve yardımseverliğin pembesine o kadar güvenmiş ki Romanya, "Dünya bu renklerini kaybedince, bu isimlerdeki, Dünya'yı taşıyan direklerin sallanması depreme yol açıyor." diye açıklıyor depremi. İnsanlar bu renklerini kaybedince kaybediyor asıl sevgiyi, sevdiklerini... Dünya ağlamasın diye artık, depremin tüm renklerini karıştıralım haydi! Tüm renkleri. Şartlar koymayalım sevmek için. Bir çocuğun elma şekerini sevmesi gibi sevelim, bir annenim karnındaki bebeğini sevmesi gibi... Yani, Yeni Zelanda inancındaki Dünya'nın, yakıp yıksa da ortalığı, Genç Ru'yu yine de sevmesi gibi...

Yeni Zelandalılar renkleri; geleceğe, gelecekle gelecek bir bebeğin anne karnındaki tekmelerine yormuş ve geleceğin renklerinin depremin renkleri olduğunu görmüş. Yeni Zelandalılara göre anne karnındaki Genç Ru, annesinin karnını her tekmelediğinde karışıyor Dünya'nın renkleri. Depremi buna bağlamış Yeni Zelandalılar da... Renklerin çizgilerinin kalp atımlarını Genç Ru'nun tekmeleri tetikliyor onlara göre de.

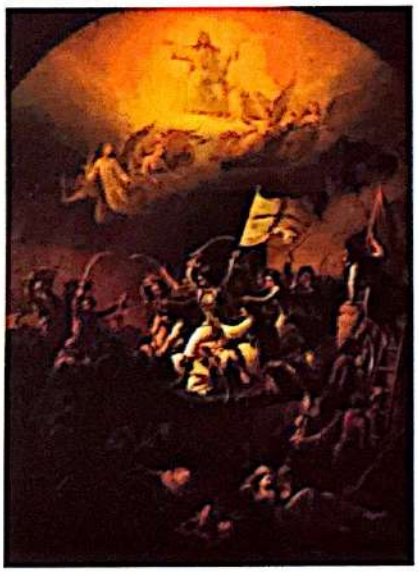

Peki ya Kızılderililer? Toprağın insanları neye bağlamış depremi? Aşka... Evet aşka. Şöyle ki bir ayağı engelli Chickasaw şefi, Choctaw prensesi ile ailelerinin rızası olmadan evlenmek istemiş. Aşkın kırmızısını, Büyük Ruh'un öfkesinin kırmızısı bastırmış ve Büyük Ruh vurmuş ayağını toprağa, sarsılmış yer! Tüm davetliler de düşmüş nehrin yeşil-mavi sularına... Aşkın kırmızısı! Aşk sarsıcıdır ama deprem, ondan daha sarsıcıdır ve daha fazla gömer insanı karanlıklarının derinliklerine. Büyük Ruh'un koyu kırmızı öfkesi aşkın tatlı gülkurusu pembesinin üstünden boyayıvermiş demek. Kim bilir şimdiki depremler ne aşkları gömüyor kızıl toprağa! Peki, insanoğlu hiç mi düşünmez sevdasından da çaldığını yapılardan çalarken? Hayattan çalmak! Aşklardan çalmak! Kırmızıyı çalmak... Üstünden boyadığı öfkeyle, hileyle... Sevda bile tek başına daha sarsıcı olamaz. Emin olun.

Deli kuş bilir misin nedir
türküler kadar sevdalanmak
duyabilmek yüreğinde
bir depremin uğultusunu... (AHMET TELLİ)

Uğultular, felaketlerin, sakarlıkların, korkuların işareti değil midir? Drebkhuls'un sakarlığı...

Litvanya'da Drebkhuls isimli Tanrı, almış kollarına Dünya adındaki fırçasını, kendi renklerini oluşturuyor pamuk şekerinden tuvalinde. Litvanyalıların inanışına göre, Drebkhuls Dünya'yı kollarında taşıyor. Ve ne zaman kötü bir gün geçirse kolları yorulup Dünya'yı sarsıyor. Böylece depremler oluyor. Yani ne zaman titretse fırçayı, pamuk şekerden tuvalinin üzerine yaptığı resim biraz daha bozuluyor. Boyadığı insanlar biraz daha yok oluyor renklerin altında. Düşlediğinden bambaşka bir görüntü oluşuyor bu sefer de. Düşler, düşlemeler... Yaratıcılığın doruklarında, elinde fırça, önünde tuval, renkleri düşlemeler...

Hırçın, kızgın ve kibirli rüzgârlar düşleyin şimdi... Ve onları ne renge boyarsanız boyayın. Yunanistan'dan renkler kullanın yalnız Yunanistan'daki düşünce ise şöyle: bu hırçın rüzgâr, tutsak yer altı mağaralarında. Hırçınlığıyla dövüyor toprağı çıkış yolu bulabilmek için. Orada olduğu için oldukça kızgın ve çıkmak istiyor bulunduğu mağaradan. Öyle kibirli ki rüzgâr çıkarmak istiyor yukarılara burnunu. Gezecek burnu havada. Ama mağarada yapamaz ki bunu. Bu yüzden sarsıyor işte yuvamızı! Bu yüzden öldürüyor bunca insanı. Değer mi? Değer mi böyle yanlış değerler için harcamaya boyaları? Yanlışlar... Uzun, çok uzun zaman boyunca doğru bilinmiş yanlışlar... Dünya'nın yanlışları. Gezegenimizin şekli hakkındaki yanlışlar.

Bir yanlış da Orta Amerika'dan... Orta Amerika düşünmüş ki, Dünya kare şeklinde. Yani milyarlarca yıllık bu mavi gezegenimiz kare. Üstelik dört köşesinde birer Tanrı durmakta... Fazla çoğalınca biz, sallıyorlar Dünya'yı! Mavi gezegenden karanlık boşluğa... Öyle bir boşluk ki, dönmek mümkün olmuyor bir daha. Yerini bırakıyor gözyaşlarına. Gözyaşları ise bambaşka bir dünya... Gözyaşları değerlidir. Gözyaşı olan canlı türü çok fazla değildir çünkü. Ya da gözyaşlarını gösteren... Hayvanların gözyaşlarının ne renk olacağını merak mı ediyordunuz? Hindistan'a göz atalım isterseniz...

Hindistan çok ilginç renklere boyamış hayvanları Dünya'yı sallarken. Onlara göre deprem gerçekten renkli. Bilirsiniz karanlık, ilginç renkler. Onlara göre Dünya dört filin, dört fil bir kaplumbağanın, kaplumbağa ise bir kobranın üzerinde dengede. Bu hayvanlardan herhangi birinin hareketine bağlı deprem oluyor. Ne renkli bir deprem ama! Renkleriyle insanları karanlığa boğan bir deprem... Karanlığın olmadığı bir yer var mıdır peki? Cennet mesela? Yedi yılan gardiyanın koruduğu Cennet...

Diğer bir inanışa göre yedi yılan gardiyan, cennetteki yedi odayı korumakla görevliler ve aynı anda da Dünya'yı koruyorlar. Bu yılanların nöbet değişimi sırasında da Dünya sallanıyor. Sorumluluk bilinci... Yılanların sorumluluk bilinci felaketlere yol açıyor olabilir ama bizim, biz insanların sorumluluk bilinci olsaydı yılanların nöbet değişimi sırasında ölür müydü bunca insan? Sorumluluğun sarısını açabilir, beyaz elde edebilirsiniz. Ya da tüm boyaları katarsınız sarıya, çıkamazsınız işin içinden. Bu yüzden depremin rengini tanımalı insan. Ona göre almalı önlemini. Her ne renk olacaksa önlemi... Kızgın meleklerin sorumluluk bilinci uğruna yaptıklarına bakın bir de...

Belçika'daki deprem inanışı insanları günahın şeffaflığından korumayı amaçlıyor. Onlara göre Tanrı, insanlar çok günah işlediklerinde de Dünya'ya çok kızgın bir melek gönderiyor. Bu melek yerküreyi çepeçevre saran havada öyle fırtınalar yaratıyor ki bu, Dünya'da bir dizi şok yaratıyor. Bu şoklar da depreme yol açıyor. Burada da rüzgârın hırçınlığı bir kez daha çıkıyor karşımıza... Ama bu gezgin rüzgârı kim hangi renge boyayabilir? Rüzgâr hangi renkle durdurulabilir? Elbette sorumluluğun rengi sarıyla... Biz bulabilirsek eğer yeteri kadar sarı rengi öyle sağlamlaşırız ki, hiçbir vahşi rüzgâr uçuramaz evimizi. Gereken, yeteri kadar sarı rengi bulmak sadece... Sırtımızda taşıdığımız sarsıcı sorumluluk... Bir ineğin boynuzlarında taşınan ağır sorumluluk ya da Doğu Afrika'da...

İlginç renklere boyanmış hayvanlarla anlatılmış deprem bir kez daha, Doğu Afrika'da. Bu sefer büyük bir balığın üzerindeki taşı ayaklarının altında tutan bir ineğin boynuzlarında Dünya... İnek yorulunca, Dünya'yı diğer boynuzuna geçiriyor ve deprem oluyor. Peki, Doğu Afrikalılara göre ne renk deprem? Onlarınki yaratıcılığın rengi olmalı. Ve sonsuz düş gücünün... Böyle genç zihinlerle durdurulabilir ancak depremler. Ama önemli olan yaratmanın rengini bulmak... Yaratmak, durmadan bıkmadan, ne kadar büyüdüğünü önemsemeden yaratmak... Elimizden geldiğince yaratmak... Devleri yaratmak...

Batı Afrikalılara göre ise Dünya, devlerin ülkesi! Onların sırtında ayakta duran bir yapıya sahip... Onlara göre Dünya, bir dev ve koca bir dağın arasında yatay bir disk şeklinde. Dev Dünya'yı, karısı ise gökyüzünü taşıyor. Dev karısına her sarıldığında ise deprem oluyor! İşte, aşk budur! Sırtındaki koca yüke rağmen sarılmak sevdiğine. Bu, devlerin aşkıdır. Deprem, bu devin ve karısının aşkları sonucunda oluyorsa hep, varsın olsun! Yeter ki bir yerlerde, yürekler kavuşsun. Yürekler... Acımasın ama... Büyük yıkımlarla, büyük kıyımlarla paramparça olan yürekler... En iyi örneklerinden birini pek taze yaşadık...

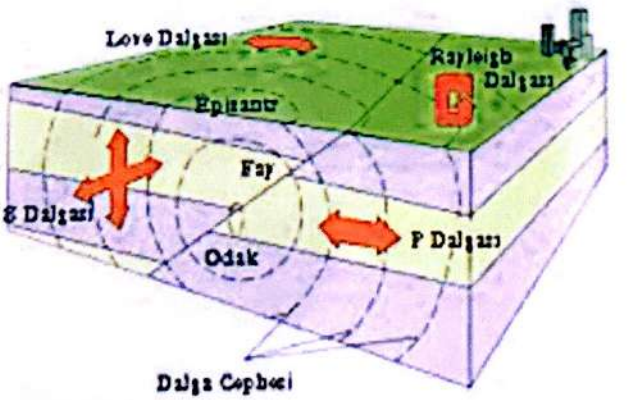

Ve gelelim Japonya'ya... Japonya'da, adaları sırtında taşıyan Namazu isimli büyük bir kedi balığının denizin altında kıvrılmış halde durduğu, diğer taraftan Tanrı Naimyojin'in kafası üzerinde çok ağır bir taş olduğundan hareket edemediği ve bir ara balık hareket ettiğinde ise Naimyojin'in dikkati dağıldığı için yerin sarsıldığı sanılıyordu. Japonya... Depremin "Bu ülke gelişmiş bir ülke, ben bunu sarsmayayım." gibi bir cümle kurmadığının kanıtı... Bu ülke Japonya bile olsa, kıvrılıp birbirinin altına giren kıtalar –yoksa kedi balıkları mı demeliydim- her halükarda deprem yaratıyor. Ancak, Japonya zaten bir deprem bekliyordu. Onu asıl sarsan, depremin ardından gelen tsunamiydi. Depreme hazırlıklıydı Japonya ama böylesi bir tsunami onun tüm renklerini süpürüp götürdü. Tüm neşesini... Yalnız insanların gözlerindeki bilgi ışıltısını götüremedi azgın dalga. Işık yıkanmaz çünkü. Işık, renge hayat dokunuşunu veren varlıktır. Işık olmazsa renk olmaz. Ve Japonların acı dolu gözlerindeki ışıltı, sönmez. Çünkü onlar, depreme dayanıksız binalar yapsalardı, çok daha fazla can düşecekti toprağa, karışacaktı suya. Ama onlar sorumluluğun sarısını bütün hücrelerinde taşıyorlar gururla. Ve bu yüzden onlar, yaşadıkları bunca felakete karşı hala renkliler, ayaktalar! Eskiden hangi Namazu'yu düşünürse düşünsün, Japonya, depremin savaşçısıdır. Ve onu yenebilen tek savaşçıdır.

AKARSAK
Zarif bir hüzündür bembeyaz dolaşan kuğuya bakarsak
Mücevher titreşimleriyle müteredditbir akşam suya bakarsak
Fazlasıyla ısındı deniz kaynadı kaynayacak
Dipten bir deprem yaklaşıyor suyun üzerindeki buğuya bakarsak
Ne kadar yoksul ve çıplak görünürse görünsün ağaçlar
O kadar yakındır ilkbahar özsuyu yürümüş dallara uğultuyla bakarsak
(Attila İLHAN)

Depremin renkleri vardır. Önemli olan, bu renklerin tuvaldeki karşılıklarını doğru bulabilmektir. Bulunamazsa, öldürür deprem. Ve sorumluluğun sarısı yoksa etrafta...

Aslında deprem, yerkürede taşkürenin altındaki magma üzerinde hareket eden levhaların hareketleri ile ifade edilebilir. Depremi inceleyen bilim dalına sismoloji denir. Renksiz dalgalar gönderir deprem yeryüzüne ve her çırpılışta yeryüzü, yıkıp gider canlarımızı. Bu doğal felaketten korunmak için depreme dayanıklı binalar yapılmalıdır.

Deprem tam olarak, Primer, Sekonder, Love ve Rayleigh dalgalarından oluşur. Bu dalgalardan ilki Primer dalgasıdır ve yeryüzüne ulaşıp depremi bir dakika kadar önceden haber verebilir. Çok koyu bir renge boyamaz Dünya'yı. Yani çok yıkıcı değildir. Ancak, sonraki koyu lekelerin ilk damlalarıdır. Sekonder dalgalar ise yıkım etkisi yüksek, oldukça koyuya boyayan dalgalardır. Acıtır. Love dalgaları ise en hızlı dalgalardır. Rayleigh dalgalarından çok az önce görünür sismograflarda ve onlardan çok az önce boyar karanlığına. Rayleigh dalgaları ise hemen hemen en çok hissedilen dalgalardır. Çok daha fazla kişi bilir onun rengini.

Depremin rengi deyip duruyoruz ya, peki;
Nedir bu "depremin rengi"?
Depremin rengi, korkunun rengidir. Endişenin, felaketin... Ama her ne renk alırsanız alın fırçanıza, her zaman beyaz olmalı bu renklerin karışımı... Huzurun beyazı...

Metehan ÖZTÜRK

Müzik... İnsan ruhunun gıdası, seslerin insan ruhuna dokunuşu. Her insan yaşamaya başlamasından itibaren müzik ile tanışır. Bazen fark etmeden bazen de içten gelen bir tutkuyla seslere bağlanır, duyguları bu sesler ile hisseder. Bilenler bilir müzik insan için vazgeçilmez bir tutkudur. Tabi ki bu tutku gerçek müziğin farkına varanlar, notaların arasına saklanan duyguları hissedebilenler içindir. Peki nedir bu müzik? Bence müzik, duyguların sese dökülmüş halidir. Sesin doğru ellerde şekillenmesi, hislerle bütünleşmesi ve bazen de sözler ile tamamlanmasıdır. Sevgiyi, coşkuyu , öfkeyi , mutluluğu ve daha birçok duyguyu anlatır bize müzik. Emek ister, seslere anlam yükleyebilme ustalığı ister. Ama bu emek, günümüzde sıkça karşılaştığımız, stüdyoya girip elektronik ortamda defalarca değiştirilen ve yapaylaşan sesler oluşturmak değildir. Her müzik içinde doğadan bir parça bulundurmak zorundadır bence. Çünkü müzik doğadaki seslerin taklidi ile başlamaştır ve insan, içinde doğayı taşımaktadır. Ancak çağımızda birçok şeyin yapaylaşması ile müzik de bundan nasibini almıştır. Emek verilmeden, ticari amaç ile hazırlanan müzikler günümüzde yaygınlık kazandı. Öyle ki bu müzikler artık her ortamda çalınmakta ve birçok kişi tarafından dinlenmekte. Buna karşın gerçek müzik dinleyen, ticari müziğin ruhsuzluğuna karşı çıkan pek çok insan da var. Bağlama, gitar veya keman çalan ya da bunları çalmayı öğrenen arkadaşlarımızın olduğu gibi.

Ticaret değil müzik diyebilmeli, dinlediğimiz müzikte anlamsız sözler değil duygular aramalı, insanı tekdüzeleştiren basit ritimleri değil müzikal kaliteyi yansıtan özlü müzikler dinlemeliyiz. Bunları yapabilmek için pek çok seçeneğimiz var. En yakınımızda kendi kültürümüzün duygu yoğunluklu müziklerini dinleyebiliriz. Duygudan yoksun piyasa müziklerini havalı bulmak yerine dönüp bir de kendi müziğimizi yüceltebiliriz. Bunların yanında kaliteli bulduğumuz emek vererek hazırlanmış pek çok müzik türüne de ulaşabiliriz. Gerçek müzik dinlemek isteyen insanlar için bunları yapabilmek zor olmasa gerek. ***Ve son olarak da müziğe saygı duymamız gerektiğini düşünüyorum.***

METAL

İnsanın içini parçalayan gitar riffleri, her şeyi yerden yere vuran davul ritimleri, hızına yetişilemeyen sololar, yerleri inleten baslar.. Metal işareti (\m/) yaparak kafa sallayanları, elindeki hayali gitar ile kendinden geçenleri, birbiriyle itişip duranları görür gibiyim.

Dünyanın pek çok yerinde göz ardı edilmesine, lanetlenmesine ve önyargılar ile sıklıkla karşılaşmasına alışık olunan metalin peşinde sürüklediği kitle de bir o kadar çoktur. Protest bir müzik olması güç, öfke, acı, ölüm, savaş, din, tarih, siyaset gibi ilgi çekici ve insani sorunları işleyen pek çok konuyu dile getirmesi ile bu denli çok hayran kitlesini peşinde sürüklemesi çok da şaşılacak bir durum değildir. Megadeth, Kreator gibi politik olaylara değinenleri, Iron Maiden gibi epik tarzda eserleri olanları, Manowar gibi mitoliji ile ilgili eserler verenleri, Iced Earth gibi kader, günah, cennet, cehennem ve kıyamet gibi ilahi temalara eğilimli grupları ve daha pek çok çeşide rastlayabilir, sololar, riffler içinde kendinizi kaybedip farklı duygular içinde kendinizi bulabilirsiniz.

Kök konusunu işlerken metalin köklerine bakmadan da olmaz tabiî ki. Metal müziğin kökenine bakarsak bu müzik ile ilgilenen kişilerin, metal müziğin doğuşu hakkında ayrışma içinde olduklarını görürüz. 1966-1970 arası dönemde ismi duyulan heavy metal gruplarından bu müziği ilk kimin yaptığı hâlâ bir tartışma konusu. İlk heavy metal grubu kimilerince Led Zeppelin, kimilerine göre Deep Purple. Kısa bir dönem parlayıp çabucak sönen Blue Cheer grubu olduğunu söyleyenler de bulunmakta. Ancak müzikal açıdan en güçlü aday kuşkusuz ki Black Sabbath'tır. Metal ruhunu riff denilen küçük sololarla birleştiren blues müziğe metalin o sert havasını kazandırarak heavy metali oluşturan kişinin Tony Iommi (Black Sabbath) olduğu söylenir. Tüyler ürperten bu müzik başlangıcını Black Sabbath'ın kullandığı korkutucu müzikal yapıya borçludur. Black Sabbath ileriki dönemde pek çok metal grubunun ilham kaynağı olmuş, müzik, sahne, görünüm gibi konularda gruplara yön göstermiştir. İlerleyen dönemlerde metal grupları daha sert, melodik ve hızlı olmaya başlamış, güçlü vokaller ve ek müzik aletleri ile müzik zenginleşmiştir.

Blues gamında bulunan beşli bemol aralığı şeytanın aralığı olarak isimlendirilir. Triton denen bu aralığın ismi Ortaçağa dayanmaktadır. Ortaçağda tritona şeytan aralığı denmesinin sebebi o dönemde tritonun şeytanı çağırmak için kullanıldığına inanılması ve çıkan sesin korkutucu ve itici bulunmasıdır.

Ancak metal sadece korkutucu bir tarz değildir. Solo ve ritim gitarlar, bas gitar, davul ve vokal metal gruplarının temelini oluşturur. Gitarlarda kullanılan distorsiyon tonu metale has sertliği yansıtır. Distorsiyon ve diğer efektler, sesi daha kalınlaştırmak içindir. Heavy metal vokalleri şarkıda çok fazla değişik ses çıkarabilirler. Temiz vokallerden gırtlaklara, gırtlaklardan çığlıklara kadar. Sesinin en yüksek perdesi ile katılan körük gibi bir ciğeri olan bir şarkıcıya ihtiyaç vardır. Gelin bir de Heavy Metalin köklerinin daha eski zamanlarda uzandığı yerlere bakalım. Heavy metal klasik bir kökene dayanmaktadır. Klasik müzik sanatçısı Wagner az önce bahsettiğim tritonu müziğinde kullanmıştır. Orkestrasında kullandığı baslar da salonları inletecek cinsten olmuştur. Bugünün teknolojisinden yoksun olduğundan salonun her tarafına ulaşabilecek güçte büyük orkestralarla çalınan klasik müzik ve virtüözlük derecesinde, doğaçlama çalan klasik müzik sanatçıları bugünün metal müzik sanatçıları ile bağdaşmakta ve metalin köklerinden birini oluşturmaktadır. Dinleyici kitlesi de göz önüne alındığında sıkı dinleyicilerin iki müzik türünü de beğendiklerini görürüz.

Heavy metalin köklerinden biri de kuşkusuz ki blues'dur. Tıpkı bütün Rock'n Roll müziğin kökeni olduğu gibi. Blues, kölelerin ve baskı altında kalan insanların oluşturduğu özünde hüzünlü ve isyan eden bir müziktir. Baskı altında arayış içinde olanların çevrenin olumsuzluklarına karşı gelenlerin oluşturduğu bir müziktir. Metalle alâkaları da burada başlar. Efsane metal grupları da refah içinde doğmamış ve şarkılarında olumsuzlukları dile getirmişlerdir. Bastırılmışlıklar içinde gelişmiş ve insanların içinde büyük bir yer edinmiştir.

Bu köklerle günümüze gelen metal pek çok alt dala ayrılmıştır. Kısaca isimlerini verecek olursak Black metal, Death metal, Gothic metal, Power metal, Progresif metal, Speed metal, Senfonik metal, Thrash metal çeşitliliği anlamakta iyi örneklerdir.

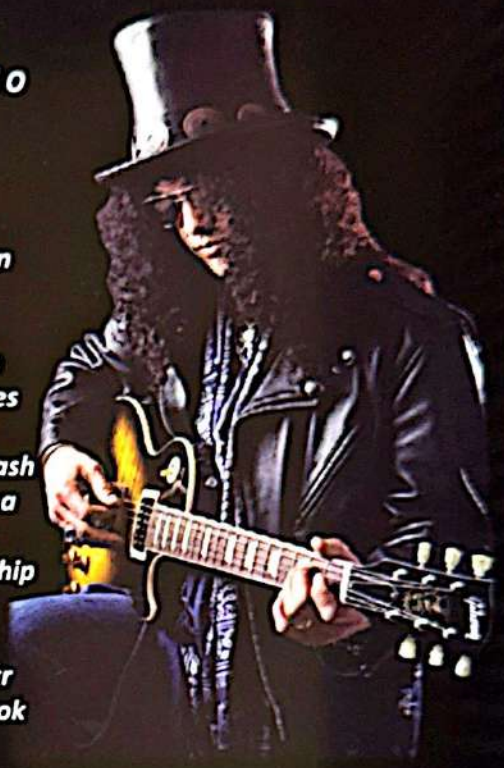
Metal popülerliği kabul etmemektir. Kendi fikirleri ile insanlara cevap verebilmektir. Kendine güven duymaktır. Garip olmaya çalışmak değil, garipliğin değişken olduğunu kabul etmektir. Hayal gücünü kullanmaktır. Kötü olanı yaparak ilgi çekmek değil, iyiyi seçebilmektir. Metali bir kültür yapan da müzik ve dinleyenlerin oluşturduğu topluluk ruhudur. En azından bir dinleyici olarak benim görüşlerim ve anlatmak istediklerim bunlar. Gerisini yorumunuza bırakıyorum sevgili AFL öğrencileri.

müzik ikonları

Bilal KOYUNCU & Cansın Ayça ACAY

Slash

Aslında Slash'ı bilmeyenimiz yoktur (Tabii Cansın hariç :D). Blues müziği içimizde yaşatan muhteşem yaratıkl O yüzden Slash'ı tanıtalım dedik.Dünya'da çok fazla gitarist olmasına rağmen Slash yaşayan son Guitar Herolardan. İsterseniz biraz da onun hayatından bahsedelim:

Slash Guns N' Roses grubu ile ünlenen şu anda Velvet Revolver grubunun üyesi olan solo gitaristtir. Genç yaşta gitara başlayan Slash, lise yıllarının sonlarında günde 12 saat gitar çalışıyormuş (Onun bu azmini ne kadar kıskandığımızı belirtmemize gerek yoktur sanırım). Bunu ödevlerden daha mantıklı buluyordu. 80'lerin sonu ve 90'ların başlarında son derece popüler olan hard rock grubu Guns N' Roses'ın solo gitaristi, Gibson Les Paul, Dunlop Cry Baby, ve özellikle de fötr şapkasıyla özdeşleşmiş bunlardan ayrı düşünülemez olmuştur. "Turnede yeni yetme rock fanı gibiyim." diyen Slash bir röportajında "Turneye çıkarken yanına kaç tane gitar alıyorsun?" sorusuna şu yanıtı veriyor:

- Asıl gitarımı (gibson les paul) ve bir yedeğini ,ayrıca farklı akortlara sahip olan gitarlar,bir çift gövdeli ve yedeğini alıyorum. 14 tane kadar oluyor.

Yaz kış deri giyen gitarist; rock müziği, yaşam felsefesi olarak benimseyenlerin gerçekten bir numaralı gözdesi şu anda. Bu deri ceket ve fötr şapkası ayrıca aşığı olduğumuz gipson les paulları kullanması bizim gibi bir çok kişiyi delirtmeye yetiyor.

Sayfamızın geri kalanında biraz da yaylı çalgıları konuşturan, onları yaşamımızın birer parçası haline getiren sanatçı ve gruplardan bahsedeceğiz.

Cihat Aşkın

Tüm dünya tarafından tanınan ünlü kemanistimiz Cihat Aşkın, Klasik Batı Müziğinin yanı sıra Anadolu'nun ezgilerini de yorumladığından dolayı ülkemizde "Bu Toprağın Kemancısı" olarak tanınmaktadır. Edebiyat Öğretmenimiz Altınsoy'un onun hakkındaki yorumları şu şekilde: "Tam bir Anadolu insanı. Eline sanki bağlama daha çok yakışıyor ama kemanı da gayet güzel konuşturuyor." Aşkın, ilkokula başladığında alınan mandoliniyle notaları bilmeden ilk bestelerini yapmaya başladı. Sonraları, keman çalışına hayran olduğu Mesut Duran'dan ilk müzik derslerini almaya başladı. Aşkın, ilk orkestra konserini ise 16 yaşında İstanbul Devlet Senfoni Orkestrası'yla Tchaikovsky'nin Keman Konçertosu'nu çalarak verdi. 1998'de, Cumhuriyetin 75. yılı şerefine bugüne kadarki tüm Türk bestecilerinin keman için yazdığı eserleri araştırarak, arşivlenmesi, seslendirilmesi ve kaydedilmesini sağladı. Yurt dışında yaşadığı dönemlerde ülkesini çok özlediğini belirten ve bu sayede Anadolu müziklerini yorumlamaya başlayan Aşkın dinlemenizi kesinlikle tavsiye ettiğimiz sanatçılardan.

Apocalyptica

Şüphesiz ki Apocalyptica'yı buraya koyarken Altınsoy'un Apocalyptica sevdası geldi aklımıza :D

Ve biz de Apocalyptica delisi insanlar olarak kendimizi, bu sayfaya bu yazıyı koymazsak çok kötü hissedeceğimizi biliyorduk. Okulumuzda çok da az olmayan bir fan kitlesine sahip olan Apocalyptica'yı bir kez dinlediğiniz takdirde bir daha bırakamayacağınızı iddia ediyoruz. Tek yapmanız gerekenbir kez büyüsüne kapılmak.

Finlandiya'daki Sibelius Akademisi'nin çello bölümü öğrencileri olan ve müziğiyle, klasik müzik ve heavy metal arasındaki sınırın sanılanın aksine çok ince olduğunu düşündüren Apocalyptica grubu, dört gencin, yakın çevrelerine çaldıkları Metallica yorumlarıyla müzik çalışmalarına başladı. Esin kaynaklarının ünlü Rus klasik müzik bestecisi Dimitri Shostakovich olduğunu her fırsatta dile getiren grup elemanları, bu çalışmalarını mezuniyet törenlerinde sergilediklerinde ise tam anlamıyla kıyamet kopmuştu. Grup, Metallica parçalarını ezbere bilen seyircilerin de eşliğiyle öyle başarılı bir performans sergiledi ki, büyük plak şirketlerinden biriyle anlaşma başarısını gösterdiklerinde bu olayın üzerinden henüz bir hafta bile geçmemişti.

Çelloyla harikalar yaratan grubun müzikte çığır açtığını belirtmek gerek. 'Çelloyla Rock' anlayışını çıkararak bu yolda büyük mesafe katettiler. İnsanların onları sevmelerini sağlayan şey belki de kuralları yıkıp kendi doğrularına koşmalarıydı. Gerçekten Apocalyptica grubunu severek ve ilgiyle dinleyen fanları olarak "I Don't Care" adlı düetlerinidinlemelerini tavsiye ederiz. Metallica'dan da tanıdığımız "Nothing Else Matters" parçasına yaptıkları değişik yorum da bizi gerçekten hayretler içinde bırakan muhteşem bir eser.

Farid Farjad

"Kemanı Ağlatan Adam". İşte tüm dünya onu bu şekilde tanıyor. Biz nasıl mı tanıyoruz? Biz ona kısaca uzaylı diyoruz. Çünkü normal bir insanın kemanı o denli güzel çalabilmesine imkan yok. Farid Farjad'a bu sayfada yer vermemizin sebebi Cansın'ın yalvaran gözlerle bakıp onu idolü olarak gördüğünü söylemesi şüphesiz :D

Fars asıllı ve ABD vatandaşı olan Farjad dünyanın en iyi keman virtüözlerinden birisi olarak kabul edilir. 8 yaşından beri keman çalan Farjad 1979 yılındaki İran İslam Devrimi öncesinde İran'dan ayrılarak Kaliforniya'ya yerleşmiş ve ABD vatandaşı olmuştur. Sanatçı yıllardır Los Angeles'ta yaşamaktadır. Farjad'ın yalnızca keman ve piyano kullanarak oluşturduğu Anroozha (O Günler) isminde beş albümden oluşan bir serisi vardır. Ayrıca Golha Orkestrası adlı iki albümü daha bulunan Farjad bu albümlerinde kendi deyimiyle doğadaki hüznü notalara dökmüştür. Bir kez dinleyenin bir daha bırakamayacağı Farjad'ın en ünlü eserlerinden ikisi "Tangdam Deh" ve "Deyad Gity" dir. Bu iki eseri dinlediğiniz takdirde kesinlikle ondan vazgeçemeyeceksiniz. Özellikle Deyad Gity'yi dinlemenizi tavsiye ediyoruz. Bu parçanın kesinlikle onu yansıttığını ve değişik karakteriyle bütünleştiğini düşünüyoruz.

SİNEMA

Öncelikle hepinize merhaba AFL halkı; sinema bölümümüzde bu yıl IMDb'den esinlenerek bir AFL film veri tabanı kurmaya karar verdik.. İlk filmler bizden işte AFL'de en çok izlenen, beğenilen filmler:

Çağdaş İRGİN - Ezgi AÇIŞ

V For Vendetta

V olarak bilinen maskeli bir adam, geleceğin totaliter rejimle yönetilen İngilteresi'nde korkuyla sindirilmiş halkına egemenliği geri verebilmek için şiddete başvuran biridir. V İngiltere halkını, kendisiyle Guy Fawkes günü olan 5 Kasım'da Parlamento'nun çevresinde buluşmaya davet eder. Tarihten kokular da var filmde Barut Komplosu ve Guy Fawkes gibi, Guy Fawkes kahramınımızın ilham aldığı kişi..İzlemeyenler için söyleyelim 10/B sınıfındakiler başta böyle film mi olur derken sonra hepsi hayran kaldı...

Gladyatör

Kuzey orduları komutanı , Felix lejyonunun generali, gerçek imparator Marcus Aurelius'un sadık hizmetkarı, katledilmiş oğlun babası, katledilmiş kadının kocası, bu dünyada ya da diğerinde tüm intikamlarını alacak olan adam.... Maximus Decimus Meridius dediğinizi duyuyor gibiyiz..İzleyen herkesin bir dövüş sanatları veya kılıç kursuna katılmak istediği filmlerden "Gladyatör".. Ve film bittikten sonra yanınızda bir erkek varsa mutlaka kaçın çünkü kesinlikle izlediği taktikleri üstünüzde uygulamaya çalışacaktır..
(bknz: Çağdaş İ.,Enes Yıldırım...)

The Godfather

İzleyen herkeste bir mafya aşkı uyandıran bir film.. Hatta izledikten sonra onun gibi konuşmaya çalışan Onurcan gibi arkadaşlarımızda vardır.. (elinde kedi varmış gibi saçlarını okşar ve sesini gırtlak kanseri gibi çıkartır..) Onurcan bu filmde Marlon Brando'yu örnek alsa da tüm dünya Al Pacino'nun doğuşunu bu üçlüde izledi. Sonradan oyunu da çıkarılan film çok ilgi topladı ve beğenildi. Oyunu yetersiz olsa da film harika izleyin izlettirin..

A Beatiful Mind

Mükemmel bir dahi, bir matematikçi, bir gizli ajan,bir eş.. Şizofren olduğunu bilmeden Princeton Üniversitesi'ni bitiren ve aldığı sonuçla Wheleer Labovatuarı denilen ülkenin en iyi çalışma grubuna katılan kahramanımız çalışırken öğrencilere ders verdiği bir sırada hayat arkadaşını da buluyor. Ama her şey yolunda giderken bir sorun var o pentagon için hayali olarak çalışmaya devam ediyor.. Hastalık ilerliyor tedavi altına alınıyor ama eşi ona her zaman olduğu gibi güveniyor beraber yaşıyor ve son anda çocuğu boğulmak üzereyken hastalığının farkına varıyor çünkü hayali arkadaşları hiç büyümüyor.. Sorununu farkedip üniversitede çalışmak istiyor ona bir oda ve bir beyin zaten yeter, yıllarca hergün üniversiteye gidip düşünüyor ve bir gün bir matematikçinin sahip olabileceği en büyük onur ona bahşediliyor...Bu mükemmel film bizi aramızdaki matematikçi arkadaşların şizofren mi olduğu sorusunu bize sordurtmaya başladı: Melikşah adlı arkadaşımızın garip davranışları ve korkutucu matematik aşkı şimdiden onda bir potansiyel görmemize neden oldu..

Elizabeth: Altın Çağ

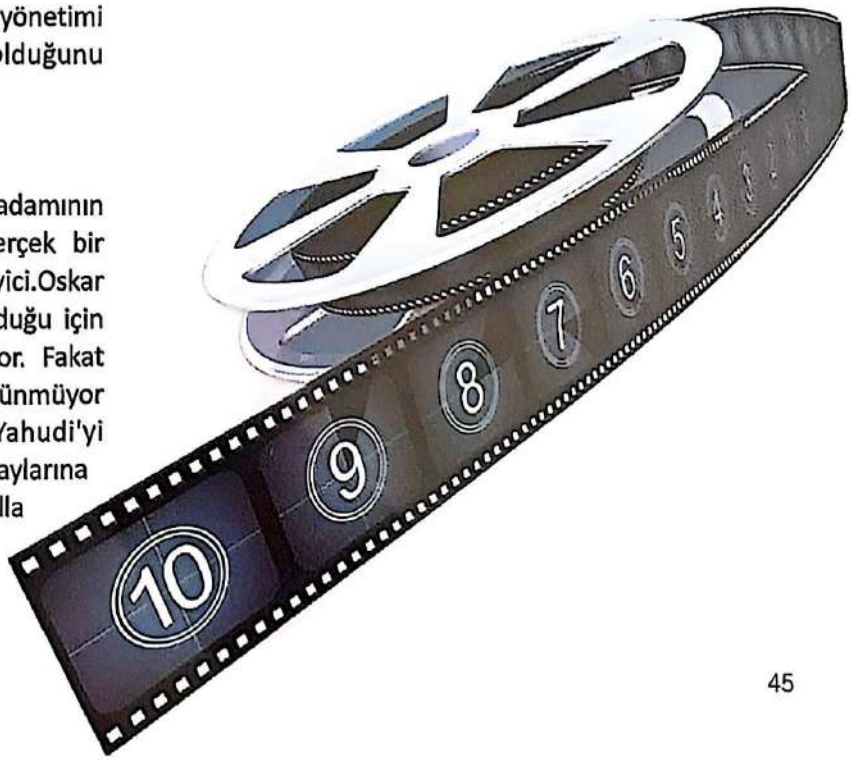
45 yıl tahtta kalan I. Elizabeth'in tahtını İskoçya Kraliçesi kuzeni Mary Stuart, İspanya Kralı Philip ile birlikte ele geçirmek için güçlerini birleştirirler. Türlü komplolar düzenlerler. Ve tüm bunlarla birlikte kraliçe bir denizciye , Raleigh'e aşıktır. Bu denizciye olan aşkı sarayda hoş karşılanmamaktadır. Duyguları ve görevleri arasındaki dengeyi korumakta zorlanmaktadır.neyse ki sadık danışmanı Sir Francis Walsingham onu olabilecek her türlü tehlikeden koruyor. Sarayda herkes Elizabeth'in tahttan inmesi için güçlerini birleştirmişken, Raleigh bile kandırılarak bu işe ortak ediliyor, Elizabeth tüm yönetimi eline alıyor ve herkese kraliçenin kim olduğunu gösteriyor.

Schindler'in Listesi

Nazi almanyasında Oskar Schindler adlı bir işadamının gerçek hayat hikayesi anlatılıyor filmde. Gerçek bir insanlık örneği özellikle son sahnesi çok etkileyici.Oskar S. Adlı işadamı ilk başlarda ucuza iş gücü olduğu için toplama kamplarındaki Yahudileri satın alıyor. Fakat sonra onların yaşadıklarını gördükçe parayı düşünmüyor artık,elindeki bütün parayı daha fazla Yahudi'yi soykırımdan kurtarmak için harcıyor.Nazi subaylarına rüşvet veriyor,onları eğlendiriyor ve bu yolla yaklaşık 1100 Yahudi'nin hayatı kurtarılıyor.Fakat savaştan sonra beş parası kalmayan Schindler iş hayatında bir türlü tutunamıyor birkaç kez iflas ediyor.Fakir bir halde hayata veda ediyor. Vasiyeti üzerine Kudüs'e gömülüyor. Schindler'in bu iyiliği neden yaptığı bilinmiyor; ama bir sözünde "Benim için çalışan insanları tanıdım... İnsanları tanıdığınızda, onlara karşı insanlar gibi davranırsınız" diyor.Bence yeterince açıklayıcı..

Pearl Harbour

Filmin her yanına Amerikan milliyetçiliği işlemiş olsa da izlemeye değer bir film . Rafe ve Danny çocukluk arkadaşı iki uçak tutkunudur.Hava kuvvetlerine kaydolurlar. Rafe, donanmada çalışan hemşire Evelyn ile tanışır. Kahraman olabilmek için İngiltere'ye gönüllü pilot olarak gider. Fakat bir gün Evelyn'e kötü haber gelir, Rafe kaza yapmış uçağı denize düşmüştür. Sonrasında Evelyn ile Danny'nin görev yerleri Hawaii'deki Pearl Harbor olarak değiştirilir. Zamanla Evelyn ve Danny yakınlaşırlar. Amerika'nın Avrupa'ya yardım göndermesi Japonlarının canını sıkmaktadır. Barış görüşmeleriyle Amerikayı oyalarlarken bir yandan Pearl Harbour'a saldırı planlarını devreye sokarlar.Birden Rafe geri döner,meğer kazadan kurtulmuştur. Ama geldiğinde gördüğü manzara pek hoşuna gitmeyecektir. Rafe'in geldiğinin ertesi sabahı Japonlar ani bir baskınla Amerikalıları şoka uğratır. Neredeyse bütün pistleri, yakıt depolarını, uçaklarını bombalarlar. Rafe, Danny ve birkaç arkadaşı ellerindeki sınırlı malzeme ile karşı koyarlar öyle ki kahraman iki pilotumuz koca Japon kuvvetlerini darmadağın ederler. Bize saldırdılar biz de onları dağıtırız ne olacak, vari bir tavırla Japonya'ya karşı koyacaklardır.

TİYATRO

AYDINLI BİR TİYATRO SEVDALISI:

ŞÜKRAN GÜNGÖR

Pelin DOĞAN

Bu kasımda Kraliçe Lear adlı tiyatro oyunu Aydın'a geldi. Yıldız Kenter'in oynadığını duyunca bu tiyatro oyununa gitmem gerektiğini düşündüm. Bu usta oyuncuyu sahnede bir kez olsun görmek istiyordum. Yıldız Kenter bu oyunu eşinin adını taşıyan Şükran Güngör Tiyatro Salonunda oynayacaktı.

Tiyatro salonuna girdikten sonra heyecanla perdenin açılmasını bekledim. Perde açıldıktan sonra unutulmaz bir tiyatro izledim.İki saat boyunca bu büyük ustayı hayranlıkla izledim. Kraliçe Lear'a ilişkin beni en çok şaşırtan şey Yıldız Kenter'in 82 yaşında olmasına rağmen amuda kalkmasıydı. -17 yaşında olmama rağmen bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum. -Kraliçe Lear konusuyla da çok güzel bir oyundu. Toplumda oluşan kadına dair önyargıları kırma amacını taşıyordu. "Kadınların sadece belli işleri yapabileceği diğerlerini erkeklerin yapabileceği" önyargısını kıran bir oyundu. Bir kadının da bir erkek gibi marangozluk,kasaplık,şoförlük yapabileceğini anlatıyordu. Bunun içinde Shakespeare'in o ünlü trajedisi "Kral Lear" bu oyunda olmuştu "Kraliçe Lear".

Bu oyundan sonra içimde tiyatroya,Yıldız Kenter'e ve Shakespeare'e karşı bir merak uyandı.Hemen bu konuları araştırmaya başladım. Yıldız Kenter'in hayatını araştırırken eşi Şükran Güngör'ün Aydınlı olduğunu öğrendim. Bu büyük tiyatrocunun hayatını internetten araştırmak istedim fakat yeterli bilgiye ulaşamadım. Alanının dışında da müthiş bir genel kültüre sahip olan Matematik öğretmenimiz Nihat Afşin'den Şükran Güngör'ün kuzeni olan Yalçın Dinçer'in Aydın'da yaşadığını öğrenince ona ulaştım. Bana Şükran Güngör'e ilişkin bildiği her şeyi anlatarak bu konuda çok yardımcı olan Yalçın Dinçer'e sonsuz teşekkürler...

Yalçın Dinçer

"1926 yılında Aydın'ın Çine ilçesinde minicik bir bebek coşkuyla açtı gözlerini dünyaya. Çocukluğunda başlayan tiyatro sevgisi onu ilkokul yıllarında Çine Halkevi'ne yöneltti. Lise yıllarını bir kısmı Manisa'da bir kısmı Denizli'de yatılı olarak geçti. Liseyi bitirince İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girdi. Tüm hayatını değiştirecek o ilanı üniversite ikinci sınıftayken gördü. Bu ilanı Muhsin Ertuğrul vermişti.

Muhsin Ertuğrul-Türk tiyatrosunun alfabesini yazan kişi- 1954 yılında devlet tiyatrosundan ayrılıp özel bir tiyatro kurdu. "Küçük Sahne" adlı bu tiyatroya oyuncu bulmak için üniversitelere ilanlar verdi. Bu ilanlarda bir tek şartı vardı. O da başvuracak kişilerin küçük çaplı da olsa tiyatro deneyiminin olması.İşte Türk tiyatrosunun devleri bu elemelerde seçildi. Bu usta tiyatrocularımızdan bazıları; Sadri Alışık, Çolpan İlhan, Lale Oraloğlu, Kamuran Yüce, Cahit Irgat ve Şükran Güngör...

Profesyonel oyunculuğa Küçük Sahne'de Fareler ve İnsanlar oyunuyla adım atan Şükran Güngör, çocukluğunda başlayan ve yıllar geçtikçe tüm benliğini saran tiyatro aşkı için üniversiteyi bıraktı.

Takvimler 1958 yılını gösterdiğinde Şükran Güngör vatani görevini yapmaya Ankara'nın o zamanlar kasabası olan Polatlı'ya gitti. Askerliğini yedek subay olarak yaptı.

Askerde onun tiyatrocu olduğunu öğrenen komutanı sanata karşı duyarlı bir insandı. Onun Ankara Devlet Tiyarosu'nda oynamasına izin verdi. Böylece Şükran Güngör 1958-1959 yılları arasında Ankara Devlet Tiyatrosu'nda oynadı. Ankara'da ömür boyu çok sevdiği eşi Yıldız Kenter'le tanıştı. Şükran Güngör askerliği bitince Yıldız Kenter ve Yıldız Kenter'in küçük kardeşi Müşfik Kenter'le birlikte İstanbul'a döndü. İstanbul'da Site Tiyatrosu'nu kurdular. Tiyatronun bu iki ustası –Yıldız Kenter ve Şükran Güngör- 1964 kasımında çok güzel bir düğünle evlendiler. Beyoğlu'nda Dormen Tiyatrosu binası içinde Kent Oyuncuları ismiyle oyunlarını sergilediler. Bundan birkaç yıl sonra da kendi binalarını alıp Kenter Tiyatrosu'nu kurdular. Burada 100'den fazla oyun sergilediler. Bu arada Kenterler sinemaya da yöneldi. Şükran Güngör Güle Güle isimli filmiyle Antalya Film Şenliği'nde "En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu" ödülünü aldı. Büyük Adam Küçük Aşk isimli filmiyle ise Ankara Film Festivali'nde "En İyi Erkek Oyuncu" ödülünü aldı. Aldığı en büyük ödüllerden biri de 13. Uluslararası İstanbul Tiyatro Festivali'nde "Yaşam Boyu Başarı" ödülüdür. Canım Kocacığım dizisinde oynarken pankreas kanseri olduğunu öğrenen Şükran Güngör hastalığı iyice ilerleyinceye kadar dizide oynamaya devam etti."

Şükran Güngör'ün pankreas kanseri olduğunu duyan Yalçın Dinçer çok sevdiği Şükran Ağabeyinin yıllar önce ona verdiği bir görevi anımsadı. Şükran Güngör ondan Çine Tiyatrosu'nun tarihi hakkında bir kitap yazmasını istemişti. Fakat o zamanlar Yalçın Dinçer bu işe

yeterli zaman ayıramamıştı. Şükran Ağabeyinin kanser hastası olduğunu öğrenince bu konuda haftalarca araştırma yapıyor Yalçın Dinçer. Gecelerce durmadan yazıyor ve sonunda "Öyle Bir Sevda Ki" adlı kitabını bitirip Şükran Güngör'e gösteriyor. Şükran Güngör bu kitabı görünce çok mutlu oluyor. Şükran Güngör memleketine sahip çıkan ve memleketini çok seven bir tiyatrocuydu. Umarım biz Aydınlılar da bundan sonra bu usta sanatçıya daha çok sahip çıkarız.

Tarih 15 Eylül 2002 olduğunda, Çine'de gözlerini dünyaya coşkuyla açan bebek tiyatro aşkıyla dolu dolu geçen bir ömrün arkasından gözlerini son kez kapattı."

Resim

Mustafa KILINÇ

JAPON KÜLTÜRÜNDEN PARÇALAR

Birçok insan "Japonlar yapmış!" diye tabir ederek Japonların başarılarına olan hayranlıklarını dile getirmektedir. Buradaki sorun bu birçok insanın birçoğu maalesef ki sadece "Japonlar yapmış!"demekle yetiniyor.Bu başarının nereden geldiğini araştırmak çok az insanın aklına geliyor.Şu an siz de bu başarının nerden geldiğini düşünüyorsanız siz de bu gruba dahil oldunuz demektir. Bu yazıyı okuyarak bu başarıya nasıl ulaştıklarını öğrenmeniz mümkün olmayacak. Çünkü yazımın konusu başarının sebebi değil. Bu başarılı insanların kültüründen bir parçayı anlatacağım. ANİME ve MANGA... Japon kültürünün birer parçası olan anime ve mangayla ben 7.sınıfta arkadaş tavsiyesiyle tanıştım.

漫 =man

画 =ga

Peki ne bu anime ve manga ? İnanması güç ama herkes biliyor ki Japonlar bir yılda kişi başına 25 kitap okuyor. (Türkiye'de bir yılda altı kişi bir kitap bitiriyor. Tabiî bu orana AFL öğrencileri dâhil değil. Çünkü AFL öğrencisi edebiyat öğretmenlerimiz sayesinde yılda 24 kitap okuyor.) Manga ise Japonların okumakta tercih ettiği kitapların %40'ını oluşturuyor.Manganın Türkçe anlamı serbest çizim demektir . Manga Türkiye'deki karikatür dergileri gibi haftalık çıkar.Çok uzun yıllar çıkan mangalar da vardır. Manga serbest çizim demek diye rast gele çizimler yapılmaz tabii ki de. Belli konuları olan karikatürlerden oluşan ***karakalem*** çalışmasıdır manga. Peki anime? Anime "animasyon"dan gelmektedir. **Çizgi filmle *eşdeğerdir.***

"Çalışmalarımda şu mesajı vermeye çalıştım: Bütün yaratıkları sevin! Canlı her şeyi sevin! "

Osamu Tezuka.

Bu söz manganın babasına aittir. Nasıl ki Avrupa'daki animasyonların bir numaralı şirketi Disney ise Japon mangasının da babası Osamu Tezuka'dır. Osamu Tezuka, Japonya'da çağdaş animenin öncüsü olarak kabul edilir. Genç yaşta 8 mm'lik kamerasıyla küçük animasyonlar çekmeye başlamış ve bu animasyonlarında Walt Disney ve Max Fleischer'ın eserlerinden ilham almıştır.

Resimde yetenekli olmasına rağmen, başlangıçta bilim ve böceklere olan merakı onu tıp eğitimine itmiştir. Henüz öğrenciyken 1947'de *New Treasure Island* (*Shin Takarajima*) eseriyle ilk başarısını elde etmiştir. Daha sonra her türde 400'den fazla esere imza atar: çocuk hikayeleri (*Unico*, *Beeko-Chan*), tarihsel ve psikolojik dramalar (*Adolf*, *Ayako*), 1953'te ilk shojo manga olan *Ribbon no kishi*, medikal drama *Black Jack* (1973), trajediler (*Shumari*), western (*Angel Gunfighter*), bilim kurgu (*Wonder 3*, *Metropolis*), tanınmış eserlerin kendi uyarlaması (*Manon Lescaut*, *Faust*, *King Kong*), fantastik eserler(*Vampire*, *The Three-Eyed One*), erotizm (*Pornographic Pictures*, *1.001 Nights* ve *Kleopatra*), mecha'lar (*Ambassador Magma*), biyografik eserler (*Buda*, *Hidamari no Ki*, *Ludwig B*), süper kahramanlar (*Big X*), samuray hikayeleri (*I'm Sarutobi*, *Dororo*), otobiyografi (*Makoto to Chiiko*) ... Başka bir büyük eseri ise,mitolojik manga *Phoenix*tir..

Astro Boy veya (1995 yılında Disney'in *Aslan Kral* filmini esinlendiren) *Jungle Taitei* (*Kimba the White Lion*), Tezuka'nın dünya çapında tanınmasını sağladı.

Tezuka'nın animasyon dünyasına da katkısı büyüktür. 1963 yılında, *Astro Boy*'un animeye uyarlanmasıyla Tezuka maliyeti son derece düşük olarak haftada yirmi altı dakikalık bölüm yayımlatarak sınırlı animasyonu başlatır.

Daha sonra kendi Anime stüdyolarını kurar (Mushi Productions). *Jumping* (1984), *Broken Down Film* (1985) ve *Legend of the Forest* (1987) gibi bir sürü animasyona imza atar. Ayrıca 2001 yılında Tezuka'nın mangası *Metropolis* yönetmen Rintaro tarafından bir animasyon filmine uyarlandı.

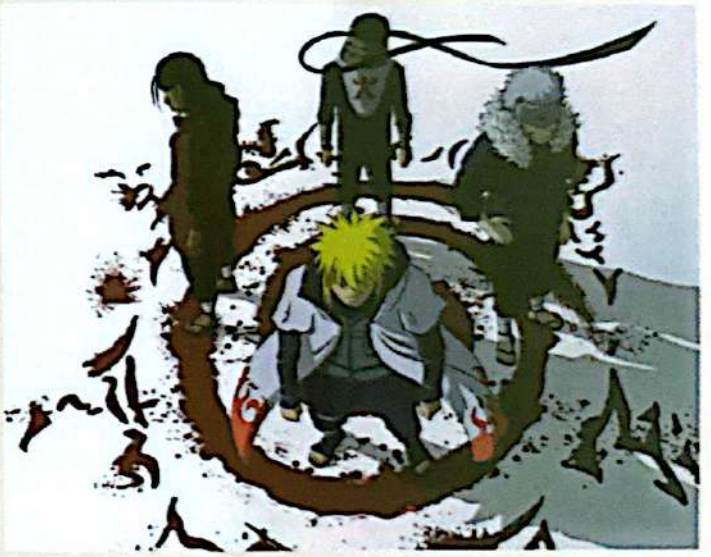

Osamu Tezuka 9 Şubat 1989'da mide kanserinden öldü. Japonya'da yirminci yüzyılın en popüler, en çok okunan ve takdir edilen yazarıdır.

Osamu Tezuka'nın önderliğinde gelişen manga günümüzde birçok örnekle karşımıza çıkmaktadır. Bu mangaların bir çoğunun sadece animelerini biliyoruz. Çünkü Türk toplumu olarak okumayı değil izlemeyi seviyoruz. Örneğin Pokemon'u herkes bilir. Pokemon bir animedir. Aynı zamanda da mangası da vardır. Hepimiz küçükken Pokemon'un çizgi filmini (anime) izledik.

Anime ve manga Japon toplumunun yaşattığı bir kültürdür. Eğer bu yazıyı okuyarak farklı kültürlere de hâkim olmaya karar verdiyseniz, anime ve manga benim tavsiyemdir. Günümüz anime ve mangalarından size tavsiyem Naruto'dur. Bu mangada Naruto'nun bir köyde geçen macera dolu hayatı anlatılır.

4 büyük Hokage:
Hokage: Naruto adlı mangada ülkeyi yöneten anlamındadır.

Sıkça Sorulan Sorular

Kardeşim bunları izleyince ne oluyor?

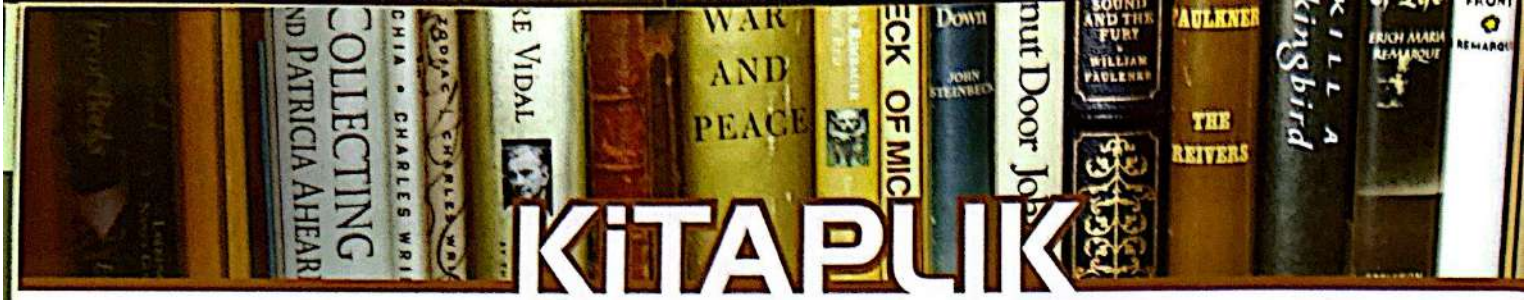
Cevap: Hiçbir şey olmuyor. İçindeki çocuksu ruhun hâlâ yaşaması sağlanıyor. Bir hobiye sahip olmuş oluyorsun.

Manga bir şarkı grubu mu?

Manga adlı şarkı grubu ismini Japon karikatürleri için kullanılan "manga"dan almıştır.

Sen çiziyor musun bari?

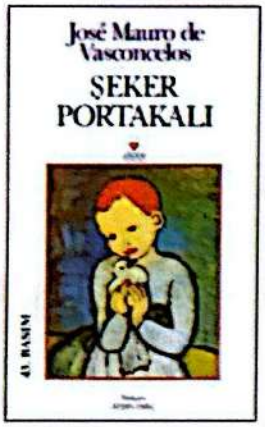
Cevap: Kendi çizimim:

ŞEYMA NUR PEKTAŞ - ÖZGÜN ÖZTÜRK -BERFİN ERDOĞAN

Köklerdir gövdeyi bir araya getiren. Onu toprağına bağlayıp, büyütürken besleyen... Ona özünü anımsatıp, yine geçmişine olan özlemini gideren... İçimize kazıdıklarımızdır, sökülmeyen. Gözyaşlarımızdır, kahkahalarımızla birleşen. Kitaplardır bizi hayata hazır hale getiren. Doğru yolu gösterirken bir taraftan da eğlendiren...

Bu sayımızda dergimizin konusuna uyarak, köklerimize inelim dedik. Okuduğumuz andan itibaren içimize işleyen, bizi derinden etkileyen kitapları hatırlayalım istedik. Öğretmen ve arkadaşlarımıza sorduk neydi küçükken sizi en çok etkileyen kitaplar ve onlardan şu cevapları aldık.

Hepimizin tahmin edebileceği gibi, en çok söylenen kitap "Şeker Portakalı" oldu. Şüphesiz, bizi bu kitapta en çok etkileyen nokta; küçücük bir bedendeki o kocaman dünyadır. Zézé'nin dünyayı keşfederken yaşadıklarına o saf çocuk kalbiyle bakarken, bir taraftan da onları bir yetişkin gibi yorumlayabilmesi, sizi kitabın içine hapseder. Bu kitabı ilk okuduğunuzda, ikinci kez; ikinci kez okuduğunuzda da üçüncü kez okumak isteyeceksiniz ve her seferinde gözyaşlarınıza hâkim olamayacaksınız.

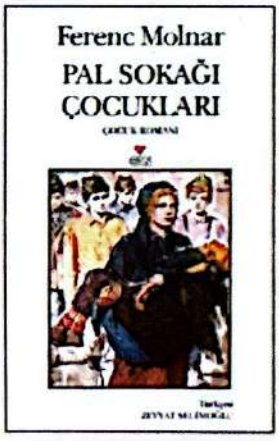
"Onu kestiler bile, baba; benim küçük şeker portakalım kesileli bir haftadan çok oluyor."

Bu kitabı okumaya başladığınızda, Bruno adında dokuz yaşındaki bir çocukla bir yolculuğa çıkacaksınız ve er geç Bruno ile birlikte bir tel örgüye varacaksınız. Böyle tel örgüler dünyanın dört bir yanında var. Umarız, asla rastlamak zorunda kalmazsınız.

Kitabı bitirdiğimizde kahramanımız Bruno'nun deyimiyle 'Gözlerim fal taşı gibi açılmış, ağzım O şeklini almıştı.'.

John Boyne eserinde çocuksu masumiyetin tertemiz güzelliğini, dünyayı keşfetme heyecanının tadını öyle güzel anlatıyor ki, yüreğimize dolan acıya rağmen kitabı gülümseyerek okuduk.

"Kendimi çok kötü hissettim. Niye arsa için savaşmak zorunda olduğumuzu düşünüyordum. Çünkü orası bizim ülkemizdi. Bizim oyun sahamız, öyle bir yer ki ateşler içinde olsak bile uğrunda savaşmalıyız. Arsa, bize göre bizim vatanımızdı çünkü."

Büyük bir kentte yaşayan iki çocuk topluluğunun çatışması işleniyor bu kitapta. Bir yanda, Pal Sokağı'nda yaşayan yoksul ailelerin çocukları var; öte yanda da, "Kızıl Gömlekliler" diye anılan daha seçkin ailelerin çocukları... Akıl dolu, sevgi dolu bir roman. Pal Sokağı Çocukları; kardeşliğin, dostluğun, dayanışmanın, dürüstlüğün, mertliğin, yurtseverliğin simgesi...

Aynı soruyu Edebiyat Öğretmenimiz Emine Altınsoy'a yönelttiğimizde, "Küçük Prenses" yanıtını aldık. Kitap hakkındaki düşünceleri şunlardı:

" İnsanın içinde bulunduğu şartların değişmesi, kötü bir durumdur. Kendini hep öyleymiş gibi hisseder. Hep prenses olarak geri geleceğimi düşünmüştüm. Uzun süre pelerin taktım."

Küçük Prenses'in kahramanı Sara; zengin olmasına rağmen paraya önem vermeyen, alçakgönüllü, gururlu, özeleştiri yeteneğine sahip bir çocuktur. Hindistan'da büyüyen Sara, yüzbaşı olan babası tarafından İngiltere'de bir yatılı okula verilir. Babasının beklenmedik ölümünün ardından, küçük Sara'nın okuldaki konumu da değişecektir.

Küçük Prenses, mutlu sonla ödüllendirilen bir sabrın hikâyesi...

Ne ailesi vardı ne de bir akrabası... Sahip olduğu tek şey bir kemandı. Müziğiyle insanların ruhlarına indi. Onlara kendini sevdirdi. Ve birçok dost kazandı. Amerikalı yazar Porter bu eserinde sanki kendi iç dünyasını anlatıyor...

"Küçük ev dağın yamacındaki ağaçların arasındaydı. David'in bakmaya bir türlü doyamadığı eşsiz bir manzara vardı.

Uzakta olan yemyeşil vadi, göl ve gümüş bir kurdeleyi andıran ırmak ufka doğru uzanıyordu. Çevrede yol yoktu. Yalnızca bir patika ormana kadar gidip, orada kayboluyordu. Küçük, sevimli ev doğanın içinde yapayalnızdı. Evin ön tarafındaki büyük odada da derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Oraya buraya atılmış notalar ve iki keman dikkati çekiyordu. Bu eve bir kadın elinin değmemiş olduğu da belliydi."

Şimdiye kadar yazdığımız kitaplar, köklerimize indiğimizde ulaştığımız kitaplardı. Şimdi yazacaklarımız ise AFL'de bugünlerde okunan kitaplar olacak.

"İnsan ki eşrefi mahlûkattır, içindeki semavi özü keşfetmekle yükümlüdür. Çıkacaksın yollara, kendine doğru git gidebildiğin kadar. Keşif boynumuzun borcudur. Kendimizi keşfetmek, aşkı keşfetmek, dünyayı keşfetmek, Öteki'ni keşfetmek..."

Şimdiye kadar okuduğumuz deneme kitapları arasında neredeyse en iyisi diyebileceğimiz nitelikte bir kitap. Denemelerin birbirinden ayrı olması, dilin yalınlığı, içtenliği ve akıcılığı; kitabı sıkılmadan okumamızı sağlıyor. Ayrıca; denemeleri destekleyen çizimler de sizi kitabın içine çekiyor.

"KAZANMAK ÜN VE TALİH, KAYBETMEK İSE KESİN ÖLÜM ANLAMINA GELİR. BU OYUNUN GALİBİNİN KARNI DOYACAK KAYBEDEN İSE ÖLÜMLE TANIŞACAK... AÇLIK OYUNLARI BAŞLASIN."

Gerçek olmayan bir dünya, sıra dışı bir anlatım, olağanüstü karakterler... Bu seri, ne yapıp edip sizi gerçek olmayan bu dünyaya hapsedecek.

Kitabevlerini Dolaştık...

Dergimiz ve sizler için Aydın'daki kitapçıları dolaştık ve onlara çeşitli sorular sorduk. Öncelikle Kazım Amca'mıza gittik. Sıla Kitabevi'nde bizlerin sorularına cevap veren Kazım amcamız Konyalıymış meğer. Ona Günebakan'dan bahsettiğimizde, babasının da daha önceden yedi yıl, edebiyat dergisi çıkardığını söyledi. Aydın'a büyük şeyler kazandırmayı başaran bu amcamızla kısa bir sohbete daldık; şimdi bu sohbete bir göz atalım:

-Aydın'da kitapçılıkla uğraşmak nasıl bir duygu sizce?

Son derece güzel bir duygu, ben bu işten çok keyif alıyorum. Elimden gelse, sabaha kadar bu dükkândan çıkmam.

-Aydın'da kitap okuma oranı nasıl?

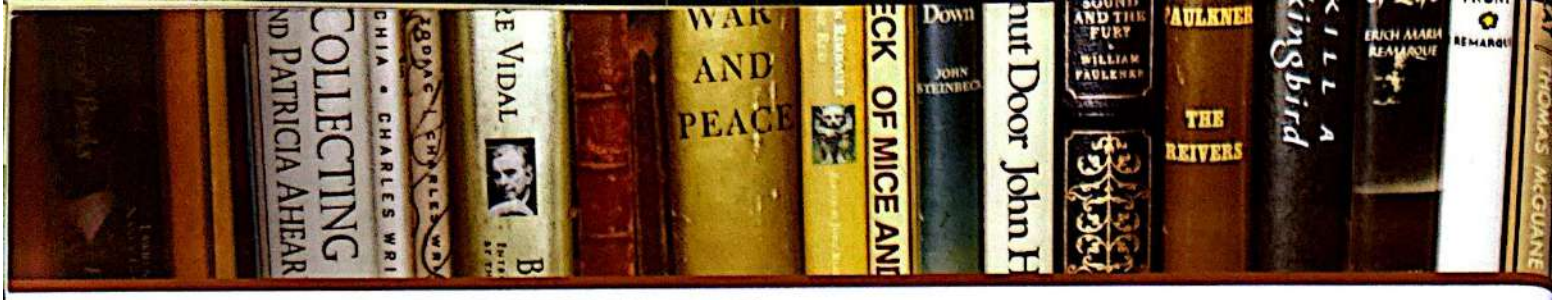
Az çok yani... Düşük denebilir. Bu beni üzüyor açıkçası.

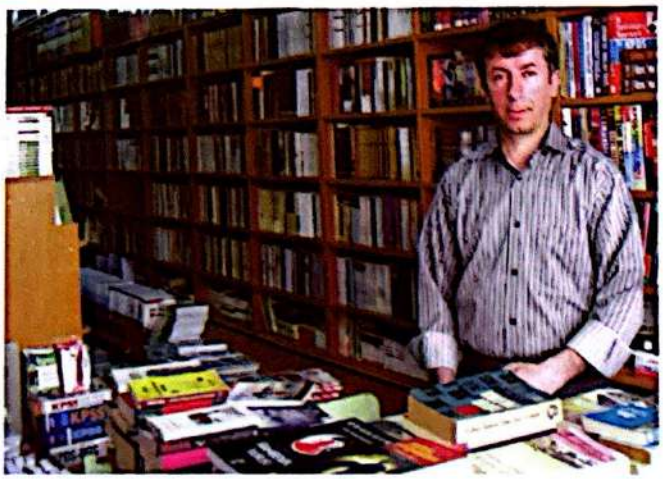
-Peki, kitap satan biri olarak; sizin kitaplarla aranız nasıl?

İster istemez, insan bu işle uğraşırken kitaplarla haşır neşir oluyor. Fakat zaten ben de, kitap okumayı çok seven bir insanım.

-Çocuklarınız varsa eğer, onlara kitap sevgisini aşılamak için özel bir çaba gösteriyor musunuz?

Üç tane kızım var. Kimseye zorla kitap okutamazsınız; fakat onlar okumayı çok seviyorlar.

-Bu meslekten hiç bıktığınız bir an oldu mu?

Hiçbir zaman olmadı. Sadece LYS, SBS ve benzeri test kitapları almaya geldiklerinde sinirleniyorum. Fakat sonra biri gelip de roman veya hikâye sorduğunda sinirim geçiyor. "Tamam" diyorum. "Bu meslek, benim mesleğim..."

-Şu sıralar okuduğunuz ve bizlere tavsiye edebileceğiniz kitaplar var mı? Varsa neler?

Ayşe Kulin'in kendi yaşamını anlattığı iki kitap var, onu okuyorum şu aralar: Hüzün ve Hayat.

-Eskiden okuduğunuz ve sizi derinden etkileyen kitapları söyler misiniz?

Gazap Üzümleri- John Steinbeck ve Kızıl Kayalar.

Kazım amcayla sohbeti bitirdikten sonra Ege Kitabevi'ne doğru yola koyulduk. Orada bizi güleryüzlü üç insan(Erhan ŞAHİN, Cemal MERSİN, Songül ŞAHİN) karşıladı. Buradaki kişilere de sorularımızı yönelttik ve şu cevapları aldık:

-Aydın'da kitapçılık yapmak, nasıl bir duygu?

Ben çok keyif alıyorum. (Erhan Şahin)

Berbat. Çünkü kitabı gerçekten severek okuyan çok az sayıda insan var, maalesef. (Songül Şahin)

-Aydın'da kitap okuma oranı nasıl?

En fazla, yüz kişiden yirmisi kitap okuyordur. Daha çok, LYS, KPSS için test kitabı almaya geliyorlar. Çok yazık, daha fazla kitap okunmasını isterdim...(Erhan Şahin)

- Peki, kitap satan biri olarak; sizin kitaplarla aranız nasıl?

Tabii ki, çok severim. Sürekli okumak lazım. Zaten sınav başarısı da buna bağlı. Ne kadar çok okursanız, o kadar çok anlarsınız.(Erhan Şahin)

Doğru. Okudukça; zihin, ayrıştırma yetisi kazanır. Sürekli okumak lazım, üşengeç olmamalı bu konuda. (Cemal Mersin)

- Bu meslekten hiç bıktığınız bir an oldu mu?

Olduğu zamanlar var. Ben, test kitabı almaya geldiklerinde bu işten hiç keyif almadığımı düşünüyorum. (Erhan Şahin)

Daha dün, yeni bir olay yaşadım. Bir bayan müşteri içeri girdi, gözündeki güneş gözlüklerini çıkarıp " Çantada taşımalık kitap var mı sizde?" dedi. İnanamadım. Zaten bayan, deyim yerindeyse, ikoncan gibiydi. Eda Taşpınar filan...(Gülüşmeler) Daha sonra bayan, Canan TAN'ın "Yüreğim Seni Çok Sevdi" adlı kitabının cep boyunu aldı. Çok sinirlendim. Keşke almaz olaydı, diye düşündüm. (Cemal Mersin)

-Şu sıralar okuduğunuz ve bizlere tavsiye edebileceğiniz kitaplar var mı? Varsa neler?

Aşkın Gözyaşları (Erhan Şahin)

Sinekli Bakkal- Halide Edip Adıvar (Cemal Mersin)

İz- Canan Tan(Songül Şahin)

Ayrıca okurlara bir tavsiye de vermek isterim.Bazı insanlar sırf çok satan ve gündemde olduğu için o kitabı okuyor. Sadece kitabın kapağına ve satış oranlarına bakarak değerlendirme yapmak yanlış.Toplumdaki popülariteye göre şu veya bu şekilde değerlendirmek bence saçma.(Cemal MERSİN)

-Eskiden okuduğunuz ve sizi derinden etkileyen kitapları söyler misiniz?

Dostoyevski- Ezilenler -Rus edebiyatı okumanızı tavsiye ederim, Rus edebiyatında çok kaliteli kitaplar vardır. (Cemal Mersin)

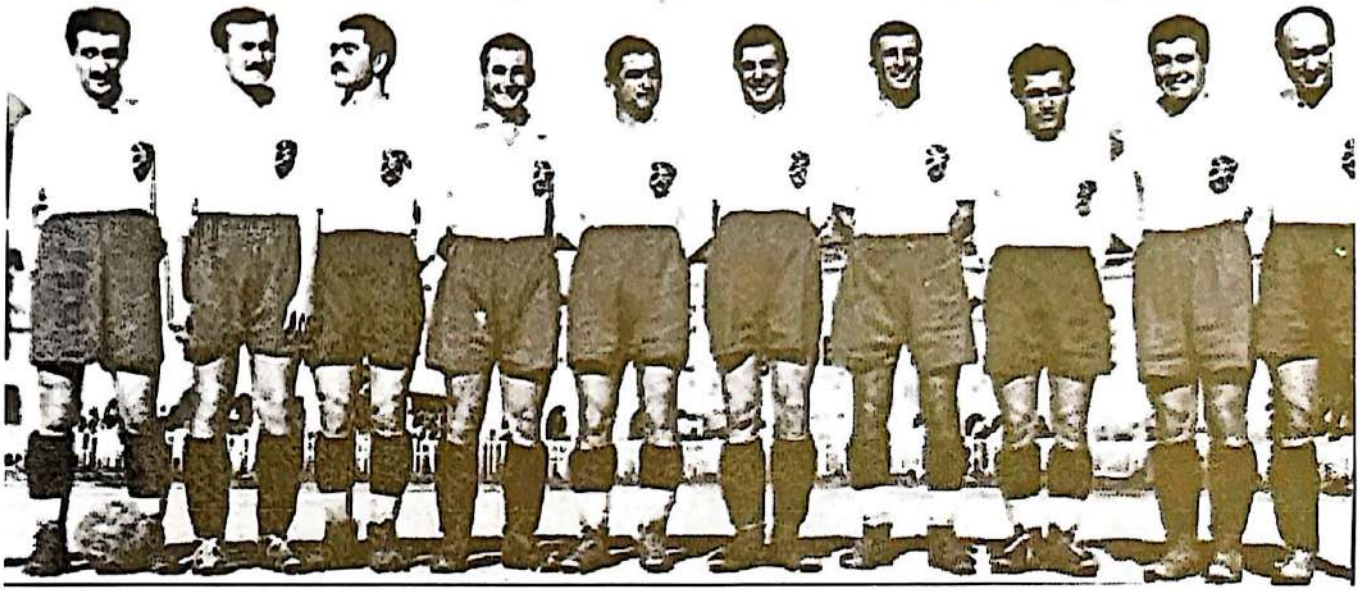
-Kitaplarla bu kadar içli dışlı birisi olarak hiç kitap yazmayı düşündünüz mü ya da gelecekte böyle bir planınız veya hayaliniz var mı ?

Gerçekten kitap okuyan herkes kitap yazmak ister.Ama tabii ki kitap yazmak okumanın yanında yılların birikimini de gerektirir. (Cemal MERSİN)

Hüseyin Can ZENGİ

Atatürk'ün Gerçek Takımı: "GÜNEŞSPOR"

Güneşspor 1934 yılında, Maarif vekâleti'nin yasağına rağmen "Galatasaray'ın liglerde gizlice oynattıkları öğrenci sporcuları basında teşhir ettikleri" gerekçesiyle kulüplerinden ihraç edilen, bu arada Galatasaray kulübü içersinde patlak veren bir iç anlaşmazlık sonucunda külübünden ayrılan ve aralarında Yusuf Ziya Öniş, Eşref Şefik Atabey, Kemal Rıfat Kalpakçıoğlu, Ulvi Ziya Yenal gibi ünlü spor adamlarının da bulunduğu birçok ünlü sporcu tarafından "Ateş-Güneş" adı altında kurulmuştur. Önceleri kulübün adı "Sarı-Kırmızı" olarak düşünülmüş, sonunda kırmızının simgesi olarak "Ateş", sarının simgesi olarak da "Güneş" kabul edilerek kulübün adı "Ateş-Güneş" olmuştur.

Bu kulübün kurucuları arasında başta Atatürk'ün yaveri Cevat Abbas Gürer olmak üzere Atatürk'e yakın bazı kişiler de bulunuyordu. Bu nedenle, Atatürk bu kulübe bir yakınlık duymuş, bunu da kulübün adının "Güneş"e çevrilmesi yolundaki direktifiyle ayrıca kanıtlamıştı.

Atatürk, bir zamanlar Türk sporunda parlamasıyla sönmesi bir olan fakat Türk spor tarihinde pek önemli bir yeri bulunan Güneş Kulübü'nün Taksim Sıraselviler Caddesi üzerindeki lokalini de iki kez ziyaret etmişti.

Atatürk, 15 Şubat 1935 Cuma akşamı Güneş Kulübü lokalini ziyaret etmiş, iki saate yakın süren bu ziyaret sırasında, Prof. Fuat Köprülü ve General Fahreddin Altay ile birlikte Türk Dili konusu üzerinde çalışmalar da yapan Atatürk ayrıca Güneş Kulübünün sportif çalışmaları hakkında da kulüp sorumlularından bilgi almıştı. Bu ziyaret hakkında bilgiyi o sıralarda yayınlanmakta olan Top dergisinin 16 Şubat 1935 günü yayınlanan 13. sayısının 13. sayfasından öğrenmekteyiz.

"15 Şubat 1935 Cuma akşamı Güneş Kulübü'nün on beş günde bir verdiği çayı yüksek huzurlarıyla şereflendirmişlerdir. Atatürk'ün kulübü bu ikinci ziyaretleri, Atatürk'ün verdiği çay münasebetiyle toplu hâlde bulunan kulüp azalarında büyük sevinç doğurmuştur. Atatürk'ün verdiği Güneş ismini taşımakla gurur duyan kulübün genç sporcuları kendilerini içten kopuk gelen samimi bir duygu ile 'Yaşasın Güneşimiz!' diye karşılamışlardır. Atatürk iki saate yakın kulüpte kalmıştır."

Futbol, atletizm, güreş ve kürek dallarında güçlü ve şampiyon kadrolarıyla Güneş, 1936–1938 yıllarının en güçlü kulübü hüviyetini taşımaktaydı. Öncelikle Galatasaray ve Fenerbahçe'den olmak üzere büyük çapta transferler gerçekleştirdiler.

Kısa sürede meydana gelen gelişmelerin spor pratiğine nasıl yansıdığını Vala Somalı şöyle anlatıyor: "Güneş Kulübünü yönetenler zirveye kestirmeden gitmek istiyorlardı. Kesenin ağzı açılmış. Son iki yıl içinde yurdun her yerinden cazip tekliflerle getirdikleri kıymetli oyuncular takviye edilerek adeta bir 'Üç Şehir Karması' manzarasına bürünmüşlerdi."

1937-38 lig sezonunu; Güneş Spor, Fenerbahçe, Beşiktaş aynı puanlarla bitirirler.

Şampiyonu belirlemek için akıllara averajlar gelir.

Üç takımın attığı ve yediği goller şöyledir.

1. Beşiktaş : 44-12
2. Fenerbahçe : 40-10
3. Ateş-Güneş : 34-8

Muhtemelen Şampiyonu Beşiktaş, ikinciyi Fenerbahçe ve üçüncüyü de Ateş-Güneş olarak tahmin ettiniz fakat yanıldınız.Burada Türk aklı devreye girmiş ve atılan golün yenilen gole bölünmesiyle Dünya Futboluna yepyeni bir averaj sistemi kazandırılmış.

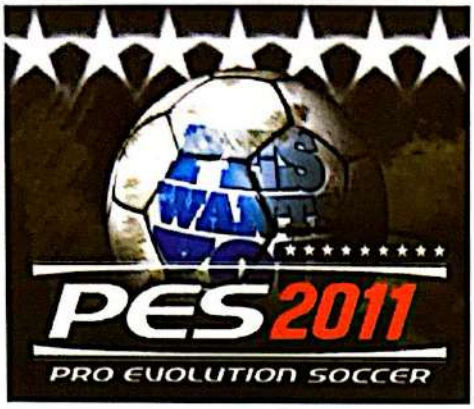
Bu sistemle;

1. Ateş-Güneş : 34/8=4,25
2. Fenerbahçe : 40/10=4,00
3. Beşiktaş : 44/12=3,66

şeklinde sıralama farklı bir şekilde yapılmıştır.

Aynı senelerde Atatürk'ün bizzat desteklediği ve takipçisi olduğu, bir önceki sayımızda ayrıntılı olarak yer alan Güneş – Dil Teorisi'ne paralel olarak Güneşspor da anlattığımız yöntemle desteklenmiş ve kısa bir süre de olsa yıldızı büyük oranda parlamıştır. Güneş – Dil Teorisi'nin Atatürk'ün ölümün hemen ardından gündemden düşmesi gibi Güneşspor da Atatürk'ün ölümüyle kapatılmış ve tarihe karışmıştır. Günümüzde "Atatürk hangi takımlıydı?" sorusu sıkça tartışılan bir konu, biz de bu konuyu farklı bir perspektif getirerek düşünmenizi ve yorumlamanızı istedik.

Pro Evolution Soccer (PES) nedir?

Melih Onur TEMEL - Onur GÜZELDAL

Pro Evolution Soccer Konami oyun geliştirme firması tarafından geliştirilmiş dünyada en yaygın sporlardan biri olan futbolu yansıtan biz AFL öğrencilerinin çarşı izinlerinin vazgeçilmezi olan bir oyundur. 2009 yılında patlama yapan oyun şimdiye kadar hüküm sürmekte olan Fifa geleneğini kırmıştır. Size bu yazımızda oyunun bazı püf noktalarından bahsedeceğiz.

Pes'te penaltı nasıl atılır?

Birçoğumuz pes oynarız, fakat nasıl penaltı veya frikik atılır bilmeyiz. İşte bu bölümde bunun çok basit bir şey olduğunu hepinize anlatacağız.

İlk olarak basit olandan başlayalım, penaltı nasıl atılır? Birçoğumuz penaltı atarken sağ veya sol tuşa basılı tutup şuta basarız. Sonuçta top hep ortaya gider genelde kaleci de tutar. Yapmamız gereken doğru hareket ise ilk olarak şuta,ardından yarım saniye kadar aşağı ya da yukarı yön tuşuna basılı tutmaktır. Çok basılı tutmayın top dışarı çıkar.

Eğer ustaca penaltılar atmak istiyorsanız şunları deneyebilirsiniz:

Şut + sol yön tuşu + aşağı veya yukarı = aşırttırma şeklinde yavaş penaltı

Şut + sağ yön tuşu + aşağı veya yukarı = üst direğe doğru yüksekten penaltı

Asıl penaltılarımızda şöyle özetlenebilir:

Şut + yukarı yön tuşu = yerden sola

Şut + aşağı yön tuşu = yerden sağa

Gelelim frikik nasıl atılır sorusunun yanıtına...

Öncelikle frikik atmak oldukça zor bir iştir. Çok çeşitli frikik kombinasyonları vardır. Ayrıca oyuncuların topa vuruş stilleri ve güçleri de farklı olduğundan bir oyuncuyla çok iyi frikik atarken diğeriyle hepsini kaçırabilirsiniz. Ben yine de ideal olanları yazayım.

Eğer 18-20-22 metredeyseniz şut öncesi aşağı yön tuşuna biraz basılı tutunuz, ne çok ne de az. Oynadıkça kavrayacaksınız. Sonra şuta basın, şut yarı yarıyı çok az geçsin.Top baraj üstünden geçerken aşağı basıp topu aşağı indirebilirsiniz veya sağ sol ile falso verdirebilirsiniz.

Eğer 24-26 metreden kullanıyorsanız şutla birlikte yukarıya hafifçe basın.

Bunları da kısaca özetlersek

↓ + şut + ↓ sağ veya sol yöne tuşu (falso için) 18-20-22 m.

şut + ↑ + sağ veya sol yön tuşu (falso için) 24-26 m.

↑ + şut + ↓ sağ veya sol yön tuşu (falso için) 28-30-32 m.

Ahmet Can SOLAK

BİZİM BİLGİSAYAR ÇEKİRDEK ÇİTLİYOR!

Bilgisayarlarımızı karşılaştırırken çok kullandığımız şu "çekirdek" de ne anlama geliyor? Ne kadar çoksa çekirdek o kadar iyi diyoruz. Galiba daha pahalı olduğundan ötürü. Öncelikle çekirdek ne anlama geliyor bunu irdeleyelim. Bahsettiğimiz çekirdek, işlemcinin hücrelerini belirtiyor. Kaç tane çekirdeğiniz olursa aynı anda o kadar paralel işlem yapabilirsiniz ama yapamıyoruz. Sebebiyse sistemlerimizin tek çekirdeği çalıştıracak şekilde geliştirilmesidir. Piyasada çok çekirdekli bir işlemci almanın bir artısı yok. Sonuçta bizim bilgisayarımız yalnızca bir tanesini kullanacak. Bilgisayarlarımıza paralel işlem yaptırabilecek bir altyapı henüz yok. Çok yakında da olacağa benzemiyor. Peki, eğer kullansaydık tüm çekirdekleri ne olurdu? Aslında piyasada bunun da bir örneği bulunmakta. Sony firmasının yeni oyun konsollarının, PS3, üstünde 200 çekirdekli bir işlemci bulunmakta ve tamamını paralel işleme sokabiliyor. Bu sayede Sony, oyunlarının sorunsuz çalışmasını garanti ediyor. Şişt, tüm bunlar aramızda. Sony ve benzeri tüm firmalar bu şekilde bazı sırlarının ortaya çıkmasından memnun değiller.

YAZILIM ÇEŞİTLERİ

Başta 2 ana madde şeklinde inceleriz:
- Freeware
- Shareware

1.)Shareware

Bu türdeki yazılımlara belli ücretler ödenerek sahip olunur. Her ne kadar deneme sürümleri ücretsiz olsa da yazılımın daha fazla özelliğinden faydalanmak için gerekli ücret ödenir. Bu ücret bir kereye mahsus da olabilir. Üyelik şeklinde de olabilir. Bu tür yazılımlarda telif sorunları çıkabilir.

2.)Freeware

Kullanımı her şartta ücretsizdir. Bu tür yazılımları yapan firmalar toplumun motivasyonunu artırma amacındadır. Küçük ücretsiz yazılımlarla büyük shareware yazılımları pazarlamak da piyasada yapılan cin fikirliliklerden biridir.

İşlevlerine Göre Yazılımlar:

- İşletim sistemleri(OS)
- Web tarayıcılar
- Yazılım geliştirme ortamları(IDE) ve grafik motorları
- Sanal makine öykünücüleri
- Medya ve eğlence programları
- Sistem kontrol programları

İşletim Sistemleri

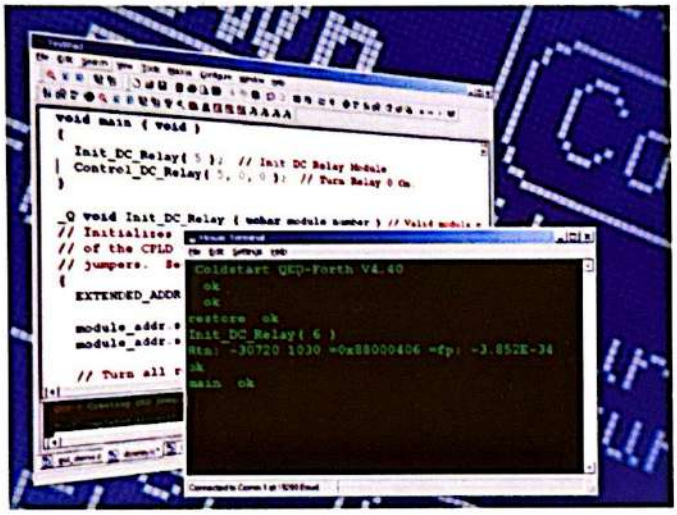

- Piyasada birçok işletim sistemi bulunmaktadır. (Linux, Unix, Mac OS, Windows).
- Bunlardan bazıları açık kaynak kodludur. (Ubuntu,Solaris).
- Açık kaynak kodlu olan yazılımlara kullanıcı istediği geliştirmeleri ve değiştirmeleri uygulayabilir, yeni bir sürüm dahi elde edebilir.
- Kapalı kaynak kodlu işletim sistemlerinde ise bilgisayarınızın tam olarak neler yaptığını asla bilemezsiniz. Sadece size verilen arayüzde size sunulan kısıtlı işlemleri yapabilirsiniz. Oysa arkaplanda nelerin çalıştığını asla tahmin edemezsiniz. Hayal gücünüz de onların sizin için tanımladığı kadardır dolasıyla. Firmalar kesinlikle bu tür işletim sistemleri üstünde geliştirme yapmazlar.

Web Tarayıcıları

- Web browser olarak da tanıdığımız bu yazılımlar farklı birimlerle sizi webe bağlar. Öyle ki çeşitli eklentiler yardımıyla istediğiniz formattaki videoları,resimleri,ses ve çeşitli multimedya dosyalarını kullanabilmenizi sağlar.
- Web tarayıcıları narin yazılımlar olup aşırı yükleme yapılmaması gereken yazılımlardır. Çalıştıkları anlarda sizin haberiniz olmadan belli portlara ulaşım sağlarlar. İnternetten gelen tehlikelerin çoğunluğu bu yolu kullanır.

IDE ve Grafik Motorları

- IDE (integrated development environment) yazılım geliştirmek için farklı sistemleri içeren ortamlardır. Birden fazla yazılım dili kullanabildiğimiz ide'ler de vardır. Bu programlar kodu verip, uyguluma haline getirme işlemini de üstlerindeki derleyicilerle yapabilmektedirler.
- Grafik motorları ise belli grafik kütüphanelerinin yetmediği(animasyon film ve video oyunları yapımı gibi) anlarda birden çok grafik kütüphanesi yazıp bunları tümleşik çalıştıran sistemlere denir. Bireysel olarak grafik motoru yazmak ya da kullanmak çok güçtür bunu büyük firmalarda belli gruplar yapar.

Sanal Makine Öykünücüleri

- Bilgisayarınızda kurulu olmayan bir işletim sistemini ve onun dosya sistemini kullanmanızı sağlayan yazılımlardır. RAM'de çok yer tutan bu programlarla yüksek performans gerektiren işler yapılamaz.

Medya ve Eğlence Programları

- Medya oynatıcılar, anlık mesajlaşma programları ve oyunlar gibi en sık kullanılan yazılımlardır. Üstüne çok para yatırılıp az kazanılan tek sektördür.

Sistem Kontrol Programları

- Donanımlarda anormal bir durum olmadığı sürece sistemden bir çıktı vermez. Fark etmesek de çok fazla sistem kontrol programı bulunmaktadır. Öyle ki işletim sistemlerinin RAM'de tuttuğu yerden, arayüz dışındaki, en büyük paya sahiptir.

ÇÖM OLA, ŞEN OL'A

Şeyma Nur Pektaş,Ceyda Gül Selcen Şentürk

Evet, 2010-2011 yılı çömleri olarak yazıyoruz bu yazıyı. Bunlar, sadece bizim değil, tüm dönem arkadaşlarımızın gönlünden geçenler.. Kimi zaman sıkıntılı, kimi zaman komik, bazen bunalımlı, tuhaf, depresif ama eğlenceli bir yıl geçti göz açıp kapayıncaya kadar.

Öncelikle bir ev gibi kucağını açmış bir yurt karşıladı bizleri… Sonra, sabah akşam yiyip içtiğimiz yemekhanemiz. Daha sonra, uzakta kaldığımız anne babamızın yerini tutan öğretmenlerimiz… Ve en sonunda, hayatımızdan asla çıkmayacak olan dostlar, kardeşlerimiz…

Bizi şaşırtan çok şey oldu bu yıl. Ama şaşırdığımız kadar şaşırttık da…

Diğer dönemlerden farklı olarak yetmiş sekiz kişi geldik bu okula. İlk coğrafya dersinde hocamızın "Nereye baksam çöm görüyorum." diye yakınmasıydı ilk anımız. Derslerde tam bir İngiliz aksanıyla "Clean the board" yaptıran, çok sevgili Sedat Hocamız eşliğinde yaptığımız "technical" geziler de renk kattı ilk yılımıza.

Her bir öğretmen ise ayrı bir hikayeydi bu okulda. Bizler çok eğlendik onları tanırken. Her biri ayrı ayrı yer etti aklımızda: Fatih ANIL'ın kırmızı kravat takıntısı, Süleyman hocamızın Fenerbahçe fanatikliği, Hülya OLGUN'un binbir çeşit topukluları, N.Afşin'in tabiat aşkı, Altınsoy'un çılgınlığı, Tiriç'in ışık hızını ağzıyla yakalaması, Gül Arpa'nın komşuları, Demiral'ın öğrencileri tahtaya kaldırma hileleri, Fatma Hoca'nın "Guten Morgen" ları ve daha niceleri…

Dönemimizin de çılgınlıkta altta kalır yanı yoktu. Ali Cenk arkadaşımızın yurt dışı gezisinde uğradığı büyük iftiranın şokuyla, kafa dağıtmak için kendini bir mitingde (Uygur Türkleri ile ilgili) bulması yılın bombası oldu. (Fotoğraf makineleri aynı olunca, Fransız Madam kendi fotoğraf makinesini kaybedince suçu arkadaşımıza attı, fakat makine bulununca olay tatlıya bağlandı.)

Bizleri şaşırtan, tüm derslerde uyku modunda öğrenme tekniğini kullanan ve Demiral'ın "9 Kusurlu Hareket"inden 2'sini yapan arkadaşımıza da AFL hayatında başarılar dileriz(O…).

Zamanında değerini bilemediğimiz "mantık" konusu da bu yıl bizde önemli izler bıraktı İlk etütlerimizden birinde, tek bir mantık sorusu için üç etüt boyunca sarf ettiğimiz çaba görülmeye değerdi.

Dönemimizin ispat teoremi ustası, en king, parmak kaldırmada en yükseğe zıplama rekorunu elinde tutan, en sincap, en atak öğrencisi Alptekin ve çok sevgili İbrahim Hoca'mızın karşılıklı konuşmalarına ne demeli:

-Hocam, olimpiyat soruyormuşsunuz?

-Olimpiyat benden soruyor.

-……

****

-Oğlum, 0 burada da durumu bozar.

-Hocam ben olayı şimdi çözdüm. 0 özeldir, bizim gibi…

****

-İç kuvvetleri işlediğimizden beri dünyam değişti hocam. Dağlara, ovalara bi' başka bakıyorum artık.

Tebrik etmek istediğimiz bir arkadaşımız daha var. Dönemimizin en kısa isim ve soy ismine sahip, tarih aşkıyla yanıp tutuşurken kendini fen lisesinde bulan arkadaşımızı; babası için her hafta sonu Ankara'ya gidip geldiği için kutluyor ve babasına acil şifalar diliyoruz…(MİT)

Acısıyla tatlısıyla, sonuna geldiğimiz enerji dolu bir yıl… En güzeli de ne biliyor musunuz? Başta döktüğümüz o ayrılık gözyaşlarının, yıl sonunda kahkahalara dönüşmesi…

Hadi bakalım, son bir kez:

-ŞENOOOLL !!!

ÖNCE ONLAR VARDI

editoriusus

günebakanius

Bundan beş yıl önce okul dergimiz GÜNEBAKAN'ın önceki editörlerinden başkalaşım temalı dergimiz için yazı istemiştik. Fakat unutkanlığı ve bir şeyleri kaybetmesi ve eninde sonunda onları bulması ile meşhur olan genel yayın yönetmenimiz beş yıl sonra bu yazıları buldu ve üzerlerinde birtakım değişiklikler yaparak bu sayıda yayımlamak istedi. Umarımız editörlerimiz bu durumu anlayışla karşılar.

E.Serkan Sözer / Nisan 07 (Dergimizin ilk editörü)

Demek ki on beş yıl olmuş... Zaman çok çabuk geçiyor demeyeceğim. Tabi ki 1996'da Aydın Fen Lisesi'nin ilk yılında orada bulunan herkes için her şey çok değişti. İnsanlar başkalaştı. AFL başkalaştı. Dergi başkalaştı.

Başkalaşım nedir? Ben bir çekirdek düşünüyorum, çekirdek zaman geçtikçe katman katman kabuk bağlıyor. Mesela her gün bir katman, her gün bir öncekinin üzerine binen ve içinde çekirdeğini, önceki katmanlarını ihtiva etmekle birlikte, çevreye bir öncekinden biraz daha farklı bir görünüm arz eden bir yapı.

Mesela hikâyesini en iyi bildiğim kişiden, kendimden bahsedeyim. Üniversite bile biteli iki yıl olmuş... Ben "mainstream"den fazla sapmayan, kaderini fazla zorlamayanlardanım. DEÜ bilgisayar mühendisliğini bitirip, "Software Engineer" oldum. Bir müddet daha İzmir'de yaşadıktan sonra, bir iş fırsatını değerlendirip Prag'a yerleştim. Şimdi burada bir yazılım firması için çalışıyorum. Lise yıllarındaki (okul dergisinde çalışmamda da etkisi olan) tutkum edebiyat, gitgide hayatımdaki önemini kaybetti. AFL'den sonra düzenli olarak hiçbir yerde yazmadım. Üniversitede önce fotoğrafçılığa sonra da sinemaya merak sardım. Sergilere katıldım, fakültenin sinema kulübünü kurdum... Buraya geldikten sonra da epeyce ihmal etmiş olduğum müzik ve spora daha çok zaman ayırmaya başladım.

AFL'deki yoğun arkadaşlıklarımı ne üniversitede ne de daha sonrasında bulabildim. Artık dönem arkadaşlarımın çoğuyla görüşmesem de, birkaç tanesiyle de ömür boyu görüşmeye devam edeceğiz sanırım. Lisedeki en yakın arkadaşlarımın biriyle üniversitede ayni evde kaldık, biriyle nişanlandım, beraber bir gelecek planlıyoruz, (Editörün notu: Şimdi evliler, bir önceki sayımızda evliliklerinin haberini yaptık)biri bu dünyayı daha şimdiden terketti. Birçoğundan haber alıyorum. Ne zaman karşılaşsak kısa bir tereddütün ardından muhabbete sanki kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Benim lise yıllarım zorlu geçti. Hayat bana en zor soruları bu üç yıl içinde sordu. Her Allah'ın günü yüzlerce fizik, matematik vs. test sorusundan sonra bir de arkadaşlık, aşk, siyasetle ilgili varoluşsal sorularla baş başa kalıyordum. Bazılarını o dönemde cevapladım bu soruların ama verdiğim cevaplar doğru mu yanlış mı hala bilmiyorum, doğru cevaplar açıklanmadı. Bazılarıysa cevapsız kaldı. Sonra gariptir ki sorular gitgide kolaylaştı, bazıları da eski önemini kaybetti. Şimdi daha az soru soruyor, daha çok ezberden konuşuyorum. Üzerimde on yılın kabuğu, kalkanım... rahatım. Ama biliyorum ki insan özünü hep korur, AFL bizim çekirdeğimizin hemen üzerinde bir katman, orada öylece duruyor. Emine Hoca, Nihat Hoca, Aydın, Çağrı, Duygu... hepsi.

Kurumlar da insanlar gibidir ama. AFL de bizi özünde (tam özünde) taşıyor ve hep taşıyacak. İlk editörü olduğum derginin yıllar sonra benden tekrar yazı istemesini bunun güzel bir kanıtı sayıyorum ve Metamorfoz'un yazarı Kafka'nın kentinden, ilkgençliğimin AFL'sine, onun dününe bugününe katkı yapan herkese selamlar gönderiyorum. Nice yıllara.

(içsel) ON BEŞİNCİ YIL KONUŞMASI

İlke MIRIK

On beş olmuş, ne diyorsun!!! Hey gidi günler. Biz artık lise yıllarımızı çok gerilerde bıraktık ama sohbetlerimizde sulandırılmayan o günler bizi fena çarpıyor. Çünkü çok özlemişiz, kaldıramıyoruz. Sesimizin titrediği belli olmasın diye sesimizi titreterek şarkı söylüyoruz. Meziyettir ha, yanılmayasınız. İlkerciğim (Erçin) kaç gitar eskitti, bizim anılar eskimedi anılmaktan. İç geçiriyoruz, içten, en "iç"eriden.

- Ne yani, sen geri dönmek mi istiyorsun?

- Sen istemiyor musun?

* * *

Perde açılır, Eren (Arslan) "Ela gözlerinde yeşil hareler" ile üflemektedir flütünü. Alkım (Karaağaç) gelir; biz hep onun gibi olmak istemişizdir. "Memleketim". Çağrı (Çetintepe), Hayrettin (Şipar), İlker, Barbaros (Bensoy) ışık olmayan alanda yürekleriyle çalmaktadırlar enstrümanlarını. Teker teker çıkarız perdenin arkasından, Bora, Hatice (Aktürk), Hatice (Ümran Evren), Aslı, Pınar, Gökşen, Erinç, İbrahim, Doğucan, Halil İbrahim, Selcen, Duygu, Sultan.

Aydın Fen Lisesi. AFL. Bizim öznel tarihimizdir. Çok kişiseldir. İçseldir. Ben burada kendi tanımımı yaparım, kimseyi duygulandırmaz. Hâlbuki yazarken benim ellerim titremektedir.

AFL bana yazı yazmayı öğretmiştir. Elim kalem tutmuştur. Matbaa kokusu sinmiştir lacivert hırkama. Yarım kutu "Vicks" tüketip sahnede şarkı söylemişimdir. K.a.c.a.r. ile güneşli havalarda demli sohbetler etmişimdir. Üç sene boyunca sol koridorun soluna düşen sınıfların ilkinde, A şubesinde, 46 numarayla çok gülüp çok ağlamışımdır. Altınsoy'un sandalyede ayaklarını sallaya sallaya okuduğu şiirleri dinlemişimdir; Tiriç'in, dersinden çok paylaştığı kitaplarını sevmişimdir. Eyüp Hoca defterime bir sürü soru çizip geçmiştir sıramın önünden. Nihat Hoca'nın kiraz dudaklı Elif'ine hiçbirimiz kıyamamışızdır. Sedat Hoca bir keresinde adımı hatırlayamayıp "Melek" demiştir bana. Ayşegül Hoca'nın defterini doktor olurum belki diye hep özenerek tutmuşumdur. Kullanmadım ya, içimde ukde. Şimdi kardeşimdedir gerçi. Melahat Hoca'nın derslerini hâlâ özlerim. Nilgün Hoca için, bir kere, İngilizce şarkı söylemeyi bile denedim. İsmail Hoca inanır mı bilmem ama elmanın yediğimiz kısmını da masada bırakmadık ayrılırken. Tansel Hoca demişti çünkü, evet, BU OKUL HEPİMİZİNDİ. Özer Hocam, biz uslu çocuklardık aslında. Üzmek, üzülmek hiç istemedik. Mezun olduk, hepimiz hepimizi affettik kendi içimizde. Can (Altınsoy) ve Fidelya (Metin) bu yıl kaçıncı yaşlarını dolduracaklar acaba. Can'la koca adam gibi karşılıklı oturup çay içmişliğimiz bile vardır. Paşa çayı da değil hem, ince belli bardaktan, sıcak; yalnız çok şekerli çay.

Demem o ki biz büyüdük. Büyüdük de yürüdük. Tıpış tıpış uzaklaştık. AFL bizim öznel tarihimizdir. Sizin olduğu kadar. Bir öğüt verme amacım yok, kendi dersinizi kendiniz çıkarın. Benim diyeceklerim yukarıda adını andıklarıma.

Büyüdük. Özledik. Gelmiyorsak da,.. Yine o da çok özlediğimizden. Uzatmayalım, uzattıkça ellerime cam kırıkları batıyor.

çömelek

Aylin Uğurluoğlu - Mustafa Kılınç - Kardelen Berfin Tekin

Güldük, gördük, geçirdik...AFL'nin tatlı bir çilesi olan 'çöm' damgasını okulun ilk mezunundan son mezununa herkes taşıdı. Bu süreç içinde 'üst dönem' baskısı altında kalanlarımız oldu. Bu okula gelince belki de büyük farklılıklar göreceksiniz. İlk hafta "Ben bu okula alıştım." diyeceksiniz. Fakat ilk yazılıların sonuçlarını öğrenip kendinize gelene kadar alışamayacaksınız. Sizden ricam bu çöm yılının kıymetini bilin. Dergiye göz atarken ya da sayfalardaki resimlere bakarken bu yazıya gözünüz çarpıyor ve bu yazıyı okuyorsanız eğer sakın bizi küçümsemeyin. Çünkü şu an siz çömseniz biz de bu yazıyı yazarken çömdük. Üst dönem olmak bir ayrıcalık mıdır bilinmez ama çömlüğün tadı bir başkadır. Canınız sıkılırsa beraber 'çömelek' diyoruz ve sözü mezunlarımıza bırakıyoruz.

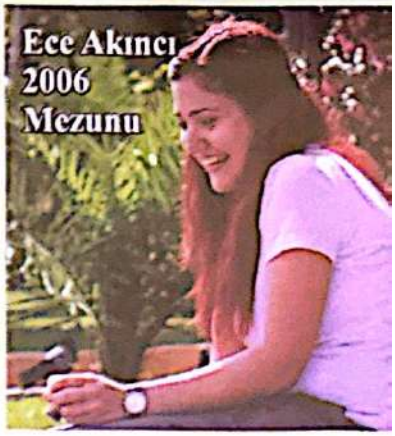

Ozan Önen – 2002 Mezunu

Tarihte aklın ön planda tutulduğu ilk üniversite (Universitas) sayılan Akademi'nin (Academia) kurucusu, felsefenin kurucusu Socrates'in öğrencisi Platon'dur. Platon'un öğrencisi Aristo ise, öğrencisi Büyük İskender'i eğittikten sonra bir başka ünlü felsefe okulu Lyceium'u (Lykeion) kurmuştur. Sözcük köküne indiğimizde Lyceium, bugünkü "lise" sözcüğünün de etimolojik olarak atasıdır. Yani, Aydın Fen Lisesi, tarihteki ilk liseden 2337 yıl sonra kurulmuş; 1997'de. Aydın Fen Lisesi'ne 1999'da geldiğim ilk gün, bu okulun hayatıma yön vereceğinden emin bir "on beşlik"tim. Üç yıl boyunca, "sayısal" ağırlıklı dersler görmemin bünyeme o zamanlar çok iyi geldiğini düşünmüyordum doğrusu; çünkü bu okulun "sözel-sosyal" alanlarda tanıdığı çalışma olanakları daha çok ilgimi çekmeye başlamıştı: Bir kere bu okulun bir "öğrenci dergisi" vardı; ismi de eFEN'in Dünyası'ydı. Bu dergide yazmaya başladım, ardından bir iki yazı yarışmasında okul adına ödüller de kazandım; bir de baktım, derginin genel yayın yönetmeni olmuşum. İşte tam da o zamanlar, dergiye yeni bir isim arıyorduk, ben de Emine Altınsoy'a ve Emine Tiriç'e dergi isminin "Günebakan" olmasını önermiştim; öğretmenlerim bu önerimi sevdiler, yayın kurulu da bu ismi kabul etti, okul yönetimi de. Bu dergi isminin kökü, ta o günlere dayanır yani. Yazıyla bir şeylerin değiştirilebileceğini biliyordum ve yazı yazmama olanak sağlayan şey de bu derginin varlığıydı işte. Fakat, bir şey daha vardı; okulun kütüphanesini olduğu kadar bahçesini de seviyordum; ve orada bir salkımsöğüt vardı, bir ağaç. O ağaç, hiç dostum olmadığını düşündüğüm anlarda dostum oldu, o ağaç gibi tek ve hür hissediyordum kendimi ama bir yandan da, yurttaki diğer dostlarımla birlikte kardeş olduğumuzu anladım, oradaki üç yılın sonunda. Demiştim, aram bahçe ile iyidir diye; AFL'nin başıbozuk adamlarından biri olarak, spora da yatkındım. Aydın Fen Lisesi Müdürü Tansel Sarayköylüoğlu, okula ilk geldiğimde bizim "rehber öğretmen"imizdi. Ardından müdürümüz de oldu. Fakat kendisi bizimle "halı saha"da maçlar da yapardı. Yani, müdürümüzle yeşil sahalarda zaman zaman omuz omuza çarpışmışlığımız vardır. Okul futbol takımının kaptanıydım, o dönemde Aydınspor'da da oynuyordum; bir gün, Tansel Hoca'ya geldim ve şöyle dedim: "Tansel Hocam, Beşiktaş bana teklif getirdi. Hani şu bildiğimiz BJK. İstanbul'a çağrılıyorum ve okulu bırakmam söz konusu. Sizce ne yapmalıyım? Futbolcu mu olayım, bilim adamı mı?" Tansel Hoca güldü ve şöyle dedi: "İçinden geleni yapmalısın, nerede kendini mutlu hissedeceksen, tereddüt etmeden onu yapmalısın." Bunu çok düşündüm ve BJK'yle antrenmanlara çıkmak için İstanbul'a gittim, ama beklemediğim bir şey oldu, BJK Fulya Tesisleri'nde ciddi biçimde bir sakatlanma geçirerek Aydın Fen Lisesi'nde "kaldığım yerden" devam etmek durumunda kaldım. Fakat, bir şey söyleyeyim mi? Bunu bir "zorunluluk" olarak algılamadım. Mutluydum ve oradaydım çünkü. Yine, kendi seçimimle. Ve, "yazı"ya da ilgim nedeniyle, Aydın Fen Lisesi'nin ardından ODTÜ Felsefe Bölümü'nde okumaya karar verdim. ODTÜ Genç Yazarlar Topluluğu'nu kurup dört yıl başkanlığını yürüttüm; bu topluluk, Türkiye'nin En Aktif Üniversite Kulüpleri ve Toplulukları Yarışması'nın "Düşünce ve Genel Kültür Dalı"nda 700 kulüp içinden "Türkiye Birincisi" oldu. Ve ben halen yazıyorum; bu aralar, biri roman biri deneme iki kitap yazmaktayım. Çünkü böyle mutlu olacağımı düşünmüştüm ve bu şekilde mutluyum. Yani, Aydın Fen Lisesi beni bir futbolcu yapmadı belki ama, sayısal zekayla yoğrulmuş bir yazar, bir felsefeci haline getirmek üzere. Zaten, tarihteki ilk lisede, yani Lykeion'da verilen dersler de şunlardı: Matematik, felsefe ve beden eğitimi. Haliyle, kendi içerisinde tutarlı bir akışla, yani, felsefece doğru bir yolda, Aristo'nun bahsini bolca ettiği o mutlu yolda ilerliyorum. Hem sayısal, hem sözel, hem de sportif bir beden ve ruh bütünlüğünü bana verdi AFL. Başka? Platon'un Şölen (Symposium) ve Lysis (Dostluk) diyalogları, şu iki kavramı irdeler; sevgiyi ve dostluğu. Bunların anlamını öğrenmek içinse, illa ki kitaplara başvurmak gerekmiyor. Aydın Fen Lisesi'ne gelmiş her yeni öğrenciye şunu derdim: "Bana okul hakkında hiçbir şey sormayın, yaşayın ve görün; en güzel öğrenme yolu bu." İşte, 1999'da girip 2002'de ayrıldığım Aydın Fen Lisesi'ndeki genç dostlarıma söyleyeceğim de budur: Yaşayıp görerek edineceğiniz "hayat boyu" bilgilerinizin en temel olanlarını orada öğrenmektesiniz şu an. Dostluğu da, sevgiyi de, akıl yoluyla değişime giden yolları da. Bu yüzden, yaşadığınız hiçbir şey "boşuna" değildir. Hem, şöyle diyor Platon, Socrates'in ağzından, Şölen'de: "Dostlar, şölene çağrılmadan gelirler." Siz beni çağırmadan geldim size, adını verdiğim Günebakan'ın sayfalarından, bir on yıl kadar geçikmeyle. Dostlara, dostluğunu bizden esirgememiş öğretmenlerime ve akıbetini bilmediğim o canım salkım söğüte selam ederim. Beni ben yaptığınız için.

Aydın Fen Lisesi'nin yeri bende hep en özel. Az sonra okuyacaklarınızı güzel bir şeyler yazmak zorunda olduğum için değil, bunları söylemek istediğim için yazıyorum.Eylül 99' da başladı benim AFL yıllarım. AFL'nin henüz 3. yılıydı. Dört bir yanında Efekent inşaatı, bahçesinde ise bir tane karabiber ağacı dışında ot bile olmayan iki binaydı ilk başta. Sonrasında en güzel anılarıma ev sahipliği yaptı. Arkadaşlığı, paylaşmayı, aşkı, nefreti, hırsı, azmi, bağlılığı öğretti bize. Okulla yatakhane arasında büyüdük, genç olduk. Kavga da ettik, küstük de ama en sağlam dostlukları da kurduk. En büyük mutluluğu da, en büyük hüznü de birlikte yaşadık. Etüt ders çalışmak içindi ama biz yeri geldi pinpon topuyla maç da yaptık. Kahkahalarımız koridorlara taştı. En güzel sohbetler balkonlarda yapıldı, bekçi amcaya görünmeme çabasıyla. Fen liseliydik, zekiydik, çalışkandık ama tabi ki çocuktuk da. Ders çalıştık, sınavlara girdik, projeler yaptık ama yeri geldi şımardık, koştuk, dans ettik, eğlendik de. Hocalarımız da bizimle çocuk oldular bazen. Eyüp Hoca, Tiriç, Altınsoy, Hülya Hoca, Özer Hoca, Nihat Hoca, Nilgün Hoca ve diğerleri; her şeye rağmen hep yanımızda oldular.11-A 'forever' demiştik kendimize, AFL bizi hiç unutmasın diye. Ben de bu sınıfın annesiydim Eyüp Hocamın deyimiyle. AFL hiç bitmesin isterdim, arkadaşlarımdan hiç ayrılmamak. Şu an her birimiz başka hayatlarda olsak da, hala en iyi dostlarım onlar ve en çok özlediğim şey AFL yıllarım.Aydın Fen Lisesi mezunu olmaktan her zaman gurur duyuyorum. İyi ki varsınız.

İnsan bir hoş oluyormuş büyüdüğü yeri anlatması istendiğinde. Evet, Aydın Fen Lisesi deyince akla ülke çapındaki başarısı ve yeri gelir, insanlar şöyle bir durur Aydın Fen Lisesi mezunuyum dediğinde ama ben çok daha farklı bakmak istiyorum.Ben bu okulda büyüdüm, hayata, üniversiteye hazır hale geldim. Öğretmenlerim ebeveynlerim yerine geçti, arkadaşlarım, kardeşlerim yerine. Hayatta karşıma çıkabilecek sorunların küçültülmüş versiyonlarını yaşamışım ben orada, çok sonradan anladım. Sınavlar, ödevler, bitmek bilmez çalışmalar, projeler yordu bezdirdi sanırken biz aslında bir yandan ufkumuzun açıldığı, kişiliğimizin oturduğu bireyler haline geldiğimiz bir oluşum içindeymişiz. Hiç unutmam yurt kontrolleri sonucunda kapısında çiçek olan odanın bizim oda olması için her hafta ne kadar çabaladığımızı, sınav salonundaki yer kapmacalarımızı, moral gecelerinde kurtlarımızı döküşümüzü, öğle yemeğine koşarak gitmelerimizi, etüt muhabbetlerini diye uzar gider bu liste. Başta da dediğim gibi ben bu okulda büyüdüm, ben bu ailenin bir kızıyım. Son olarak beni ben yapan okuluma, canım öğretmenlerime, okulda ve yurtta çalışan memurundan aşçısına herkese, tüm arkadaşlarıma çok teşekkür ederim. AFL'li olmanın gururunu ve ayrıcalığını hayatımın her anında bana hissettirdikleri için.

9. sınıfa ait iki anımı hatırlıyorum. Maalasef ikisi de sınavlarla ilgili. Sedat Hoca ilk dönem üç yazılı yapmıştı. Benim ilk yazılım 96, ikinci yazılım 100'dü. Üçüncü sınav hareket sınavıydı. Ben 60 alıp zorla 5 düşürmüştüm. Bazı arkadaşlar kesin 5 derken 4 düşürmüşlerdi bu sınav yüzünden. Sedat Hoca rehber hocayla konuşurken duymuştuk. Rehber hoca: "Hocam dağılmış çocuklar." demişti. Sedat Hoca da: "Hocam biraz zor sorduk galiba!" demiŞti. Hiç unutmuyorum bunu. Bütün öğretmenlerimi çok özledim, iyi ki AFL'den mezunum.

Beni ben yapan ne varsa, tohumu o zamanlar düşmüş içime. Bugün çekmecelerimi karıştırınca görüyorum da ilk yazdığım öyküler, bilime duyduğum ilgi, farklı kültürleri tanıma isteği hep 9. sınıfı gösteriyor. Aydın Fen Lisesi bana çok şey kattı.

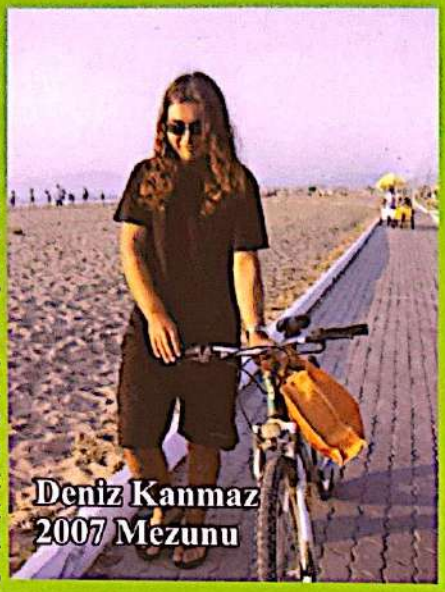

Bizim okulun arkasında internet kafe vardı. Bir gün öğleden sonra galiba, etüt öncesi topluca 'dota' denen bir oyun var eminim yeni nesil de oynuyordur, onu oynamak için kaçtık. Neyse biz keyifli keyifli oyunumuzu oynarken edebiyat hocamız Göksel Hoca nöbetçiymiş, internet kafeye kadar üşenmeden gelmiş. Bizi zorla okula götürdü, bağırdı, çağırdı. Hayatımızın azarını yedik derken bir zaman başka bir olay oldu. Bizim arkadaşlardan biri torpil getirmiş, hani şu sağda solda çocukların patlattığı. Bir gün etüt çıkışı yurtta bu elden ele dolaşmaya başladı, bizim bir arkadaşımız aldı bunu eline yaktı. Tabi ateş öyle bir yanınca bizimki telaşlanıp hop aşağı sallayıverdi torpili. Bu sırada aşağıda yurda doğru gelmekte olan, yine, Göksel Hocamız torpil önüne düşünce merak edip yaklaşmış. O sırada bir öğrenci de onu uyarmış, o da son anda torpilden kurtulmuş. Torpil patlamış tabi sesten dolayı hocanın durumu malum. O an gürleye gürleye en hayta oda olan benim de kaldığım odaya geldi, başladı bizi azarlamaya. Torpile en yakın oda olduğu için bizden şüphelenmiş. Neyse olaylar çözüldü, hocamızın durumuna üzüldük elbette ama gelip bize "kulağım hasarlandı" deyince gülmekten kendimizi alamamıştık. Bu arada zamanında okulda yaptığı bir konuşmada yurtta su ısıtıcısının yanında mikseri de yasaklamayı başaran İsmail Hocamız'ın da yeri ayrıdır.Güzel yıllarım geçti bu okulda, AFL güzel bir okul.

Eda Gül – 2008 Mezunu

14 yaşında ailesinden ayrılmış, ilk defa gördüğüm bir yerde tek başımaydım. Açıklaması zor bir özgürlük duygusuyla terk edilmenin huzursuzluğu bir aradaydı. Yatılı kaldım ben. Yurda ilk giriş anım odamdaki yabancı insanlara bundan sonra hayatımın onlarla geçeceği bilinciyle, bakışlarım küçük bir kadının ürkekliğindeydi. Sonra sonra değişti her şey, hayatı hep birlikte öğrendik biz. AFL zor yerdi. Bir 'hayat' ve bir 'tokat'tan (mecazî) ibaretti aslında.İlk yıl her şey çok çabuk değişiyordu. Arkadaşlıklar, insanlara bakış açısı, düşünceler... Belki de hızla büyüyorduk. Lise dönemini AFL'de geçirmenin meyvelerini üniversitede topluyor insan. Oradayken çok iç geçirilir, pişman olunur, ağlanır ama sonra elinde kalan en güzel şeyler hep AFL mahsulüdür. En önemlisi arkadaşlıklar. Belki zor kurulur ama zor kaybedilir dostluklar. Hocaların da kıymetini sonra anlıyorsun. Onlar yeri gelir annen baban olurlar yeri gelir arkadaşın olurlar. Yargılarlar zaman zaman üzerler belki de ama ağlamak istediğinde de kocaman bir omuz olurlar sana. Kıymetlerini bilin çok özledik onları...

Deniz Kanmaz
2007 Mezunu

Hayat daima insanlara bir şeyler öğretir, AFL'nin farkı ise hayatın burada daha aceleci davranmasıdır. Ama en hızlısı 9. sınıftır. Çünkü artık bildiğiniz fizik, yeri gelir yerçekimine bile ters işler, o güzelim geometri üçgeniyle, karesiyle düşman olur kalemi üstüne doğrultana ve o saf matematik artık o kadar saf değildir. Daha dün gibi hatırlarım, ömrünün baharında bir grup AFL'li öğrenci olarak dershaneden evlerimize dönüyorduk. Dershanede bulunma amacımız öğrencilik hayatımızda facia olarak nitelendirebileceğimiz birinci fizik sınavının ardından, ikincisinin de aynı sonla bitmemesi için ders çalıpmak idi. Yolda fizik öğretmenimiz Mustafa Hoca ile karşılaştık. Yüzümüzdeki endişeyi yılların verdiği tecrübeyle hemen anlamıştı Mustafa Hoca ve "Merak etmeyin çocuklar çok zor sormadım, çalıştıysanız yaparsınız yarın." dedi. Rahatladık, evlerimize dağıldık, uyuduk, uyandık, okula geldik ve meşhur sınav salonumuzda yerlerimizi aldık. Sınavda on iki soru vardı, on tanesini yapmamız istendi vesaire vesaire... Sonuç itibariyle, olmadı. O gün herkes bir şeyler daha öğrendi, ama hala bir anlam veremediyseniz ben kısaca özetleyeyim. Her duyduğumuza inanmamamız gerektiği, kolay ve zor kavramlarının göreceli terimler olduğu, son olarak da eğer istenilen cevaptan çok soru sorulduğunda bunun iyiye işaret olmadığı AFL'nin en acımasız dersiydi. Hepinize iyi dersler arkadaşlar... Sizleri tanımıyorum ama kader ortağıdır her AFL'li. Umarım hayat hepinize istediklerinizi verir. Tüm iyi dileklerimle...

Emre Gezer
2010 Mezunu

Samimiyet ve dostluk kelimelerinin çağrışım yaptığı şeylerin en başında Aydın Fen Lisesi gelir benim için. Matematik, fizik öğretilen bir yer olmaktan öte bir insanın dört senesine sığdırabileceği en güzel anıların, arkadaşlıkların yaşandığı yerdir orası. Henüz on dört yaşında aileden ayrılıp bambaşka bir hayata başlamanın verdiği sıkıntılar, öğretmeni ve öğrencisiyle aileyi aratmayacak bir ortama kavuşmanın ardından hemencecik diniverir. Eğlencesi bitmeyen yurt hayatı, insanı canından bezdiren sınavları, gezileri, dinletileri, dergileri, mutlulukları, kavgaları, öfkeleri, çılgınlıkları ve daha nicesi... İyi olanları hayatımıza anlam katar, kötüleriyse olgunlaştırır bizleri. Okuldaki aile-kitle yaşamdan sonra üniversitedeki bireyselleşmiş yaşama geçiş daha bir anlaşılır kılıyor o yıllardaki mutluluğun, tebessümlerin sebebini. 14. yılımızda 425 mezun, 213 öğrenci ve 23 öğretmenimizle kocaman-küçük bir aileyiz artık. Bu ailenin bir parçası ve bu okulun mezunu olmanın verdiği gururu taşımakla birlikte hala kendimi okulun bir öğrencisi olarak görüyorum. Çünkü burası sevilmeye değer bir yer ve okulumuz için yapılacak daha çok şey var. Sizlere de özlemle ve sevgiyle hatırlayacağınız bir dört sene diliyorum.

Hakan Görkem Kazıcı
2009 Mezunu

Yabancılar için Aydın Fen Lisesi, bizler için AFL... Yabancılar için yalnızca başarıya odaklanmış bir okul, bizler için sımsıcak bir yuva. Yabancılar için sadece ders çalışan inek dedikleri öğrenci topluluğu, bizler için arkadaşlar, dostlar, kardeşler hatta kardeşlikten öte duygularla bağlandığımız insanlar. AFL benim hayatımın en güzel hatırladığım yılları ve eminim hep öyle olacak.4 yılda biriktirilen bir sürü anı ve geçirilen 4 yılda yaşanılan aile olma duygusu bambaşka bir şey.İçindeyken farkına varamadığınız bir sürü şey uzaklaşınca ağzınıza çalınmış bir parmak bal gibi olacak ve emin olun çok arayacaksınız o tadı. Benden size tavsiye; tadını çıkarın sadece çarşamba gününe denk gelen resmi tatili 9 güne tamamlayabilmenin, tadını çıkarın masa tenisi oynamak için saatlerce sıra beklemenin, tadını çıkarın yurtta sabahlamanın ve hatta tadını çıkarın İbrahim Demiral'ın matematik yazılılarının. Çünkü hepsi gülümsemeyle hatırlayacağınız anılar olarak kalacak ve sizinle geri gelmeyecekler istesenizde. İyi bakın AFL'ye, bizden sizlere emanet çünkü o.

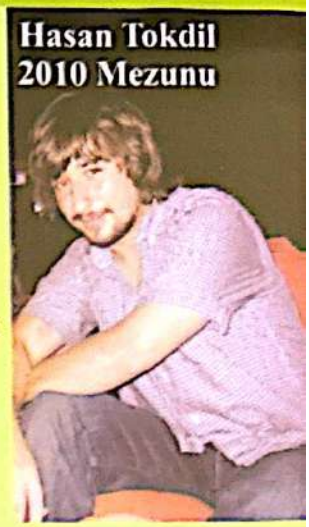
Müge Yavaş
2008 Mezunu

Aydın Fen Lisesi, dıp dünyadan ayrılmış bir aile yaşamıdır. Ahmet Haşim'in de hayalini kurduğu gibi, insanların erdemleri ve zekalarıyla var olduğu bir ütopyadır. Dış dünyadan ayrılmış diyorum; çünkü modern dünyanın para veya mevki bunalımlarını taşımaz, tek derdi bilimdir, daha çok bilmektir. İçindeyken bitmesini dilediğiniz, ama sonra da dönmek için her beyinizi vermek isteyeceğiniz bir dünyadır. Zira oradaki kadar kıymetli hocaları ve samimi dostlukları o ailenin dışında bulamamışsınızdır. Ve gün gelir, bir dergi köşesinde orayı 'ütopya' olarak tanımlarsınız.

Nilay Özdemir
2010 Mezunu

AFL'yi AFL yapan beyin hocaları ve çalışanları olduğuna inanıyorum ben. Her bir öğretmeni ayrı bir renk ve iletişim kurmayı başardığınızda istediğiniz kadarından çok çok daha fazlasını vermeye hazır kişiler onlar. Orada öğrenciyken not sıkıntısı yüzünden olumsuz düşüncelere kapılsanız da mezun olduktan sonra onların kıymetini bir kere daha anlıyorsunuz. Sadece ders eğitimi vermek için değil, öğrencileri hayata hazırlamak için de oradalar ve kendim için ne kadar başarılı oldular bilmiyorum ama etrafımdaki herkes üzerinde ne kadar etkili olduklarını görebiliyorum. Ayrıca okuldaki diğer çalışanlar da güleryüzlü ve işlerini hakkıyla yapan insanlar. Böyle bir kadronun öğrencisi olmaktan çok memnunum...

Hasan Tokdil
2010 Mezunu

İlk geldiğimde hemen kaynaşmıştık arkadaşlarla, tabi bunda yurtta kalmamın payı büyük oldu. Dönemin çeyreğini tanıyarak geldim okula o yüzden hiçbir sıkıntı çekmedim başlarda kaynaşma konusunda. Geceleri Osman Amca'yı çağırışlarımız, yurtta tepinmelerimiz, sadece bize yapılan şakalar değil birbirimize yaptığımız şakalarla çok eğlenmiştik. Yurtta oynadığımız oyunların ise yeri ayrıdır. Sezai Hoca'nın sınıf öğretmenimiz olması bizim için gerçekten şanstı. Çok ilgilendi bizimle, hele benimle. Her hafta cuma günü bir şikayet gelirdi benim için ve Sezai Hoca'nın yanında bulurdum kendimi. Bir de, hiç unutmam, sınıfın penceresine bir arkadaş atletini asmıştı da Nihat Hoca bu göynek kimin demişti. Tam da edebi konuşmayı bilmem zaten, güzel bir dille anlatamam bunu. Kaldı ki edebiyatta 3.sınıfta Servet-i Fünun dönemi sanatçılarına Aziz Yıldırım, Alex de Souza, Daniel Güiza yazmış bir öğrenciyim. Çok güzeldi işte, ben menunum AFL'li olduğum için.

Aydın Fen Lisesi gibi başarılı bir okuldan mezun olduğum için çok gururluyum ve bu ailenin bir üyesi olmanın önemini girdiğim her ortamda görmekteyim. Aydın Fen Lisesi, çok samimi arkadaşlıklar kurabileceğimiz ve bu arkadaşlıkları ileriye taşıyabileceğimiz güzel bir yuva. Birçok AFL mezunu da burada yaşadığı anıları, kurduğu arkadaşlıkları unutamaz. İyi yerlere gelebilmek için sağlam bir temeldir...

Doğa Sevinçok
2009 Mezunu

Mert Ersan
2008 Mezunu

Yurt hayatının geleneği olan ilk hafta şakalarından bizim dönem de nasibini almıştı. Son sınıflar tüm hazırlıkları koridora çıkarmış, hep bir ağızdan ilahiler söylenmeye başlanmıştı. Eşlik etmeyenler kızgın bakışlara maruz kalıyordu. Ayrıca benim kaldığım 17 numaradaki yatağıma bir tane vesikalık fotoğraf konmuştu. O yatakta benden önce yatan kişinin vefat ettiğini, o yatakta yatmama izin vermediklerini söylemişlerdi. İlk haftandasın, inanmak zorundasın maalesef. Hayatımda geçirdiğim en güzel 4 yıl.. Bunu o zamanlarda anlamak gerçekten zor oluyor. Ama üniversite hayatına geçtiğin zaman lise günlerini mumla arıyorsun. Hiçbir arkadaşlık, hiçbir dostluk AFL'deki kadar olamadı. Bu yüzdendir ki en yakın arkadaşlarım hala lisedeki arkadaşlarım. Oradaki samimiyet, sıcaklık kesinlikle bambaşka. İnsanın kendini tanımaya başladığı, ideallerinin oluştuğu, tek bir hedefe kitlendiği(ÖSS) lise döneminde kurulan dostluklar çok farklı. Okulun sıcaklığı da bunda çok önemli bir faktör. İyi ki oradaki insanları tanımışım, iyi ki AFL mezunuyum...

12-B Sınıfının dergimize yaptıkları çam sakızı çoban armağanı katkıdan dolayı teşekkür ederiz.

AY-DER-BİR

AYDIN

DERSHANELER BİRLİĞİ DERNEĞİ

ÜYELERİMİZ

AÇI DERSHANELERİ

Basamak Dershanesi

birey DERSHANELERİ

artı dergisi ÇÖZÜM DERSHANELERİ "problem yok, çözüm var!"

Aydın Değişim Dershanesi

FEN BİLİMLERİ DERSHANESİ

final dergisi dershaneleri

Kavaklı Dershanesi

özel kavram DERSANELERİ

KAYABAŞI DERSHANESİ

körfez dershaneleri

KÜLTÜR DERSHANESİ

pi analitik dershaneleri

Sınav dergisi dershaneleri

tudem DERSHANELERİ

UĞUR DERSHANELERİ

ÖZEL AYDIN PUSULA DERSHANESİ

ÖZEL VİP dershanesi

NAFER DERSHANELERİ

BAŞARI İÇİN BİRLİKTEYİZ.